

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
ภูวคณ แก้วมณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2551

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
ภูวคณ แก้วมณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2551
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาริคมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ภูวคณ แก้วมณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2551

ภูวดล แก้วมณี. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุมปริญญาโท : รองศาสตราจารย์เวณี กริทอง ,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่าย
มัธยม) เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว
ได้แก่ เพศ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน และบุคลิกภาพ ปัจจัย
ด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ
ผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะ
ทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ
เพื่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปี
การศึกษา 2550 จำนวน 167 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร และแบบบันทึก การสังเกตพฤติกรรม
ตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า:-

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขต
วัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษ (X_4) บุคลิกภาพ (X_6) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับครู (X_{10}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ
พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_5)

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มี 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_3) การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน (X_7) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_9)

3. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลกระทบที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ทักษะต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_4) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_9) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) ซึ่งทั้ง 4 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเป้าหมายในชีวิตได้ร้อยละ 20.3

4. สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครมีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 1.756 + .341 X_4 + .209 X_9 - .159 X_8 + .142 X_{11}$$

4.2 สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .306 X_4 + .201 X_9 - .172 X_8 + .147 X_{11}$$

FACTORS AFFECTING ON ATTENTIVE BEHAVIOR OF ENGLISH LEARNING OF
MATHAYOMSUKSA I STUDENTS AT PRASARNMIT DEMONSTRATION
SCHOOL (SECONDARY) WATTANA DISTRICT, BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
PHUWADOL KAEWMANEE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2008

Phuwadol Kaewmanee. (2008). *Factors Affecting on Attentive Behavior of English Learning of Mathayomsuksa I Students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok*. Master Thesis, M.Ed. (Educational Psychology).
 Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee:
 Assoc. Prof. Waythanee Greethong, Assist. Prof. Dr.Pasana Chularut.

The purposes of this research were to study the factors affecting attentive behavior of english learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok. The factors were divided into 3 dimensions, First of them was personal factor: gender, attitude towards English learning, further learning orientation and personality, Second of them was family factor: guardian's supporting towards student, interpersonal relationship between students and their family and guardian's economic level and third of them was learning environmental factor: physical learning environment, interpersonal relationship between students and their teachers and interpersonal relationship between students and their peer groups.

The 167 samples were mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok in academic year 2007. The instrument was questionnaires of attentive behavior of english learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok and a behavioral recording form of attentive behavior of english learning. The data was analyzed by the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows :-

1. There were significantly positive correlation among attentive behavior of English learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok and 5 factors; attitude towards english learning (x_4), personality (x_6), physical learning environment (x_9), interpersonal relationship between students and their teachers (x_{10}) and interpersonal relationship between students and their peer groups (x_{11}) at .01 level and a factor; further learning orientation (x_5) at .05 level.
2. There were no significantly correlation among attentive behavior of english learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok and 5 factors; gender : male (x_1), gender : female (x_2), guardian's economic level (x_3),

guardian's supporting towards student (x_7), and interpersonal relationship between students and their family (x_8).

3. There were significantly 4 factors affecting attentive behavior of english learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok at .01 level ranking from the most to the least factors; attitude towards english learning (x_4), physical learning environment (x_9), interpersonal relationship between students and their family (x_8) and interpersonal relationship between students and their peer groups (x_{11}). These 4 factors could predicted attentive behavior of English learning about percentage of 20.3.

4. The significantly predicted equation of attentive behavior of english learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok at.01 level were as follows:

5.1 In term of row scores were:

$$\hat{Y} = 1.756 + .341 X_4 + .209 X_9 - .159 X_8 + .142 X_{11}$$

5.2 In term of standard score were:

$$Z = .306 X_4 + .201 X_9 - .172 X_8 + .147 X_{11}$$

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุฬรัตน์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ยวีโลลักษณ์ พงษ์โสภณ และรองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี กรรมการสอบปากเปล่าที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่กรุณาให้คำปรึกษา พร้อมทั้งแนวคิด คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ตลอดจนชี้แจงข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเมตตา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุฬรัตน์ ที่ได้ความกรุณาแก่ข้าพเจ้าในการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำ แนวคิดข้อเสนอแนะ และชี้ข้อบกพร่องต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยด้วยความเมตตา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์พูลศักดิ์ เทพนิยม ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่อนุญาตให้ทำการเก็บข้อมูลในการทำวิจัย ขอบพระคุณ อาจารย์ระวีวรรณ กนิษฐานนท์ อาจารย์กมลภัทร พุทธสันติธรรม และอาจารย์สุจิตรา สิงห์การ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการขอเก็บข้อมูล อาจารย์สุนันทา พลับแดง และอาจารย์ศศิธร วรรณพัฒน์ อาจารย์ประจำหมวดแนะแนว ที่ให้ความร่วมมือ และคำแนะนำเป็นอย่างดี ตลอดการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ขอบคุณนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยขอขอบพระคุณพระมหานพพร อริยาญาโณ ที่ให้คำแนะนำในการทำวิจัย นางสาวอัจฉรา เฟื่องแสงผล ที่ช่วยแปลผลในการวิจัยด้วยความอดทน และนายธรรมโชติ เอี่ยมทัศนะ ที่ให้คำแนะนำคอยดูแล เป็นห่วงเป็นใย ให้กำลังใจ ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตลอด ขอบคุณมิตรภาพของเพื่อนนิสิตปริญญาโทจิตวิทยาการศึกษาทุกคน และขอบคุณนิสิตระดับปริญญาตรีเอกการแนะแนวทุกคนที่ให้ความร่วมมือ และกำลังใจที่ดีมาโดยตลอด

ท้ายที่สุดขอขอบพระคุณคุณพ่อภูธร คุณแม่กัลณิกาและนางสาวชลธิชา แก้วมณี ครอบครัวของข้าพเจ้าที่คอยให้การสนับสนุนทางด้านทุนทรัพย์ ความห่วงใยและให้กำลังใจมาโดยตลอด ข้าพเจ้าหวังเหลือว่า ปริญญานิพนธ์นี้จะทำให้ครอบครัวของข้าพเจ้ามีความภูมิใจในข้าพเจ้า และข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่สุดในชีวิตที่ได้เกิดมาอยู่ในครอบครัวนี้ ผลความดีและประโยชน์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการทำวิจัยในครั้งนี้ขอมอบแด่ บิดา มารดา และคณาจารย์ทุกๆ ท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาอบรมสั่งสอนให้ความห่วงใยและกำลังใจมาโดยตลอด พระคุณเหล่านี้มีค่ากับข้าพเจ้า อย่างไม่สามารถหาสิ่งใดมาทดแทนได้

ภูวศล แก้วมณี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
สมมติฐานการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในงานวิจัย.....	14
เอกสารเกี่ยวกับการสังเกต.....	51
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม).....	55
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	59
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	59
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	62
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	81
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	82
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	85

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	94
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	94
สมมติฐานการวิจัย.....	94
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	94
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	95
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	95
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
อภิปรายผลการวิจัย.....	97
ข้อเสนอแนะ.....	106
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	106
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	108
บรรณานุกรม.....	109
ภาคผนวก.....	122
ภาคผนวก ก หนังสือขอความร่วมมือ และแบบสอบถาม.....	123
ภาคผนวก ข คุณภาพเครื่องมือ.....	139
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	148

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ.....	87
2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยต่างๆ.....	88
3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร.....	90
4 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร.....	91
5 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis).....	92
6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติต่อ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	140
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะ มุ่งอนาคตทางการเรียน.....	141
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....	142
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนของ.....	143
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง.....	144
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	145
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับครู.....	146
13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพ.....	147

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาริคมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ภูวคณ แก้วมณี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2551

ภูวดล แก้วมณี. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
(ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุมปริญญาโท : รองศาสตราจารย์เวณี กริทอง ,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่าย
มัธยม) เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว
ได้แก่ เพศ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน และบุคลิกภาพ ปัจจัย
ด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ
ผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะ
ทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ
เพื่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปี
การศึกษา 2550 จำนวน 167 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร และแบบบันทึก การสังเกตพฤติกรรม
ตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า:-

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขต
วัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษ (X_4) บุคลิกภาพ (X_6) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับครู (X_{10}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ
พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_5)

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มี 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_3) การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน (X_7) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_9)

3. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลกระทบที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ทักษะต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_4) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_9) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) ซึ่งทั้ง 4 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเป้าหมายในชีวิตได้ร้อยละ 20.3

4. สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครมีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 1.756 + .341 X_4 + .209 X_9 - .159 X_8 + .142 X_{11}$$

4.2 สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .306 X_4 + .201 X_9 - .172 X_8 + .147 X_{11}$$

FACTORS AFFECTING ON ATTENTIVE BEHAVIOR OF ENGLISH LEARNING OF
MATHAYOMSUKSA I STUDENTS AT PRASARNMIT DEMONSTRATION
SCHOOL (SECONDARY) WATTANA DISTRICT, BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
PHUWADOL KAEWMANEE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2008

Phuwadol Kaewmanee. (2008). *Factors Affecting on Attentive Behavior of English Learning of Mathayomsuksa I Students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok*. Master Thesis, M.Ed. (Educational Psychology).
 Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee:
 Assoc. Prof. Waythanee Greethong, Assist. Prof. Dr.Pasana Chularut.

The purposes of this research were to study the factors affecting attentive behavior of english learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok. The factors were divided into 3 dimensions, First of them was personal factor: gender, attitude towards English learning, further learning orientation and personality, Second of them was family factor: guardian's supporting towards student, interpersonal relationship between students and their family and guardian's economic level and third of them was learning environmental factor: physical learning environment, interpersonal relationship between students and their teachers and interpersonal relationship between students and their peer groups.

The 167 samples were mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok in academic year 2007. The instrument was questionnaires of attentive behavior of english learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok and a behavioral recording form of attentive behavior of english learning. The data was analyzed by the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows :-

1. There were significantly positive correlation among attentive behavior of English learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok and 5 factors; attitude towards english learning (x_4), personality (x_6), physical learning environment (x_9), interpersonal relationship between students and their teachers (x_{10}) and interpersonal relationship between students and their peer groups (x_{11}) at .01 level and a factor; further learning orientation (x_5) at .05 level.
2. There were no significantly correlation among attentive behavior of english learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok and 5 factors; gender : male (x_1), gender : female (x_2), guardian's economic level (x_3),

guardian's supporting towards student (x_7), and interpersonal relationship between students and their family (x_8).

3. There were significantly 4 factors affecting attentive behavior of english learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok at .01 level ranking from the most to the least factors; attitude towards english learning (x_4), physical learning environment (x_9), interpersonal relationship between students and their family (x_8) and interpersonal relationship between students and their peer groups (x_{11}). These 4 factors could predicted attentive behavior of English learning about percentage of 20.3.

4. The significantly predicted equation of attentive behavior of english learning of mathayomsuksa I students at Prasarnmit Demonstration School (Secondary) Wattana District, Bangkok at.01 level were as follows:

5.1 In term of row scores were:

$$\hat{Y} = 1.756 + .341 X_4 + .209 X_9 - .159 X_8 + .142 X_{11}$$

5.2 In term of standard score were:

$$Z = .306 X_4 + .201 X_9 - .172 X_8 + .147 X_{11}$$

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ชูศรี วงศ์รัตน์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ เอาใจใส่ให้คำปรึกษาชี้แนะตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อย่างดียิ่งตลอดมา ผู้วิจัยกราบขอพระคุณทั้งสองท่านเป็นอย่างสูง

กราบขอขอบคุณอาจารย์ ดร.สุวพร เข้มเฮง และรองศาสตราจารย์ ดร.ส.วาสนา ประवालพฤษ์ เป็นประธานและกรรมการสอบปากเปล่าที่ได้กรุณาให้ข้อสังเกตและคำแนะนำเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์อย่างมากในการจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีเนื้อหาที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอพระคุณ รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ อาจารย์ ดร.บัญญัติ ชินศรี นายสมชาย มิตรมูลพิทักษ์ นายสมพงษ์ ชินสร้อย และนายกิตติศักดิ์ หงษ์วีไล ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือและให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

ขอกราบขอพระคุณอาจารย์ในภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอพระคุณสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรีที่ให้ความอนุเคราะห์ในการใช้ข้อมูลของผู้ปกครองเพื่อคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย และขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนและครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล รวมทั้งผู้ปกครองทุกท่านที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทุกท่านที่สละเวลาในการตอบแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งทำให้ผู้วิจัยสามารถทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยน้อมรำลึกถึงพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ ทุกท่านที่คอยแนะนำอบรมสั่งสอน ให้ความรู้แก่ผู้วิจัยตลอดมา คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องแสดงความกตัญญูทเวทิตาคุณแด่บิดา มารดา ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนส่งเสริมและช่วยเหลือผู้วิจัยให้ประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
	ความสำคัญของการวิจัย.....	3
	ขอบเขตของการวิจัย.....	3
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	3
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
	สมมติฐานการวิจัย.....	10
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี.....	12
	โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก.....	15
	ทฤษฎีการตัดสินใจ.....	28
	ทฤษฎีอุปสงค์การศึกษา.....	36
	การรับรู้.....	41
	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการเลือกและไม่เลือกโรงเรียน ประถมศึกษาขนาดเล็ก.....	42
	ปัจจัยด้านความคาดหวังอรรถประโยชน์จากโรงเรียน.....	43
	ปัจจัยด้านความคาดหวังด้านความรู้ความสามารถของนักเรียน.....	46
	ปัจจัยด้านบุคลิกภาพที่ดีของครู.....	49
	ปัจจัยด้านลักษณะการจัดการเรียนการสอน.....	52
	ปัจจัยด้านอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม.....	55
	ปัจจัยด้านสื่อการเรียนการสอน.....	61
	ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครองและชุมชน.....	65
	การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก	78
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	86
	งานวิจัยในประเทศ.....	86
	งานวิจัยต่างประเทศ.....	91

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	94
	ประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	94
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	97
	ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	98
	วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	106
	การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล.....	107
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	113
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	113
	การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	113
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	114
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	124
	สรุปผลการวิจัย.....	125
	อภิปรายผล.....	126
	ข้อเสนอแนะ.....	131
	บรรณานุกรม.....	133
	ภาคผนวก.....	147
	ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	148
	ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	159
	ภาคผนวก ค ค่า IOC ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	161
	ภาคผนวก ง คำอำนาจจำแนกของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	173
	ภาคผนวก จ หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	180
	ประวัติผู้วิจัย.....	186

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ผลการประเมินคุณภาพระดับชาติ (NT)ของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก วิชาคณิตศาสตร์.....	22
2 ผลการประเมินคุณภาพระดับชาติ (NT)ของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก วิชาวิทยาศาสตร์.....	23
3 ผลการประเมินคุณภาพระดับชาติ (NT)ของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก วิชาภาษาไทย.....	24
4 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างของผู้ปกครองที่ใช้ในงานวิจัย จำแนกตามกลุ่มการศึกษา.....	97
5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ปกครองที่ตัดสินใจเลือกโรงเรียน ประถมศึกษาขนาดเล็กและไม่เลือกโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก.....	115
6 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเชื่อมั่น และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการเลือกและไม่เลือก โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก.....	116
7 ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการเลือกและไม่เลือก โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก.....	118
8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยแต่ละด้าน.....	119
9 VIF (Variance Inflation Factor) และค่า Tolerance ของตัวแปรอิสระ.....	120
10 ค่าสถิติทดสอบความเหมาะสมของโมเดล.....	121
11 ค่าสถิติทดสอบความเหมาะสมของตัวแปรปัจจัย.....	121
12 ผลการวิเคราะห์โลจิสติก (Logistic Regression) ในการอธิบายผล การตัดสินใจเลือกและไม่เลือกโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก.....	122
13 ความถูกต้องของการทำนายผลการเลือกโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก.....	123
14 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	162
15 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามในแต่ละด้านที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	174

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
2 ขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	99

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันในโลกยุคโลกาภิวัตน์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การติดต่อสื่อสารทั่วโลกจึงสามารถทำได้โดยง่ายในระยะเวลาอันสั้น ประหนึ่งว่าโลกใบใหญ่ได้ถูกย่อส่วนลง ข้อมูลข่าวสารจึงสามารถเชื่อมถึงกันได้รอบโลก การติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศจำเป็นต้องมีภาษากลางไว้ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งทั่วโลกก็เลือกใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล ประเทศที่มีผู้รู้ ผู้ชำนาญการใช้ภาษาอังกฤษจึงมีโอกาสดำเนินการข้อมูลต่างๆ เพื่อ สังคม และประเทศของตนเองให้เจริญก้าวหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงได้จึงได้แพร่ขยายไปทั่วโลก

ประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่มีความสำคัญกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษนับเป็นภาษาต่างประเทศที่ได้รับความนิยมสูงสุดในประเทศไทยมาเป็นเวลาช้านาน จนทำให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ได้รับการบรรจุให้อยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงชั้นอุดมศึกษา เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ได้ติดต่อสื่อสารระหว่างผู้คนในประเทศต่าง ๆ มากที่สุด และยังเป็นฐานของการแสวงหาความรู้ต่อไปในอนาคตอีกด้วย (วลีษฐ เกษมทรัพย์, 2548 : 83)

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมีการพัฒนารูปแบบอยู่มาโดยตลอด โดยยึดหลักนโยบายของรัฐบาลทางด้านการการศึกษา เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ได้เน้นเรื่องการพัฒนาคน หรือ ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาโดยมีความเชื่อว่า หากคนได้รับการพัฒนาจากการได้รับการศึกษาที่ดีที่สุด คนจะเป็นปัจจัยชี้ขาดความสำเร็จของการพัฒนาประเทศทุกด้าน (ปิยพล คำมุงคุณ, 2549 : 1. อ้างอิงจาก อารุง จันทรวานิช และไพบุลย์ แจ่มพงษ์, 2542) ดังนั้นจัดการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องเน้นที่ตัวผู้เรียนเป็นหลักเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเข้าใจและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงมุ่งเน้นที่การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ เข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง

แต่ก็เกิดปัญหาตามมาอยู่ตลอดว่า ทำไมภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่คนที่มีโอกาสเรียนกลับไม่สนใจเรียน แต่คนไม่มีโอกาสที่จะเรียนหรือมีโอกาสน้อยกลับอยากเรียน คนที่เก่งภาษาอังกฤษส่วนมากจะเป็นคนอยากเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อได้มีโอกาสก็พยายามที่จะเรียนด้วยความตั้งใจอย่างแท้จริง (ประพันธ์ รุ่งคำมูล, 2535 : 67) ดังนั้นการศึกษาสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ มีความตั้งใจใน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพื่อจะได้นำมาวางแผนและดำเนินการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยเน้นที่ตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ เพื่อจะทำให้ประชากรในประเทศมีความรู้ ความเข้าใจ ในภาษาอังกฤษ และสามารถนำไปใช้ เพื่อการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าอย่างมีศักยภาพต่อไป

จากการที่ผู้วิจัยได้เคยเป็น นิสิตฝึกสอนวิชาแนะแนว ที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ในปีการศึกษา 2548 โดยได้รับมอบหมายให้สอนนักเรียน ในช่วงชั้นที่ 3 และมีโอกาสได้สังเกตการเรียนการสอนในห้องเรียน พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจ เรียนในห้องในวิชาภาษาอังกฤษน้อย จึงมีความสนใจและได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นที่โรงเรียนนี้ โดยใช้วิธีการสังเกตห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 2 ห้องเรียน พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อย ตอบคำถามครู ร่วมกิจกรรมที่ครูกำหนดน้อย และมีการส่งเสียงรบกวนและพูดคุยในขณะที่ครูสอน และจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 คน พบว่าปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนพบในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อย สนใจตอนครูอธิบายน้อย และมีการส่งเสียงรบกวนการเรียน การสอน

สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกศึกษานักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพราะได้ระดับชั้นนี้เปลี่ยนจากการเรียนในระดับประถมศึกษามาเป็นชั้นมัธยมศึกษาซึ่งมีวิธีการเรียนรู้ย่อมเปลี่ยนแปลงไป จากการสำรวจปัญหาเบื้องต้นโดยการสังเกต และสัมภาษณ์พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) มีปัญหาทางด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ มีพฤติกรรมตั้งใจวิชาภาษาอังกฤษน้อย ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นจะต้องหาปัจจัย ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน เพื่อพัฒนาแนวทางการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ให้นักเรียนมี พฤติกรรมตั้งใจเรียนที่เพิ่มมากขึ้น และเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังฮอลตัน (Halton, 1973 : 20-25) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียน คือ ความจดจ่อของจิตใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทำให้บุคคล มีสมาธิ การเรียนวิชาที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียนและจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า ของผู้ที่ไม่ตั้งใจเรียน จะเห็นได้ว่าถ้านักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มมากขึ้น ก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูงขึ้นไปด้วย และการตั้งใจเรียนนั้นจะทำให้นักเรียนเรียนได้อย่างมีความสุขอีกด้วย ดัง วิบูลลักษณ์ ธรรมลักษณ์ (2526 : 6) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียน หมายถึง ความสนใจและมีสมาธิในการทำ กิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียน พร้อมทั้งจะทุ่มเทให้แก่วิชาต่างๆ ที่เรียนได้โดยไม่รู้สึกลำบาก

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาครั้งนี้จะทำให้ผู้เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ซึ่งได้แก่ คณะผู้บริหารโรงเรียน คณะครู – อาจารย์ รวมถึงผู้ปกครองได้ทราบข้อมูลเบื้องต้น เพื่อนำไปวางแผนและวางแผน ในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการศึกษาต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ที่ได้จากการประเมินจากอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และการสังเกตของผู้วิจัยว่ามีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกัน จำนวน 167 คน เป็นชาย 72 คน เป็นหญิง 95 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

1. ปัจจัยทางด้านส่วนตัว ได้แก่

- 1.1 เพศ
- 1.2 ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 1.3 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
- 1.4 บุคลิกภาพ
- 2 ปัจจัยทางด้านครอบครัว ได้แก่
 - 2.1 การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน
 - 2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
 - 2.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
- 3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่
 - 3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
 - 3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
 - 3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ** หมายถึง การที่นักเรียนแสดงความสนใจ เอาใจใส่ในการเรียนการสอน ตัวครู และอุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ รวมทั้งติดตามการเรียนการสอนโดยการตอบคำถามเกี่ยวกับการเรียน ทำงาน และร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ครูกำหนด พฤติกรรมตั้งใจเรียนจำแนกได้เป็น

1.1 พฤติกรรมที่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่

- 1.1.1 เอาใจใส่การเรียน มองครูและ / หรืออุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ขณะอธิบาย
- 1.1.2 ตอบคำถามของครูที่เกี่ยวกับการเรียน
- 1.1.3 ไม่พูดคุยในขณะที่ครูสอน
- 1.1.4 ไม่ส่งเสียงรบกวนในขณะที่ครูสอน
- 1.1.5 ไม่เอางานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่ครูสอน

1.2 พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำงาน ได้แก่

- 1.2.1 ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายตามที่ครูสั่ง โดยไม่พูดคุยกับเพื่อนในขณะที่ทำงาน
- 1.2.2 ร่วมกิจกรรมที่ครูกำหนด
- 1.2.3 ส่งแบบฝึกหัดตรงเวลา

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง สิ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมตั้งใจวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน จำแนกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ดังนี้

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

2.1.1 เพศ ได้แก่ หญิงหรือชาย

2.1.2 ทักษะต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยแสดงออกมา 3 ลักษณะ ได้แก่

2.1.2.1 ทักษะต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านความรู้ ได้แก่

การที่นักเรียนเห็นรู้ถึงเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในแง่ง่ายหรือยาก มีประโยชน์ และเหมาะสม หรือไม่อย่างไร รู้ถึงโครงสร้างและความสำคัญของภาษาอังกฤษ

2.1.2.2 ทักษะต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านความรู้สึก

ได้แก่ ความชอบ ความพอใจ ความสนใจของนักเรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.1.2.3 ทักษะต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านแนวโน้มในการแสดง

พฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงถึงความเอาใจใส่ การตั้งใจเรียน การร่วมกิจกรรมการเรียน และการทำงานตามที่ผู้สอนมอบหมาย

2.1.3 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคต เพื่อที่จะสามารถวางแผนปฏิบัติด้านการเรียน เพื่อรับรองผลดี ป้องกันผลเสีย ตลอดจนสามารถควบคุมตนเอง ให้ปฏิบัติหรือเว้นการปฏิบัติต่อการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง ทั้งนี้เพื่อป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นมา ทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นในภายหลัง

2.1.4 บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมที่เผชิญ ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ ได้แบ่งตามแบบสำรวจการกระทำของเจนกินส์ (Jenkins' Activity Survey) โดยแบ่งเป็น 2 แบบ คือ

2.1.4.1 บุคลิกภาพแบบเอ ได้แก่ ลักษณะของนักเรียนที่รักความก้าวหน้าชอบฝ่าอุปสรรค มีความก้าวหน้า โกรธง่าย ชอบทำงานให้ประสบผลสำเร็จและสัมฤทธิ์ผล ชอบทำงานด้วยความรวดเร็ว และไม่ชอบการรอคอย

2.1.4.2 บุคลิกภาพแบบบี ได้แก่ ลักษณะของนักเรียนที่ค่อนข้างเฉื่อยชา จิตใจเยือกเย็น ทำงานไปเรื่อย ๆ ไม่ชอบฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ อดทนและรอคอยได้

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

2.2.1 การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อผู้ปกครอง ในการให้การสนับสนุนทางด้านการเรียนของนักเรียน ซึ่งมีผลต่อการเรียนของนักเรียนซึ่งแบบออกเป็น 2 ด้าน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1.1 การสนับสนุนทางด้านวัตถุ ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกาย และให้ทุนทรัพย์ในการใช้จ่าย ให้แก่นักเรียนอย่างพอเพียงตามความจำเป็นทางการเรียนของนักเรียน

2.2.1.2 การสนับสนุนทางด้านวาจา ได้แก่ ให้ความสนใจ เอาใจใส่ ให้คำปรึกษา ชี้แนะ ชักถาม ให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทางด้านการเรียนแก่นักเรียน

2.2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน และพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้ปกครอง เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ดังนี้

2.2.2.1 พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน ได้แก่การให้ความรัก ความห่วงใยต่อนักเรียน การให้กำลังใจ เป็นที่ปรึกษาและให้คำแนะนำทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัวกับนักเรียน

2.2.2.2 พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้ปกครอง ได้แก่การแสดงความรักและเคารพเชื่อฟังของนักเรียนที่มีต่อผู้ปกครอง การเอาใจใส่ในการเรียน ช่วยเหลือกิจกรรมในครอบครัว ตามที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ การขอคำแนะนำและการให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมรับรู้และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการเรียนและด้านส่วนตัว

2.2.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง สถานภาพทางการเงินของบิดามารดาของนักเรียน พิจารณาจากรายได้ประจำเดือนของบิดามารดาารวมกัน ในกรณีที่นักเรียนไม่มีบิดามารดา ให้หมายถึง รายได้ของผู้ปกครองที่ได้รับในแต่ละเดือน

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับสภาพการณ์ทางการเรียนการสอน แบ่งเป็น 2 ด้านดังนี้

2.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ สภาพห้องเรียน ขนาดห้องเรียนเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียน ความสะอาด ความเป็นระเบียบของห้องเรียน การถ่ายเทอากาศ แสงสว่าง และการปราศจากกลิ่นรบกวน

2.3.1.2 สื่อและอุปกรณ์การเรียน ได้แก่ ความพร้อมของสื่อ และอุปกรณ์การเรียน ความทันสมัย และคุณภาพการใช้งาน

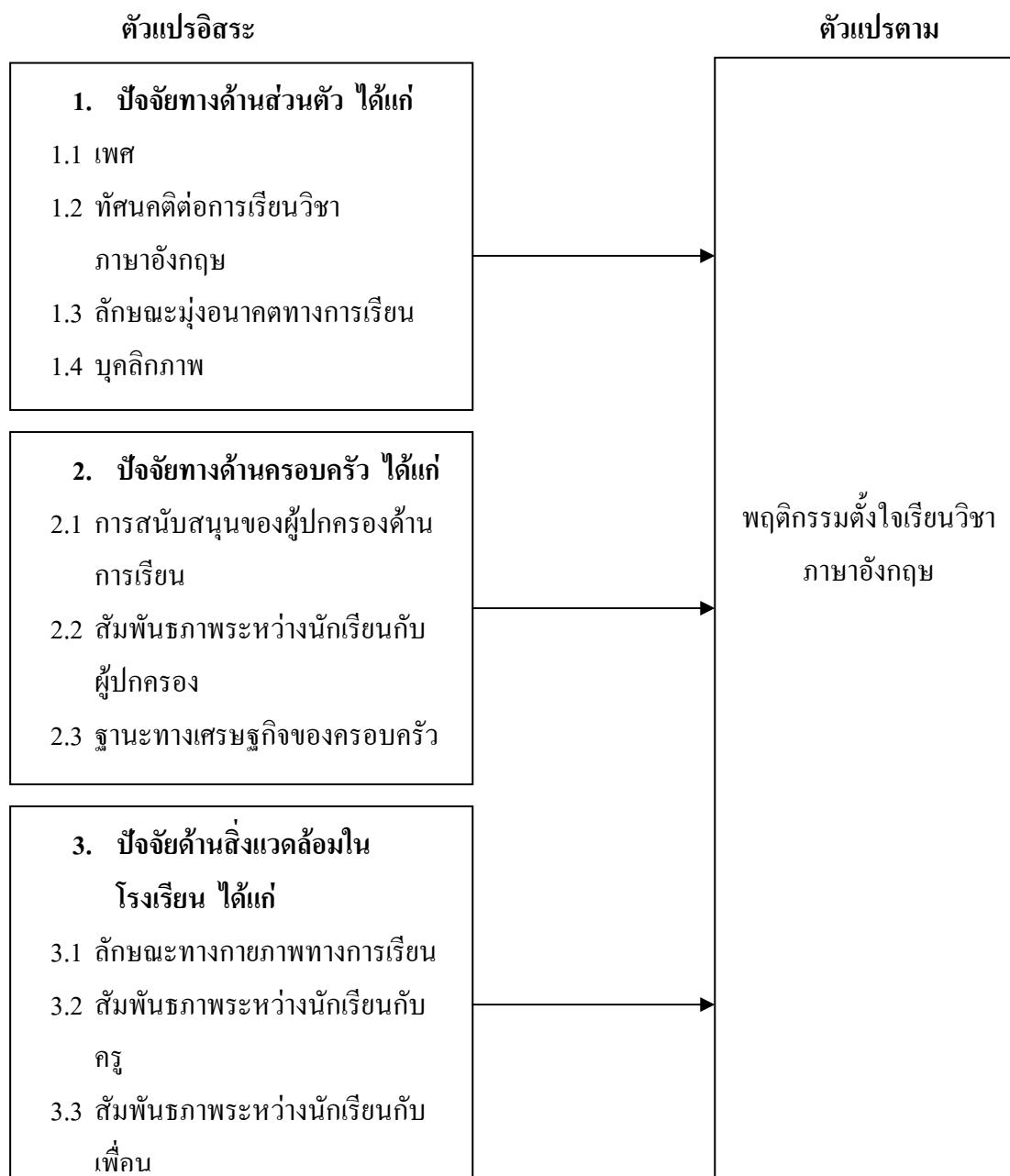
2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน และพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู ทั้งใน และนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนี้

2.3.2.1 พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ การให้ความรัก เมตตา ความสนใจ เอาใจใส่ต่อนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามหรือแสดงความคิดเห็น ให้คำปรึกษาและชี้แนะแก่นักเรียนทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัว

2.3.2.2 พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครูทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ การเคารพเชื่อฟัง ตั้งใจและสนใจกระทำในสิ่งที่ครูสั่งสอน ซักถาม แสดงความคิดเห็นในด้านการเรียน ปรึกษาครูทั้งในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนและเพื่อนปฏิบัติต่อกันในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ ความใส่ใจ ห่วงใย ช่วยเหลือ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันด้วยความเต็มใจ

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร เกิดจากปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน บุคลิกภาพ ปัจจัยทางด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนของผู้ปกครองทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในงานวิจัย
 - 2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ
 - 2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
 - 2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ
 - 2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน
 - 2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
 - 2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
 - 2.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน
 - 2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
 - 2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
4. เอกสารเกี่ยวกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

1.1.1 ความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

วิบูลลักษณ์ ธรรมลักษณ์ (2526 : 6) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียน หมายถึง ความสนใจและมีสมาธิในการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียน พร้อมทั้งจะทุ่มเทให้แก่วิชาต่างๆ ที่เรียน โดยไม่รู้สึกลำบากหน่าย

วิศุณี แทนประเสริฐสุข (2529 : 14 - 15) ให้ความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกมาจากการตั้งใจในห้องเรียน ได้แก่มองครู มองอุปกรณ์ ทำงานตามที่ครูสั่ง ตอบคำถามครู ถามครู ถามครูเมื่อไม่เข้าใจในสิ่งที่เรียน และร่วมกิจกรรมที่ครูกำหนดให้

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534 : 19 - 29) ได้สรุปว่าพฤติกรรมตั้งใจเรียน หมายถึง ความสนใจ การมีสมาธิ มีจิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ได้แก่การแสดงความรู้สึกเอาใจใส่ต่อการเรียนการสอน ทำงานและร่วมกิจกรรมที่ครูกำหนดให้จำแนกได้ดังนี้

1. พฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน

1.1 แสดงความสนใจในการเรียน

1.1.1 มองครู และอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนและอธิบาย

1.1.2 ไม่พูดคุยขณะเรียน

1.1.3 ไม่ส่งเสียงรบกวนขณะที่ครูสอน

1.2 เอาใจใส่ต่อการสอน

1.2.1 ถามเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน

1.2.2 ตอบคำถามครูเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน

2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะที่ครูให้งานทำและร่วมกิจกรรมที่ครูกำหนดให้

2.1 ทำแบบฝึกหัดถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนด

2.2 ออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเมื่อครูเรียก

2.3 มองเพื่อนขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าห้อง

เสมอใจ ชื่นจิต (2533 : 19) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนว่า หมายถึง การที่นักเรียนแสดงความเอาใจใส่สนใจในกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนตัวครูหรือเพื่อนที่กำลังทำกิจกรรมในขณะนั้น รวมทั้งอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในกิจกรรมนั้นด้วย

โสภา มะเครือสี (2527 : 26) ได้ให้ความหมายพฤติกรรมตั้งใจเรียนว่าหมายถึงการแสดงออกถึงความสนใจ เอาใจใส่ต่อการเรียนในห้องเรียน และต่องานที่ครูมอบหมาย ได้แก่ สนใจฟังครูอธิบาย มองกระดาน มองอุปกรณ์ ถามคำถาม และตอบคำถามครูเกี่ยวกับบทเรียน ทำงานตามที่ครูมอบหมาย ให้ความร่วมมือกับเพื่อนในการทำกิจกรรมการเรียน

ฮอลตัน (Halton, 1964 : 20 - 25) กล่าวว่า ความตั้งใจเรียนคือความจดจ่อของจิตใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทำให้บุคคลมีสมาธิ การเรียนวิชาที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าของผู้เรียนที่ไม่มีความตั้งใจเรียน

ลาฮาดอร์น (Lahaderne, 1968 : 320 - 324) ให้ความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนมองหนังสือ มองครู หรือมองกระดาน อ่านบทเรียน และทำงานตามที่ครูสั่ง

จากความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนดังกล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียน หมายถึง ความตั้งใจเรียน หมายถึง ความสนใจและมีสมาธิในการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียน จดจ่อ

ต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน แสดงพฤติกรรมสนใจฟังครูอธิบาย มองกระดาน มองอุปกรณ์ ถามและตอบคำถามเกี่ยวกับบทเรียน ร่วมกิจกรรมในการเรียนที่ครูมอบหมาย ให้ความร่วมมือกับเพื่อนในกิจกรรมการเรียน

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โอเลรี และคณะ (O'Leary and others. 1969 : 3 -13) ได้ทดลองโปรแกรมการเสริมแรงด้วยเบี้ยยรรถกรในโรงเรียนเทศบาล โดยทดลองกับนักเรียนประถมศึกษาซึ่งมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และพฤติกรรมไม่ปฏิบัติตามกฎของห้องเรียนจำนวน 7 คน ในขณะเดียวกันได้สังเกต และบันทึกพฤติกรรมการสอนของครูด้วย โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 5 ระยะ ดังนี้ ระยะที่ 1 ทำการศึกษาขั้นพื้นฐานก่อนการทดลอง 11 สัปดาห์ ระยะที่ 2 ครูให้คำชมเชย 4 สัปดาห์ ระยะที่ 3 ครูให้แรงเสริม 5 สัปดาห์ ระยะที่ 4 ยุติการให้แรงเสริม 5 สัปดาห์ ระยะที่ 5 ไม่ตั้งใจเรียน และพฤติกรรมไม่ปฏิบัติตามกฎของห้องเรียนได้มากที่สุด ส่วนพฤติกรรมการสอนของครูให้แรงเสริมอีก 2 สัปดาห์ จากการทดลองพบว่า ในระยะที่ใช้แรงเสริม สามารถลดพฤติกรรมครูในระยะให้แรงเสริม สามารถลดพฤติกรรมครูว่ากล่าวตักเตือน การข่มขู่ลงได้มากและสามารถเพิ่มพฤติกรรมครูชมเชยของครูได้มากขึ้น

อเล็กซาน และแอปเฟิล (Alexender and Apfel. 1976 : 97 - 99) ได้ศึกษาการเสริมแรงเพื่อปรับพฤติกรรมในชั้นเรียนให้ดีขึ้น ด้วยการให้แรงเสริมทางบวกในการปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียน โดยให้ตัวแลกเงินซึ่งสามารถแลกเป็นขนม เวลาว่าง หรือของเล่นเป็นตัวเสริมแรง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุ 7 – 13 ปี จำนวน 5 คน ที่มีพฤติกรรมก่อวินาศกรรมในชั้นเรียน คือแหย่เพื่อน ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน เพื่อขึ้นจากร้อยละ 62 เป็นร้อยละ 92 ของเวลาเรียนทั้งหมด

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ลักขณา กฤษณา (2524 : 40 – 50) ได้ศึกษาการเสริมแรงด้วยเบี้ยยรรถกรที่มีต่อผลการถาม – ตอบคำถาม และการทำบ้านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่าง 5 คน ซึ่งถาม – ตอบในชั่วโมงภาษาอังกฤษน้อยกว่าร้อยละ 30 ของจำนวนคำถามทั้งหมดในชั่วโมงการบ้าน น้อยกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนการบ้านทั้งหมดที่ได้รับมอบหมาย ผลการทดลองพบว่า พฤติกรรมถาม – ตอบคำถาม และทำบ้านของนักเรียนทั้ง 5 คน เพิ่มขึ้น

วิบูลลักษณ์ ธรรมลักขณา (2526 : 108) ได้ศึกษาผลของการฝึกวิธีพัฒนาตนเองที่มีต่อการตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 40 คน แบ่งกลุ่ม – ทดลองจำนวน 20 คน กลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกอบรมวิธีพัฒนาตนเองมีความตั้งใจเรียน

ดีกว่าก่อนเข้ารับการฝึกอบรม และนักเรียนที่ได้รับการฝึกอบรมวิธีพัฒนาตนเองมีความตั้งใจเรียนดีกว่านักเรียนที่พัฒนาตนเองแบบเสรี

ภรณ์ อินทรสร (2526 : 72 - 75) ได้ผลศึกษาของการใช้วิธีควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 12 คน และกลุ่มควบคุม 12 คน แบ่งโดยใช้วิธีการจับคู่นักเรียนที่มีระดับพฤติกรรมตั้งใจเรียนใกล้เคียงกันมากที่สุด การทดลองแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ระยะแรกวางพื้นฐานพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ระยะที่ 2 ให้นักเรียนกลุ่มทดลองใช้วิธีควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียน ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมเรียนหนังสือปกติ ระยะสุดท้ายทำการติดตามผล ผลการวิจัยพบว่า วิธีควบคุมตนเองทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น

โสภา มะเครือสี (2537 : 51 - 54) ศึกษาผลของการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ใช้วิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม แบบแผน การทดลองการวิจัยนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) ผลการทดลองพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นภายหลังการใช้วิธีควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และพบว่าทั้งสองวิธีนี้ให้ผลไม่แตกต่างกัน

สุวัฒน์ สุวรรณอำไพ (2538 : 55 - 57) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการเสริมแรง ดี อาร์ เอช แบบต่อเนื่องกับแบบเว้นระยะระยะที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดสุวรรณตะไค อำเภอสามชูก จังหวัดสุพรรณบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อยกว่า 5 พฤติกรรมจากพฤติกรรมทั้งหมด 9 พฤติกรรม และมีเขาวนัญญาระดับปานกลาง จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการเสริมแรง ดี อาร์ เอช แบบต่อเนื่อง กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเสริมแรง ดี อาร์ เอช แบบเว้นระยะ แบบแผนการทดลองของงานวิจัยครั้งนี้เป็นแบบเปลี่ยนเกณฑ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเสริมแรง ดี อาร์ เอช แบบต่อเนื่อง และได้รับการเสริมแรงดี อาร์ เอชแบบเว้นระยะ ทั้งนี้พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 มากกว่าพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่าพฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะเกิดขึ้นในห้องเรียน ดังนั้นการศึกษายิจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในวิชาต่างๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่ง ที่จะผลักดันให้การศึกษาบรรลุจุดประสงค์ และพัฒนาไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพศ

กันยา สุวรรณแสง (2532 : 161) กล่าวว่า ความแตกต่างในเรื่องเพศเป็นสาเหตุให้เราแตกต่างกันในเรื่องการเรียนรู้ ทักษะ เจตคติ ทักษะคิด ความสนใจ และการแสดงพฤติกรรมและจากการศึกษาค้นคว้า ปรากฏว่า เพศหญิงหรือเพศชายสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ทัดเทียมกัน แต่เพศชายและเพศหญิงจะมีทัศนคติหรือความสนใจที่แตกต่างกัน

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539 : 122) กล่าวว่าเมื่อช่วงวัยรุ่น วัยรุ่นชายและหญิงเริ่มมีความสนใจในอาชีพและเริ่มวางแผนเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต วัยรุ่นหญิงจะวางแผนเกี่ยวกับอาชีพน้อยกว่าวัยรุ่นชาย เพราะคิดว่าหลังจากแต่งงานมีครอบครัวแล้ว วิถีชีวิตความเป็นอยู่อาจจะเปลี่ยนไปรวมทั้งอาชีพของตนด้วย ในขณะที่วัยรุ่นชายคิดว่าอาชีพของเขาจะไม่ถูกขัดขวางจากการแต่งงาน

อารี พันธัมณี (2544 : 33) กล่าวว่า ความแตกต่างทางเพศ หมายถึง ความแตกต่างในเรื่องต่างๆ ทางเพศชายและหญิง ซึ่งวัฒนธรรมส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทของหญิงและชายให้แตกต่างกัน เช่น บางวัฒนธรรมถือว่า ชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างหลัง หรือชายเป็นผู้นำ หญิงเป็นผู้ตาม เป็นต้น หรือในบางวัฒนธรรมเชื่อว่าผู้ชายต้องเข้มแข็งอดทนอ่อนแอไม่ได้ผู้หญิงเป็นผู้ที่อ่อนแอกว่า หรือผู้ชายมีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากกว่าผู้หญิง เพราะในบางตำแหน่งไม่เปิดให้ผู้หญิงทำงานในตำแหน่งหน้าที่การงานสูงกว่า ซึ่งสิ่งเหล่านี้นั้นเป็นการแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพศ โดยมีเรื่องของวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ตัวแปรเพศนั้น เป็นตัว แปรหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีอิทธิพลต่อการเกิดปัญหาทางด้านการเรียน เพราะเพศชายและเพศหญิงมีส่วนแตกต่างกันทางด้านสรีระและทางด้านอื่น จากเอกสารดังกล่าวผู้วิจัยจึงเชื่อว่า ตัวแปรเพศนั้น น่าจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

2.1.2.1 งานวิจัยภายในต่างประเทศ

กาซีล (อุบล ภัศระ. 2535 : 19; อ้างอิงมาจาก Gaziel.1986) ได้ศึกษาความพึงพอใจและไม่พึงพอใจในการทำงานของครูระดับประถมศึกษา โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยงานใจ และปัจจัยสุขศาสตร์กับตัวแปรทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์ทำงานการศึกษา และขนาดของโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีการศึกษาสูงและประสบการณ์ อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่จะมีความพึงพอใจในการทำงานมากกว่ากลุ่มที่มีลักษณะตรงกันข้าม ในด้านปัจจัยงานใจ ความสำเร็จในงาน ความก้าวหน้าของงาน ลักษณะของงานการได้รับการยอมรับ ทำนายความพึงพอใจสูง ส่วนปัจจัยสุขศาสตร์

นั้นนโยบายการบริหารเงินเดือน เงื่อนไขการทำงานทำนายความพึงพอใจสูง ทั้งปัจจัยจิตใจและปัจจัยสุขศาสตร์ร่วมกันทำนายความพึงพอใจในการทำงานได้มากกว่า 40 เปอร์เซนต์

มังกส์ (Nurmi, 1991; citing Monks, 1968) ได้ศึกษาการมองอนาคตของนักศึกษาชาวเดนมาร์ก จำนวน 1,424 คน ที่มีอายุระหว่าง 14-21 ปี ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีความสนใจในเรื่องการเรียน การประกอบอาชีพ และอนาคตของครอบครัวที่อาศัยอยู่มาก โดยเด็กชายสนใจในเรื่องการเรียน และการประกอบอาชีพมาก ในขณะที่เด็กหญิงสนใจเกี่ยวกับอนาคตของครอบครัวและการแต่งงานมาก และเด็กชายยังมีความสนใจเกี่ยวกับนโยบายและความเปลี่ยนแปลงทางสังคมอีกด้วย

คาร์ตรอน และเลวี (Nurmi, 1991 : 18; citing Cartron Guerin & Levy, 1980) ได้ศึกษาการมองอนาคตด้านครอบครัวและอาชีพของวัยรุ่นชาวฝรั่งเศส จำนวน 80 คน ที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่ามีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่า วัยรุ่นชายมีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่าให้ความสำคัญกับอนาคตของครอบครัวมากกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่า และวัยรุ่นหญิงให้ความสำคัญกับอนาคตของครอบครัวมากกว่าวัยรุ่นชาย

2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จากผลการวิจัยของสถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน (2528 : 24) พบว่าข้าราชการเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันในเรื่องของจิตลักษณะความเชื่อมั่นในตน ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนซึ่งส่งผลถึงการมีพฤติกรรมต่างๆ

เมธี โพธิพัฒน์ (2523 : 75) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความซื่อสัตย์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 4 จำนวนรวม 886 คน ซึ่งเป็นนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บัวทอง สว่างโสภาคกุล (2524 : 167) พบว่า ชายและหญิงมีความแตกต่างกันทางสรีระและจิตวิทยา เช่น โครงสร้างทางร่างกาย และการตอบสนองทางอารมณ์ เป็นต้น สังคมและวัฒนธรรมมีส่วนอย่างมากในการกำหนดบทบาท และการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่างๆ ของชายและหญิง

ปลายมาศ ขุนภักดี (2533 : 97) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของหัวหน้าฝ่ายเวชกรรมสังคมโรงพยาบาลศูนย์และโรงพยาบาลทั่วไป พบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานของหัวหน้าฝ่ายเวชกรรมสังคมทั้งในด้านบริหาร ด้านบริการ ด้านวิชาการ และด้านประสานงาน

จิวันรณ์ บุญเกียรติ (2530 : 152) ศึกษาการปฏิบัติงานในกลุ่มครูและผู้บริหารโรงเรียนจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 735 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครูที่มีเพศต่างกันมีผลการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกันทำให้บุคคลมีลักษณะหรือบุคลิกภาพ บางประการแตกต่างกัน เช่น ด้านความรับผิดชอบ ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ความขยันหมั่นเพียร ยิ่ง บุคคลที่มีอายุมากขึ้นมีแนวโน้มลักษณะดังกล่าวมากขึ้น จึงทำให้ผู้วิจัยคาดว่า เพศ น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.2.1.1 ความหมายของทัศนคติ

มีผู้ให้ความหมายของทัศนคติแตกต่างกันดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2522 : 328) ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า เป็นท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2519 : 14) ก็ได้ให้ความหมาย ที่สอดคล้องกันว่า ทัศนคติเป็นความคิดเห็น ท่าที ความรู้เอนเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่ง ใด ภายหลังจากการที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น พฤติกรรมเช่นนี้ไม่อาจสามารถวัดได้ โดยตรง แต่สามารถสังเกตจะวัดได้จากพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อสิ่งนั้น โดยอาจแสดงให้เห็นได้ ในลักษณะความเชื่อ ท่าทาง ความคิดเห็น

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530 : 193) ได้ให้ความหมายของทัศนคติว่า หมายถึง ความรู้สึก ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคล แสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองสิ่งเร้านั้นๆ ไปในทางสนับสนุน หรือคัดค้านก็ได้

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 172) ก็ได้กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่ ได้จากการเรียนรู้ และประสบการณ์ แล้วแสดงภาวะของร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อมที่จะเข้าหา เมื่อเกิดความรู้สึกชอบ เรียกว่าทัศนคติที่ดีหรือทัศนคติทางบวกหรือแสดงความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อ เกิดความรู้สึกไม่ชอบ เรียกว่า ทัศนคติที่ไม่ดีหรือทัศนคติทางลบ

ออซูโบล โนแวก และ ฮานีเซียน (สุวิทย์ วงษาไส. 2534 : 41; อ้างอิงมาจาก Ausubal, Novak and Hanesian. 1978 : 425) กล่าวว่าทัศนคติ คือ ความรู้สึก ความเชื่อ หรือค่านิยมที่เกิด จากองค์ประกอบทุกสถานทั้งทางด้านอารมณ์ และสติปัญญา

จากความหมายของทัศนคติดังกล่าว สรุปได้ว่าทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกความคิด ความเชื่อของบุคคลที่มีต่อประสบการณ์ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่บุคคลได้รับ โดยมีแนวโน้มที่จะตอบสนอง หรือแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ทางบวก หรือทัศนคติที่ดีจะแสดงออกใน ลักษณะ ความชอบ ความพึงพอใจ ความสนใจ เห็นด้วย ทำให้อยากปฏิบัติส่วนอยากอีกลักษณะหนึ่ง คือ ทางลบ หรือทัศนคติที่ไม่ดี จะแสดงออกในลักษณะความเกลียด ไม่พึงพอใจไม่สนใจ ไม่เห็นด้วย อาจทำ ให้เกิดความเบื่อหน่าย หรือความต้องการหนีห่างจากสิ่งเหล่านั้น

2.2.1.2 ลักษณะและองค์ประกอบของทัศนคติ

ไพบูลย์ อินทริวิชา (2517 : 17) ได้สรุปลักษณะของทัศนคติไว้ดังนี้ คือ

1. ทัศนคติ เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ไม่ได้ติดตัวมาแต่เกิด
2. ทัศนคติเป็นสถานการณ์ทางจิตใจ ที่มีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำของบุคคล เพราะเป็นส่วนประกอบที่กำหนดแนวทางให้ทราบล่วงหน้าว่าถ้าบุคคลประสพสิ่งใดแล้ว บุคคลนั้นจะมีท่าทีต่อสิ่งนั้นในลักษณะใด
3. แม้ว่าทัศนคติเป็นสภาวะทางจิตใจที่มีความมั่นคงพอสมควร แต่ก็อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่างๆ และการเรียนรู้

เฉลิมพล ศรีหงษ์ และ เสถียร เหลืองอร่าม (2521 : 10) สรุปว่า ทัศนคติมีส่วนประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความคิด อารมณ์ และเหตุผล ความเชื่อถือ หรือความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องราวของการใช้เหตุผลของบุคคลในการจำแนกแยกแยะความแตกต่างตลอดจนผลต่อเนื่อง ผลได้ผลเสีย ถ้าพิจารณาอย่างลึกซึ้ง ก็คือ การที่บุคคลจะสามารถนำเอาคุณค่าทางสังคมที่ได้รับการสั่งสอนและถ่ายทอดเข้าไปใช้ในการวิเคราะห์พิจารณาประกอบเหตุผลการที่คนจะประเมินและการพิจารณาของบุคคลในส่วนที่จะมีลักษณะปลอดจากอารมณ์ แต่จะเป็นเรื่องของเหตุผล อันสืบเนื่องมาจากความเชื่อของบุคคล
2. ทัศนคติไม่ดีต่อการเรียน หรือทัศนคติทางลบ (Negative Attitude) นักเรียนแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่ชอบการเรียน ไม่ชอบครู ไม่ชอบเพื่อน ทำให้เกิดความท้อแท้ เบื่อหน่าย ขาดเรียนบ่อยๆ
3. องค์ประกอบทางแนวโน้มของการกระทำ หรือพฤติกรรมหมายถึง แนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมหรือความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

2.2.1.3 ความหมายของทัศนคติต่อการเรียน

ศิริรัตน์ ภูสกุลเจริญศักดิ์ (2529 : 31) ได้ให้ความหมายของทัศนคติต่อการเรียนว่า หมายถึง ความคิดเห็น หรือความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ในเรื่องการเรียนอันเกี่ยวกับตัวครู การศึกษาและเพื่อน และแสดงออกในรูปแบบพฤติกรรม 2 ลักษณะ คือ

1. ทัศนคติที่ดีต่อการเรียน หรือทัศนคติทางบวก (Positive Attitude) นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะพึงพอใจในการเรียน สนใจการเรียนมีความรู้สึกลัวครูเป็นบุคคลที่น่าเคารพสามารถถ่ายทอดความรู้ได้ดี เห็นคุณค่าของการศึกษา และเห็นว่าเพื่อนให้ความช่วยเหลือในเรื่องการเรียน

2. ทักษะที่ไม่ดีต่อการเรียน หรือทัศนคติทางลบ (Negative Attitude) นักเรียนแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่ชอบการเรียน ไม่ชอบครู ไม่ชอบเพื่อน ทำให้เกิดความท้อแท้ เบื่อหน่าย ขาดเรียนบ่อยๆ

สุดท้าย มุขยวงศา (2533 : 7) ได้อธิบายทัศนคติในการเรียนว่าเป็นสภาพทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมที่บุคคลที่แสดงออกเพื่อตอบสนองต่อครู โรงเรียน และระบบการศึกษา เกิดขึ้นจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ซึ่งอาจแสดงออกได้ 2 ด้าน คือ

1. ทักษะในทางที่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ สนใจมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถและวิธีการสอนของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา

2. ทักษะที่ไม่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะที่ไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบครู ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา

นอกจากนี้ จารุลักษณ์ พินพรหมราช (2528 : 8) กล่าวว่า ทักษะทางการเรียน หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อการเรียน โดยเฉพาะความรู้สึกที่มีต่อครู และการยอมรับคุณค่าของการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ วิชชุตา เตียวกุล (2529 : 14) ที่กล่าวว่า ทักษะทางการเรียนหมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นที่มีต่อครู ต่อการศึกษา ทั้งด้านการเรียนการสอน ครอบคลุมเนื้อหา 2 ประการ คือ การยอมรับตัวครู และการยอมรับคุณค่าทางการศึกษา ซึ่งวัดได้โดยแบบสำรวจทัศนคติทางการเรียน

จากความหมายของทัศนคติ ลักษณะองค์ประกอบของทัศนคติและความหมายของทัศนคติต่อการเรียนที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปความหมายของทัศนคติต่อการเรียนได้ว่า หมายถึง ความคิด ความรู้สึกและแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม ของนักเรียนที่มีต่อประสบการณ์ที่เกี่ยวกับการเรียนไม่ว่าจะเป็นครู เพื่อน วิชาเรียน สภาพที่เอื้อต่อการเรียนที่โรงเรียนและที่บ้าน ซึ่งส่งผลให้แสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ คือ

1. ทักษะที่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ สนใจ มาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถ และพฤติกรรมของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา

2. ทักษะที่ไม่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของการติ ไม่เห็นด้วย ไม่สนใจ ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่ชอบและไม่ยอมรับความสามารถและพฤติกรรมของครู ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา

2.2.1.4 ความหมายของทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ความหมายของทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งพฤติกรรมในการแสดงออกจะเป็นตัวบ่งชี้ที่จะแสดงให้เห็นถึงทัศนคติทางบวกหรือทัศนคติทางลบของนักเรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียน

2.2.2.1 การวิจัยในต่างประเทศ

(อ้างอิงมาจาก Morris. 1961) ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะได้คะแนนนิสัยทางการเรียน และทัศนคติในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน เกรด 7 จำนวน 144 คน เกรด 8 จำนวน 130 คน และเกรด 9 จำนวน 97 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซีแมนติก (Semantic Differential Instrument) มีบทบาทในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย

เบลคโซ (Bledsoe. 1971 : 121 - 122) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนโดยวิธีสังเกตครูที่สอนในชั้นเรียน และให้คะแนนการสังเกต กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 4,368 คน แยกเป็นกลุ่มตามระดับความสามารถทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่างกัน มีทัศนคติต่อครูต่างกัน กลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนรู้สูง มีทัศนคติที่ดีกว่ากลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ

ธอร์นเบอร์ก (Thornburg. 1985 : 181 - 185) ได้ทำการศึกษาเพื่อประเมินผลของทัศนคติของนักเรียนที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน (Dropout) พบว่า 50% ของนักเรียนจำนวน 509 คน เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน แต่อีก 20% แสดงทัศนคติทางการเรียนไม่ใช้อย่างรุนแรง ซึ่งแสดงออกในลักษณะต่างๆ เช่น กล่าวว่า หลักสูตรการเรียนไม่มีประโยชน์ เบื่อการเรียน ครูที่สอนเน้นเรื่องคะแนนมากเกินไป ครูมีความลำเอียง กฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนเข้มงวดเกินไป

2.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สุปรียา อันทิวโรทัย (2529 : 66 - 71) ศึกษาการใช้แม่แบบในการพัฒนาพฤติกรรม การเรียน และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดจันทร์ประดิษฐาราม วิทยาคม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2528 จำนวน 36 คน ผลการศึกษาพบว่า ความแตกต่างของพฤติกรรม การเรียนและทัศนคติการเรียนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรม การเรียนและทัศนคติในการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริรัตน์ ภูัสกลเจริญศักดิ์ (2529 : 63) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีของ โรเจอร์ส ที่มีต่อทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปทุมคงคา กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง 16 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะ ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มทดลองมีทัศนคติในการเรียนดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เสาวนีย์ ศศิวิมล (2528 : 116) ซึ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน 606 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนทั้งต่างประเทศและในประเทศ สรุปได้ว่า ทัศนคติต่อการเรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติของนักเรียนสามารถพัฒนาได้หลายวิธี เช่น การใช้แม่แบบ กิจกรรมแนะแนวกลุ่ม การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการใช้กิจกรรมกลุ่มในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้กิจกรรมกลุ่ม เนื่องจากกิจกรรมกลุ่มเน้นกิจกรรมที่นำไปสู่การปฏิบัติจริง ช่วยให้สมาชิกภายในกลุ่มได้มีการพัฒนาในด้านความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม เพื่อจะช่วยให้แก่นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอันเนื่องมาจากทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษได้

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.3.1.1 ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต

มิสเชล (Mischel. 1974 : 287) ให้ความหมายว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าผลที่จะได้รับในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติต่อจากนั้นจะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นเป็นตอนตามแผนที่วางไว้ เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต ซึ่งการดำเนินการตามแผนนี้เป็นระยะเวลานานกว่าจะบรรลุผล หรือจะต้องทำเป็นจำนวนหลายครั้ง ซึ่งเป็นการควบคุมตนเองให้ละเว้นการกระทำบางอย่างในระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่งได้ผลตามต้องการ

เฮคคอสเซน (Heckhausen. 1967 : 42 -45) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า หมายถึงความสำคัญของการตั้งเป้าหมายในระยะยาวของการทำงาน การคาดการณ์ไกล การวางแผนระยะยาว การมองผลที่จะส่งไปในอนาคต รู้จักอดใจรอได้ หรืออดเปรี้ยวไว้กินหวาน

ซีกูรา (Secura. 1975 : 42-45) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการมองอนาคต การวางแผน และการจัดการเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นไปได้

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนึก (2520 : 35) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า เป็นความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการอดใจรอได้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การรอรับรางวัลที่ยิ่งใหญ่ในอนาคตแทนการรับรางวัลเล็กน้อยซึ่งจะได้รับในทันที หรือการงดบำบัดความต้องการในปัจจุบันของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลร้ายที่จะเกิดตามมา หรือการเพียรพยายามในปัจจุบัน เพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ตรงข้ามกับลักษณะมุ่งปัจจุบัน และอาจถือว่าเป็นลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลได้

พนิดา สีนสุวรรณ (2527 : 8) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการอดใจรอได้ในสภาพการณ์ต่างๆ เพราะเล็งเห็นผลภัยที่จะเกิดตามมา หรือการเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต

จรรยา สุวรรณทัต (2531 : 48) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า เป็นลักษณะของการมองสู่อนาคตข้างหน้า ซึ่งเป็นการมองที่ลึกซึ้งกว้างไกลที่จะมีผลไม่เพียงแต่ตัวผู้มองเท่านั้น หากครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่นและสังคมมนุษยชาติที่บุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย และถือว่าเป็นจิตลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

2.3.1.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต

ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เนื่องจากประเทศที่กำลังพัฒนาจะต้องมีการปรับเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ระเบียบ ประเพณี ประชาชนของประเทศที่กำลังพัฒนาจะต้องเห็นความสำคัญของการวางแผน เพื่อประโยชน์ที่จะได้รับในอนาคต (Mischel, 1974 : 250)

ไรน์ (Wright, 1975 : 298) กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่า ผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะเป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย ซึ่งจะเห็นว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจัดว่าเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย

จันทนา นนทิก (2533 : 32-33) กล่าวว่า บุคคลที่มีเป้าหมายหรือการกำหนดสิ่งที่ต้องการไว้ล่วงหน้าชัดเจน ย่อมมีความตั้งใจและใช้ความพยายามอย่างจริงจังในการกระทำพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในอนาคตซึ่งเป้าหมายจะมีหน้าที่สำคัญ 2 ประการที่เป็นพื้นฐานของแรงจูงใจที่มุ่งตรงไปสู่พฤติกรรม คือ

1. เป้าหมายจะกำหนดแนวทางการตัดสินใจว่าควรจะใช้ความพยายามเท่าใดในการทำงานนั้น

2. เป้าหมายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทำงาน โดยตระหนักถึงความสำคัญ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่นๆ (2529 : 100) กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มุ่งอนาคต และสามารถควบคุมตนเองไว้ ดังต่อไปนี้

1. สามารถคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของอนาคตและตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม

2. หาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อเป้าหมายในอนาคต

3. รู้จักการปฏิบัติให้อดใจรอได้ อย่างเหมาะสม

4. สามารถให้รางวัลและลงโทษตนเองเมื่อกระทำไม่เหมาะสม

สมคิด ชาวนวนวงศ์ (2533 : 51) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มุ่งอนาคตและมีการควบคุมตนเองสูง ไว้ดังนี้

1. สามารถวางแผนล่วงหน้าได้ และสามารถคาดการณ์ถึงผลดีและผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้
2. สามารถอดใจรอได้ “ สามารถอดเปรี้ยวไว้กินหวาน ”
3. มีความเชื่อมั่นในผลของการกระทำว่า ทำดีย่อมได้ผลดีตอบแทน
4. เป็นบุคคลที่สามารถอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ อย่างสมเหตุสมผล
5. สามารถถ่วงน้ำหนักจากการกระทำบางชนิดที่สังคมไม่ยอมรับ หรือเป็นผลเสียต่อสุขภาพได้

2.3.1.3 ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุงอนาคต

เกย์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม, 2520 : 36 : อ้างอิงมาจาก Kay, 1950) เชื่อว่า บ่อเกิดของลักษณะมุงอนาคตนั้นอยู่ที่ลักษณะความมั่นคงทางสังคมของบุคคลการที่เด็กจะเรียนรู้ว่าควรอดใจรอนั้น ส่วนมากจะเกิดในฐานะปานกลางและฐานะสูงเท่านั้น เพราะครอบครัวฐานะยากจนย่อมไม่สามารถจะหาสิ่งของให้เด็กตามสัญญาได้มากนัก ทำให้เด็กขาดความเชื่อถือเกี่ยวกับอนาคต นอกจากนั้น การประสบความสำเร็จด้านต่างๆ ในชีวิตก็เป็นสิ่งที่เกย์เชื่อว่าจะช่วยให้บุคคลนั้นมีลักษณะมุงอนาคตสูง ทำให้บุคคลเกิดความมานะพยายามในการที่จะกระทำสิ่งต่างๆ เพราะมีความหวังว่าจะทำให้สำเร็จดังที่เคยประสบมาแล้ว ฉะนั้นลักษณะมุงอนาคตจึงเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมนั่นเอง

มิเชล และคนอื่นๆ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม, 2520 : 36; อ้างอิงมาจาก Mischel and others, 1966, 1974) กล่าวว่า การเลือกที่จะชะลอการบำบัดความต้องการของบุคคลนั้น เกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีตและการเลียนแบบจากผู้อื่นด้วยนอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์กับลักษณะอื่นๆ ของบุคคลอีกมาก เช่น ความรับผิดชอบทางสังคม วัฒนธรรม และครอบครัว ลักษณะมุงอนาคตนี้จะเพิ่มมากขึ้นตามอายุ มิเชลกล่าวว่าความสามารถที่จะคิดถึงเหตุการณ์ในระยะยาวไปในอนาคตนั้น เป็นคุณสมบัติของผู้ที่มีคุณสมบัติด้านสุขภาพจิตและสติปัญญาสูงด้วย และถึงแม้จะมีความสัมพันธ์กับสติปัญญาแต่ไม่สัมพันธ์กับความสามารถทางวาจา

นอกจากนี้ดวงเดือน พันธุมนาวิน อรพินทร์ ชูชม และสภาพ ลอยด์ (2520 : 255) ได้วิจัยเรื่อง การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทยพบว่า เด็กที่ยอมรับการควบคุมสื่อมวลชนจากบิดามารดามากและรับสื่อมวลชนที่เหมาะสม โดยเฉพาะด้านโทรทัศน์และสิ่งตีพิมพ์มาก กับการที่เด็กรับรู้ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรัก สนับสนุนจากผู้ปกครอง จะปรากฏมากในเด็กที่มีลักษณะมุงอนาคตสูง และประสบการณ์ทางสังคมที่ได้รับจากสื่อมวลชนที่มีคุณค่าสามารถช่วยส่งเสริมลักษณะมุงอนาคตได้

ลักษณะมุงอนาคตนี้ นักจิตวิทยาพบหลักฐานว่าเป็นด้านหนึ่งของพลังอีโก้ (ego strength) ของบุคคลซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้มีลักษณะมุงอนาคตสูงสามารถระงับหรือชะลอการบำบัดความต้องการต่างๆ ของตนได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม, 2520 : 35) และเป็น

ด้านหนึ่งของบุคลิกภาพที่พัฒนามาจากการเรียนรู้ การศึกษาและกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมซึ่งจะพัฒนาอย่างช้าๆ ในวัยเด็ก บุคคลบางคนจะอาศัยความสามารถของตน และเวลาในปัจจุบันเป็นรากฐานที่จะคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคตได้ โครงสร้างของอนาคตจะสัมพันธ์กับความจำเป็นที่จะต้องมีความคิดในการวางแผน การตั้งใจที่จะกระทำและรายละเอียดบางอย่างที่ต้องทำซึ่งเปลี่ยนไปตามเวลา (รัตนา ประเสริฐสม. 2526 : 37 – 38)

2.3.1.4 การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต

ไรท์ (Wright. 1975 : 387) กล่าวว่า วิธีการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตสัน ได้มาจากวิธีการวัดลักษณะมุ่งอนาคตที่ใช้ในการวิจัยทางจิตวิทยา เช่น ให้เขียนเรื่องราวหรือนวนิยาย และวิเคราะห์ระยะเวลาที่ใช้ในการเขียนเนื้อเรื่องนั้น ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมากจะใช้ระยะเวลาในการเขียนเรื่องราวต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นให้ดำเนินไป โดยระยะเวลาที่มากกว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย

สกินเนอร์ (Skinner. 1967 : 461) พบว่าคนเราใช้วิธีการต่างๆ ในการควบคุมพฤติกรรมของตนในชีวิตประจำวัน คือ

1. ใช้การยับยั้งทางร่างกาย เช่น การกัดริมฝีปากตนเองเพื่อกลั้นหัวเราะ การปิดตาเพื่อไม่ให้มองเห็นสิ่งที่ไม่ต้องการจะเห็น การกระทำเช่นนี้เป็นผลให้ตนเองสามารถหลีกเลี่ยงจากผลที่ตนเองไม่พึงพอใจ
2. การเปลี่ยนการเรียนรู้สิ่งเร้าบางอย่าง เช่น การทำเครื่องหมายลงบนปฏิบัติเพื่อเตือนความทรงจำ
3. การยับยั้งหรือการงดเว้นการกระทำบางอย่าง เช่น งดอาหารก่อนการเล่นกีฬา
4. การเปลี่ยนการตอบสนองทางอารมณ์ เช่น พยายามคิดถึงเรื่องอื่นเพื่อระงับความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจ
5. ใช้เหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม เช่น การตั้งนาฬิกาปลุกรบกวนการนอนเพื่อให้เราตื่นทำธุระได้ทัน
6. การใช้ยาหรือสารเคมีเพื่อควบคุมพฤติกรรม เช่น การดื่มสุราเพื่อให้ลืมความทุกข์ดื่มกาแฟเพื่อไม่ให้ง่วงนอน
7. การให้การเสริมแรงและการลงโทษตนเอง เช่น ถ้าทำงานเสร็จตามกำหนดแล้วจึงดูทีวีที่ชอบ
8. การหันเหความสนใจไปสู่สิ่งอื่น เช่น การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา เพื่อหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาทของกลุ่มสนทนา

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่นๆ (2529 : 107) กล่าวถึงวิธีการกระตุ้นลักษณะมุ่งอนาคตของบุคคลไว้ดังนี้

1. ให้เขียนเรื่องราวของตนเองเกี่ยวกับปัจจุบันและอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการกระตุ้นให้บุคคลรู้จักคิดถึง สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้และไกลอย่างมีเหตุผล ยกตัวอย่างให้เห็นแบบอย่างของการคิดประเภทนี้และฝึกการรู้จักคิดในทำนองนี้ เพื่อให้เข้าใจความหมายของการมุ่งอนาคตในกาลเทศะต่าง ๆ

2. ให้เห็นความสำคัญของการมุ่งอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการทำให้บุคคลเห็นตัวอย่างของการวางแผนในอนาคตของผู้มีลักษณะมุ่งอนาคต ฝึกวางแผนเกี่ยวกับชีวิตและการทำงาน ฝึกเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับความคาดหวังของตนเอง

3. ให้รู้จักคาดการณ์เกี่ยวกับอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการทำให้บุคคลเห็นตัวอย่างของการวางแผนในอนาคตของผู้มีลักษณะมุ่งอนาคต ฝึกวางแผนเกี่ยวกับชีวิตและการทำงาน ฝึกเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับความคาดหวังของตนเอง

เพ็ญแข ประจันปัจฉิม (2527 : 15 - 37) เสนอแนะบทบาทในการปลูกฝังลักษณะนิสัยมุ่งอนาคต สำหรับครอบครัวและโรงเรียน โดยสรุปดังนี้

1. บทบาทของครอบครัว บิดามารดาต้องทำตนเป็นตัวอย่างที่ดี เช่น การรู้จักคุณค่าของเวลา คือการวางแผนการกำหนดการใช้เวลา เช่น ควรทำอะไรในวันหยุด และอาจใช้วิธีปลูกฝังวัยรุ่นให้เป็นผู้มุ่งอนาคต โดยการใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบการรักสนับสนุน แบบใช้เหตุผล และแบบใช้วิธีควบคุมแบบปานกลางอย่างสม่ำเสมอส่งเสริมค่านอกเหนือจากการฝึกหัดการใช้เหตุผลและการคาดการณ์ ควรเริ่มจากสิ่งที่เป็นเรื่องง่ายๆ จนถึงเรื่องยาก เช่น การให้วัยรุ่นวางแผนเกี่ยวกับการเรียนต่อหรือการวางแผนเกี่ยวกับอาชีพของตนเอง เป็นต้น

2. บทบาทของโรงเรียน ครูสามารถปลูกฝังลักษณะมุ่งอนาคตให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้โดยใช้วิธีสนับสนุนให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มในการทำงาน และมีความเพียรพยายามที่จะทำงานให้ลุล่วงไปได้ ยกย่องนักเรียนที่ทำตนเป็นผู้มุ่งอนาคต ใช้วิธีการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนคิดค้นหาคำตอบเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ด้วยตนเอง นักเรียนจะได้เรียนรู้วิธีการทำงานเป็นขั้นตอนและสามารถวางแผนได้ ได้เรียนรู้เรื่องเหตุและผล สามารถคาดคะเนผลของเหตุการณ์ได้ นอกจากนี้ครูก็ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการเป็นผู้มุ่งอนาคตด้วย นั่นคือต้องเป็นผู้มีความเพียรพยายามและมีการวางแผนการกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความจริงในเรื่องต่างๆ เป็นต้น

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530 : 109 - 116) กล่าวว่า การทำพฤติกรรมเป็นระยะเวลานาน เพื่อให้เกิดผลดีในอนาคตอันไกลนั้น บุคคลที่ขาดความอดทนอาจหยุดการกระทำนั้นลงกลางคันก็ได้ เช่น ทำงานที่ยากและใช้เวลานานจนกว่าจะสำเร็จสมบูรณ์ อาจจะใช้การผ่อนแรงเป็นขั้นตอน โดยการแบ่งพฤติกรรมนั้นเป็นช่วงๆ หรือเป็นกิจกรรมย่อยๆ ที่ต้องทำต่อเนื่องกัน เมื่อทำกิจกรรมสำเร็จไปช่วงหนึ่งก็ให้รางวัลแก่ตนเอง เพื่อกระตุ้นให้พยายามให้มากขึ้นในโอกาสต่อไป เช่น การเขียนรายงาน เขียนตำราหรือนวนิยายที่เป็นเรื่องยาว ต้องใช้เวลาหลายวันหรือหลายเดือน ผู้ที่ทำ

สำเร็จมักจะกำหนดจำนวนหน้าที่จะต้องเขียนให้ได้ภายใน 1 วัน 1 สัปดาห์ ถ้าทำได้ตามนั้นก็เกิดความสบายใจ ภูมิใจ เป็นรางวัลแก่ตนเอง

สุจิต เพียรชอบ (2530 : 32) ได้เสนอแนะไว้ว่า ในการเรียนการสอนควรสอนเรื่องของอดีตน้อยลงควรสอนเรื่องปัจจุบันและอนาคตให้มากขึ้น นักเรียนจะได้รับการฝึกฝนให้พร้อมที่จะคาดการณ์ล่วงหน้าว่า ในอนาคตจะเกิดเหตุการณ์ใดขึ้น มีปัญหาใดขึ้น นักเรียนจะสามารถเผชิญกับอนาคตได้อย่างกล้าหาญ สุขุม เยือกเย็น

2.3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

2.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มิสเชล และกิลลิแกน (Mischel and Gilligan, 1964 : 375 - 417) พบว่า

1. ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะโกงน้อย และถ้าเด็กประเภทนี้โกงจะต้องใช้เวลานานก่อนที่จะกระทำเช่นนั้น

2. การวิจัยอาชญากรวัยรุ่น พบว่าเด็กเหล่านี้มีลักษณะมุ่งปัจจุบัน และจะมีขมขื่นรอคอยรางวัลใหญ่แต่จะรอรับรางวัลเล็กที่จะได้ในทันที นอกจากนี้เด็กเหล่านี้ยังไม่สามารถชะลอการบำบัดความต้องการของตนเองได้

3. ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดี และส่งผลต่อความเจริญงอกงามของตนเองและประเทศชาติ ฉะนั้นลักษณะมุ่งอนาคตจึงเป็นลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศ

วอล์ค (Wolk, 1970 : 6272 - B) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กผิวดำและผิขาว กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กผิวดำและผิขาวกลุ่มละ 25 คน ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีอายุระหว่าง 12 ปี 1 เดือน 14 ปี 1 เดือน มีบิดาหรือผู้ปกครองอยู่ในบ้าน และมีระดับสติปัญญาอยู่ระหว่าง 85 – 115 พบว่า

1. เด็กผิวดำมีลักษณะมุ่งอนาคตน้อยกว่าเด็กผิขาว
2. เด็กผิวดำมองอนาคตในระยะสั้นกว่าเด็กผิขาว
3. เด็กผิวดำมีวิธีการจัดการเพื่อนำไปสู่ความคาดหวังในอนาคตน้อยกว่าเด็กผิขาว
4. เด็กผิวดำมีความคาดหวังเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในอนาคตน้อยกว่าเด็กผิขาว

แลมม รอล์ฟ และกิชิล่า (Lamm, Rolf and Gisel, 1976 : 317) ศึกษาเพศและชนชั้นที่มีผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชนชั้นกลางกับชนชั้นต่ำที่เป็นเด็กหญิงและเด็กชาย กลุ่มละ 100 คน ที่มีอายุระหว่าง 14 – 16 ปี โดยวัดลักษณะมุ่งอนาคตด้านความหวัง ความ

กล่าว จากคำบอกเล่าของเด็ก การตัดสินใจเกี่ยวกับระยะเวลาในการมองอนาคตมองโลกในแง่ดีและแง่ร้าย พบว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำ มองโลกในแง่ดีมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นกลาง และเด็กชายที่มาจากชนชั้นต่ำได้แสดงความหวังและความกลัวในด้านอาชีพมาก และจะเพิ่มขึ้นในอนาคตมากกว่าเด็กหญิงจากชนชั้นต่ำ

2.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนึก (2520 : 102 - 109) ศึกษาจริยธรรมของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและนิติตั้งชายและหญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 1, 3, 5 และมหาวิทยาลัยปีที่ 2 ซึ่งมีอายุระหว่าง 11 – 25 ปี และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมทั้งสามระดับ จำนวน 1,400 คน พบว่า

1. ลักษณะมุ่งอนาคตแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม 3 ประการ คือเพศ ชั้นเรียน และ สถานที่เกิด โดยผู้หญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าชายผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตสูงที่สุด ส่วนผู้ที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตต่ำที่สุด และผู้ตอบที่เกิดในกรุงเทพมหานครมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ตอบที่เกิดในต่างจังหวัด

2. ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเลี้ยงดู 3 แบบ คือ ผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก แบบใช้เหตุผล และแบบลงโทษทางจิตมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง

3. ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับจริยธรรม

พนิดา สีนสุวรรณ (2527 : 61) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวิชาสังคมศึกษา ศึกษาเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม ด้วยการสอนโดยการใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนโดยการสอนแบบบรรยาย และนักเรียนชายและหญิงที่เรียนโดยการใช้เทคนิคการพยากรณ์มีค่าเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตไม่แตกต่างกัน

ดวงเดือน พันธุมนาวิน อรพินธ์ ชูชม และสุภาพร ลอยด์ (2529 : 256) ศึกษาการควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 2 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดรอบกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,600 คน เป็นนักเรียนชาย 780 คน และนักเรียนหญิง 820 คน พบว่าเยาวชนไทยมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง ยอมรับการควบคุมสื่อมวลชน จากบิดามารดามาก และชอบรับสื่อมวลชนที่เหมาะสม โดยเฉพาะด้านโทรทัศน์และสิ่งตีพิมพ์มากและเป็นเยาวชนที่ได้รับรู้ว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากผู้ปกครอง

กนกวรรณ อุ๋นใจ (2535 : 57) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะม่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 30 คน พบว่ากลุ่มที่ได้รับการพัฒนาโดยเทคนิคการพยากรณ์มีลักษณะม่งอนาคตสูงขึ้นกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อเสนออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะม่งอนาคตสรุปได้ว่า ลักษณะม่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการคาดการณ์ไกล การวางแผน ความเพียรพยายาม การอบรมเลี้ยงดู อิทธิพลของสังคม สื่อมวลชน ซึ่งเป็นตัวชี้ถึงการมีลักษณะม่งอนาคตในตัวของแต่ละคน

2.4 เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพ

2.4.1 เอกสารที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพ

2.4.1.1 ความหมายของบุคลิกภาพ

“บุคลิกภาพ” นักจิตวิทยาและนักวิชาการให้ความหมายไว้หลายทัศนะด้วยกันดังต่อไปนี้

ฮิลการ์ดและแอทกินสัน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530: 41; อ้างอิงจาก Hilgard; & Atkinson. 1967) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะรวมของบุคคล และวิธีการแสดงออกของพฤติกรรมของเขา

อัลพอร์ต (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537: 11-15; อ้างอิงจาก Allport. 1967) ได้อธิบายว่า บุคลิกภาพเป็นระบบการเคลื่อนไหวของอินทรีย์ที่อยู่ภายในจิตใจบุคคลและเป็นตัวกำหนดลักษณะนิสัย (Traits) ประจำตัวของบุคคลนั้นทั้งหมด

แคทเทล (Cattell. 1970: 2-3) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ผลรวมของพฤติกรรมทั้งหมดที่มีที่เปิดเผยและซ่อนเร้น

แซมมวล (Samuel. 1981: 3) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะทางจิตวิทยาเฉพาะตัวบุคคลแต่ละคน ซึ่งอาจแสดงออกให้เห็นทางพฤติกรรมและความคิด

มอริส (Morris. 1996: 264) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง รูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกในสถานการณ์ต่างๆ

พรทิพย์ เรือรโพลี (2542: 9) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ภาพรวมในพฤติกรรมและความคิดของแต่ละบุคคลที่แสดงออกทั้งที่เปิดเผยและซ่อนเร้น เพื่อเป็นแนวทางและวิธีการปรับตัวในการดำรงชีวิต

จิรพร ปัทมะสุคนธ์ (2543: 7) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัย (Traits) ที่รวมกันเป็นแบบฉบับเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่มีความคงเส้นคง

วา และสามารถสังเกตได้ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงถึง บุคลิกภาพอาจแสดงออกมาในรูปแบบต่างๆ เป็น ในรูปแบบกระทำหรือไม่กระทำ อันได้แก่ เจตคติ ค่านิยม ตลอดจนถึงลักษณะและสติปัญญา

อังสนา สารเลวตร (2547: 23) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือ ลักษณะของบุคคลที่แสดงออก ด้านการกระทำ เป็นลักษณะนิสัยของบุคคลเฉพาะตัว ซึ่งเกิดจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

ณัชวดี จันทร์ฟอง (2549: 6) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะหรือ พฤติกรรมที่แสดงออกของนักเรียนที่สะท้อนความรู้สึกรู้สึกนึกคิด เพื่อตอบสนองความต้องการสถานการณ์ ใดสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งทำให้นักเรียนนั้นมีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง

จากความหมายของบุคลิกภาพดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะ หรือพฤติกรรมเฉพาะตัวของแต่ละบุคคลที่แสดงออกมาทั้งภายในและภายนอก เป็นเอกลักษณ์หรือ ลักษณะนิสัยของบุคคลแบบเฉพาะ ซึ่งเกิดจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.4.1.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ

กาญจนา คำสุวรรณ (2524: 194-195) กล่าวว่า ประสบการณ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ทาง สังคมและส่งผลต่อบุคลิกภาพนั้น แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. ประสบการณ์ร่วมทางวัฒนธรรม เป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้รับเหมือนกัน หรือต่างกัน มีผลทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกันตามความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม ประเพณี และคำ สอนของสังคมนั้นๆ

2. ประสบการณ์เฉพาะตัว เป็นอิทธิพลที่ได้รับจากการเลี้ยงดูของบิดามารดา ผู้ปกครองที่แตกต่างกัน มีผลให้แต่ละคนได้รับการหล่อหลอมบุคลิกภาพไม่เหมือนกัน ผู้ที่ได้รับการ เลี้ยงดูที่เหมาะสม ได้รับความรักเอาใจใส่ดูแล ให้กำลังใจ ก็จะพัฒนาบุคลิกภาพไปในทิศทางที่เหมาะสม มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีเหตุผลและมองโลกในแง่ดี ในขณะที่ผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละ ละเลยหรือเข้มงวดจะมีบุคลิกภาพไปในทิศทางตรงกันข้าม มีความก้าวร้าว ไม่ไว้ใจคน หวาดระแวง และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสังคม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530: 44) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ ประกอบด้วย พันธุกรรมสิ่งแวดล้อม และช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล กล่าวคือ

1. พันธุกรรม สิ่งถ่ายทอดทางพันธุกรรม ส่วนมากเป็นลักษณะทางกาย เช่น ความสูงต่ำ ลักษณะเส้นผม สีของผิว ชนิดของโลหิต โรคภัยไข้เจ็บบางชนิด และข้อบกพร่องทางร่างกาย บางชนิด เช่น ตาบอดสี ศีรษะล้าน นิ้วเกิน มือติดกัน ฯลฯ ซึ่งลักษณะทางกายเหล่านี้เป็นอิทธิพลของ พันธุกรรมที่มีผลต่อบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลทั้งสิ้น

2. สิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลต่อการพัฒนาของมนุษย์ทั้งพัฒนาการทางกาย ทางจิต และบุคลิกภาพ คือ บุคคลอื่นๆ รอบตัวเรา กลุ่มคน และวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมที่เป็นมนุษย์คนอื่นๆ นี้จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาทางบุคลิกภาพ ทักษะ และพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์

3. ช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล แสดงถึง ระดับพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจ อันเกิดจากอิทธิพลร่วมระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และแม้ระยะสำคัญของพัฒนาการของมนุษย์ส่วนมากจะอยู่ในช่วงเด็กเป็นส่วนมาก

คลอว์ กิรมย์รัตน์ (2531: 29-30) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ มี 2 ปัจจัยใหญ่ๆ คือ

1. องค์ประกอบด้านพันธุกรรม เป็นการถ่ายทอดยีนจาก พ่อแม่ หรือบรรพบุรุษ ไปสู่ลูกหลาน ได้แก่ ลักษณะทางด้านรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง ผิวพรรณ อารมณ์ ตลอดจนระบบประสาท และเลือด เป็นลักษณะที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด

2. องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อมทั้งที่เป็นธรรมชาติและสภาพวัฒนธรรม ประเพณี กฎเกณฑ์ ระเบียบต่างๆ ในสังคมที่บุคคลเกี่ยวข้องอยู่ เป็นผลทำให้เกิดการเรียนรู้และปรับตัว ให้สมกับสภาพสิ่งแวดล้อมนั้นๆ ได้แก่ ลม ฟ้า อากาศ ที่อยู่อาศัย อาหาร ตลอดจนคนที่อยู่ใกล้ชิด องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมนี้มีผลให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้บุคลิกภาพของคนแตกต่างกัน

จากข้อความดังกล่าว สรุปได้ว่าอิทธิพลของพันธุกรรม ช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล และสิ่งแวดล้อม เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้บุคคลเกิดการพัฒนาบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน และส่งผลทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพต่างกันและส่งผลทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่แตกต่างกัน

2.4.1.3 ประเภทของบุคลิกภาพ

การพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะที่แสดงออกทางกายภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลักษณะเค้าหน้าหรือโครงสร้างต่างๆ ของร่างกายและบุคลิกภาพ เป็นความเชื่อว่ามีมนุษย์เรานั้น มีลักษณะสรีระเป็นแบบๆ ไป แต่ละแบบอาจเกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพแต่ละอย่าง (Luthan. 1989: 160) ดังนั้น จึงมีผู้แบ่งบุคลิกภาพของคนออกเป็นหลายประเภท เช่น ความคิดของจุง (Hergenhaen. 1990 : 58-85 ; citing Jung. n.d.) ได้พิจารณาบุคลิกภาพของคนโดยยึดถือสังคมเป็นหลัก เขาได้แบ่งบุคลิกภาพของคนออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. บุคลิกภาพที่ชอบเก็บตัว (Introvert) เป็นคนที่ไม่ชอบสูงส่งกับผู้อื่น เกรงครัดต่อระเบียบแบบแผน มีมาตรการและกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในการควบคุมอุปนิสัยของตนเอง เชื่อตัวเอง และการกระทำทุกอย่างที่มักจะขึ้นอยู่กับตัวเองเป็นส่วนใหญ่ บุคคลประเภทนี้จะผูกพันกับตนเองมากกว่าที่จะผูกพันกับสังคมหรือบุคคลอื่น

2. บุคลิกภาพที่ชอบแสดงตัว (Extrovert) เป็นคนเปิดเผย คุยเก่ง ร่าเริง ปรับตัวได้ดีในสิ่งแวดล้อมต่างๆ มีความเชื่อมั่นในตนเองบนรากฐานของเหตุผลและความจริง

เครซเมอร์ (Samuel, 1981: 190-191; citing Kretschmer, 1921) และ เชลดอน (Burger, 1986: 189; citing Sheldon, 1942) เห็นว่าบุคลิกภาพของคนขึ้นอยู่กับรูปร่างลักษณะของคน จึงได้แบ่งบุคลิกภาพของคนตามรูปร่างหรือโครงสร้างทางสรีรวิทยาสอดคล้องกันเป็น 3 ประเภท คือ

1. ประเภทที่มีร่างกายอ้วนเตี้ย คอโต ร่างกายมีไขมันมาก พุงยื่น (Pygmy หรือ Endomorphy) คนประเภทนี้เป็นคนที่ชอบแสวงหาความสบาย ไม่รีบร้อน ชอบการสังคม สนุกสนาน รื่นเริง โกรธง่ายหายเร็ว และกินจุ

2. ประเภทที่มีรูปร่างผอมสูง ตัวยาว แขนยาว อ่อนแอ (Asthenic หรือ Extomorphy) คนประเภทนี้มีลักษณะเคร่งขรึม เอาใจตัวเอง มีความเครียดทางอารมณ์อยู่เป็นนิจ ชอบสันโดษไม่เข้าสังคม

3. ประเภทที่มีรูปร่างใหญ่ แข็งแรง เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ร่างกายแข็งแรง ชอบออกกำลังกาย (Atneletic หรือ Mesomorphy) คนประเภทนี้ชอบทำอะไรแปลกๆ ช้นๆ ไม่ใคร่มีความทุกข์ร้อน ไม่เคยพูดเรื่องความเป็นความตาย สนุกอยู่เสมอ

นอกจากนี้ ฟรีดแมน และ โรเซนแมน (Farmer and others, 1984: 34; citing Friedman; & Rosenman, 1974) ได้แบ่งบุคลิกภาพของคนตามลักษณะที่แสดงออก โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ บุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี รายละเอียดของบุคลิกภาพทั้ง 2 มีดังนี้

1. บุคลิกภาพแบบ เอ (Type A Personolity) เป็นบุคลิกภาพของบุคคลที่มีพฤติกรรมดังต่อไปนี้ (Organ; & Hamner, 1982: 272-273 ; Farmer and others, 1984: 35; Smith & Anderson, 1986: 1166-1167; Fontana and Others, 1987: 177)

1.1 มีความทะเยอทะยาน (Intense Ambition) เป็นบุคคลที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่อยากจะประสบความสำเร็จ

1.2 ชอบแข่งขัน (Competitive Drive) เป็นบุคคลที่ชอบต่อสู้แข่งขันกับผู้อื่นเพื่อให้ตนเองได้ดีกว่าคนอื่น

1.3 แข่งขันกับเวลา (Time Urgency) เป็นบุคคลที่กระทำสิ่งต่างๆ อย่างเร่งด่วนใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ทำงานตามแผนเวลา

1.4 สร้างศัตรู (Hostility) เป็นบุคคลที่ยึดตัวเองเป็นที่ตั้ง ชอบแสดงออกนอกทาง ข่มขู่ผู้อื่น อาฆาตเค้น และขาดความเห็นใจกับความเกลียด

1.5 อดทนต่ำ (Impatient) เป็นบุคคลที่มีความอดทนต่ำต่อการรอคอย และอดทนต่ำต่อสภาพแวดล้อมทางกาย ทนไม่ได้ต่อความเลื่อย

1.6 มีความก้าวร้าว (Aggressiveness) เป็นบุคคลที่นิยมใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาความคับข้องใจ แบ่งเป็นความก้าวร้าวทางวาจา และความก้าวร้าวทางร่างกาย

2. บุคลิกภาพแบบ บี (Type B personality) เป็นบุคลิกภาพที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบุคลิกภาพแบบ เอ ซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่ทะเยอทะยาน ไม่มุ่งเอาชนะ มีความสงบเสงี่ยม ทำงานไปพักผ่อนไป ไม่รีบร้อน (Greene and others. 1985: 165; Mitchell; & Lanson. 1987: 203; Robbins. 1989: 511)

2.4.1.4 ประวัติความเป็นมาของการศึกษา บุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี

บุคลิกภาพแบบ เอ เป็นบุคลิกภาพที่ค้นพบในราว ค.ศ. 1960 อันเนื่องมาจากนายแพทย์ โรเซนแมน (Rosenman) ได้ริเริ่มสังเกตผู้ป่วย โรคหัวใจว่ามีบุคลิกภาพบางอย่างที่แปลงไปจากผู้ป่วยอื่นๆ จากการสังเกตการณ์บางอย่างในคลินิกโรคหัวใจของเขา พบว่าเก้าอี้ที่ผู้ป่วยโรคหัวใจมานั่งตงนั้นจะมีรอยสึกเฉพาะตรงขอบเก้าอี้เท่านั้น แสดงว่า คนใช้ส่วนใหญ่ของเขานั่งแต่ตรงขอบเก้าอี้ซึ่งทำให้เขาคิดว่าคนเช่นนี้จะต้องเป็นคนรีบร้อน เพราะคนที่ทำอะไรรีบร้อนรีบเร่งมักนั่งเก้าอี้แค่ตรงขอบเก้าอี้ จะได้ลุกขึ้นชนได้รวดเร็ว คล้ายกับลักษณะของความพร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้ทันที จากความคิดนี้ทำให้เขาคิดว่าน่าจะมีบุคลิกภาพบางอย่างที่เป็นปัจจัยต่อการเกิดโรคหัวใจ ซึ่งสอดคล้องกับการสังเกตของเขาอีกว่าผู้ป่วยโรคหัวใจบางคนนั้นไม่มีปัจจัยเสี่ยง (Risk Factor) ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นสาเหตุสำคัญของโรคหัวใจเลยแต่เดิมนั้น พบว่า การมี

โคเรสเตอรอลสูง ความดันโลหิตสูง การสูบบุหรี่ การเป็นเบาหวาน และความอ้วน เป็นปัจจัยที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคหัวใจ ดังนั้น เขาจึงใช้เวลานาน 8 ปี ในการร่วมกันศึกษาและวิจัยบุคลิกภาพผู้ป่วยโรคหัวใจและในที่สุดก็พบว่าบุคลิกภาพชนิดหนึ่ง ซึ่งต่อมาเราใช้ชื่อว่าบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคคลที่มีบุคลิกภาพตรงกันข้าม เรียกว่า มีบุคลิกภาพแบบ บี การค้นพบบุคลิกภาพแบบ เอ นั้นถือว่าการค้นพบที่สำคัญเพราะบุคลิกภาพแบบ เอ เป็นปัจจัยที่เสี่ยงกว่าปัจจัยกายภาพทุกตัว ถ้าเปรียบเทียบระหว่างผู้ป่วยโรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูง หรือโรคไขมันในหลอดเลือดสูงกับคนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ แล้ว คนที่มีบุคลิกภาพแบบ บี จะถือว่าเป็นปัจจัยที่เสี่ยงที่สุดของการเกิดโรคหัวใจ (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537: 14; อ้างอิงจาก รังสิต ห่มระฤก. 2532)

จากประวัติความเป็นมาของการศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี นั้น ฟรีดแมน และโรเซนแมน (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537: 14; อ้างอิงจาก Friedman; & Roseman. 1974) สรุปลักษณะของ บุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี ได้ดังนี้

บุคลิกภาพแบบ เอ (Type A Behavior Pattern Personality) หมายถึง บุคคลที่มีบุคลิกภาพรีบร้อน ชอบแข่งขัน และก้าวร้าว ชอบทำงานให้ได้มากๆ ในเวลาน้อยๆ มีความรู้สึกเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว มีความมานะพยายามมากในการทำงาน ชอบฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ เพื่อประสบความสำเร็จ ชอบ

ทำงานด้วยความรวดเร็วทนไม่ได้กับงานที่ล่าช้า มีความต้องการพักผ่อนน้อยกว่าคนอื่น และกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกโกรธและก้าวร้าวได้ง่าย

บุคลิกภาพแบบ บี (Type B Behavior Pattern Personality) หมายถึง บุคคลที่มีบุคลิกภาพที่มีความผ่อนคลาย ไม่รีบร้อน และไม่ก้าวร้าว มีลักษณะเรื่อยๆ เฉื่อยๆ ชอบการพักผ่อน ดำเนินชีวิตอย่างง่ายๆ และไม่ชอบฝ่าฝืนอุปสรรคในการทำงาน

2.4.1.5 การวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี

บุคลิกภาพแบบ เอ และบี แบบวัดที่ใช้ในปัจจุบัน มี 3 แบบ (จรรยา เกษศรีสังข์, 2537: 15; อ้างอิงจาก Friedman; & Roseman, 1974) คือ

แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง (Structured Interview : SI) ประกอบด้วยข้อคำถาม 25 ข้อ เป็นการถามโดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองในสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้คนที่มี บุคลิกภาพแบบ เอ ไม่สามารถทน เช่น สถานการณ์ที่ทำให้เกิดความโกรธ สถานการณ์ที่มีการแข่งขันอย่างมาก แบบสัมภาษณ์นี้เป็นการวัดการแสดงทางด้านกายภาพ

มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ ของเฟรมมิงแฮม (Fremingham Type A Scale: FTAS) เป็นแบบวัดรายงานตนเองเช่นเดียวกับแบบที่หนึ่ง ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ วัดทางด้านแรงขับมุ่งสัมฤทธิ์ การมีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว และการรับรู้ที่มีความกดดันในการทำงาน

แบบสำรวจการกระทำของ เจนกินส์ (Jenkins Activity Survey: JAS) เป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ บุคคลที่ได้คะแนนวัดสูงนี้ เป็นบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ โดยกลุ่มบุคคลนี้รายงานว่า มีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทำงานด้วยความเร่งรีบ ไม่ลดละต่อความอ่อนล้าหรือการทำงานที่ประสบความสำเร็จแล้ว นอกจากนี้ยังรายงานว่าตนเองทำงานหนักและมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่า โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ รายงานว่า มีความต้องการก้าวหน้าในอาชีพ มีความตั้งใจเพิ่มสถานภาพอาชีพให้สูงขึ้น รับรู้ว่าได้รับแรงเสริมจากการทำงานกว่าอีกทั้งยังมีระดับการศึกษาสูงกว่า

นอกจากนี้ สตรูบและคนอื่นๆ (Strube and others, 1987) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสำรวจกิจกรรมของเจนกินส์ว่า เป็นแบบวัดบุคลิกภาพแบบ เอ โดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองว่า มีการแสดงออกอย่างไรและได้ศึกษาพบว่า คนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความเชื่อถือในความสำเร็จของงานมากกว่าความล้มเหลว มีแรงขับในการแข่งขันสูง มุ่งสัมฤทธิ์และมีความรู้ที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้บุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เคลลีและฮุสตัน (Kelly; & Houston. 1985: 634) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และ แบบ บี จำแนกตามความแตกต่างทางด้านลักษณะชีวสังคมภูมิหลัง และการทำงาน กลุ่มตัวอย่างเป็นหญิงที่ทำงานนอกบ้านจำนวน 220 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า หญิงที่ทำงานนอกบ้าน ลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีระดับการศึกษาสูงกว่า ระดับสถานภาพทางอาชีพสูงกว่า มีชั่วโมงการทำงานมากกว่า มีปริมาณงานที่ทำมากกว่า มีความสับสนในบทบาทการทำงาน ความเครียดในการทำงาน และต้องการประสบการณ์การทำงานมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ บี

ไคลเวอร์และไวนด์เนอร์ (Klewer; & Weidner. 1987: 204) ได้ศึกษาเรื่อง “ลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และระดับความมุ่งมั่น โดยศึกษาจากการตั้งเป้าหมายของความสำเร็จของเด็กและผู้ปกครอง” กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชาย จำนวน 32 คน และเด็กหญิง 41 คน มีอายุระหว่าง 9-12 ปี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ และ บี ผลการวิจัยพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มได้ตั้งเป้าหมายความสำเร็จแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการกระทำพฤติกรรม เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะทำงานสำเร็จมากกว่า และมีความเพียรพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จมากกว่า

สตูรป และโบลแลนด์ (อจธรา วงศ์วัฒนมงคล. 2533: 19-20; อ้างอิงจาก Strube; & Boland. 1986) ได้ศึกษาการรับรู้สาเหตุของการกระทำและความเพียรในการทำงานของบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความเชื่อถือในความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการวินิจฉัยความยากของงานกับความเพียรในการทำงานนั้น พบว่ามีความสัมพันธ์ทางลบ กล่าวคือ ถ้างานมีความยากมากขึ้นบุคคลจะมีความเพียรในการทำงานนั้น พบว่ามีความสัมพันธ์ทางลบ กล่าวคือ ถ้างานมีความยากมากขึ้นบุคคลจะมีความเพียรพยายามในการทำงานลดลง และจะมีความเพียรพยายามมากในงานที่มีความยากปานกลางในขณะที่บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ บี นั้น มีความเชื่อถือในความสำเร็จและความสำเร็จและความล้มเหลวไม่แตกต่างกัน และการวินิจฉัยความยากของงาน และความเพียรพยายามมีความสัมพันธ์กันทางบวก

2.4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อจธรา วงศ์วัฒนมงคล (2533: 126-217) ได้ศึกษาตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 240 คน เป็นผู้ที่มีการศึกษาต่อจำนวน 120 คน และไม่มีพฤติกรรมการศึกษาต่อจำนวน 120 คน ตัวแปรที่ศึกษา คือ จิตลักษณะพื้นฐานของบุคคล โดยการศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี และสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม

การศึกษาต่อ ผลการวิจัยพบว่า “บุคคลที่มีพฤติกรรมการศึกษาต่อ” มีบุคลิกภาพแบบ เอ อายุน้อย มีความเครียดในการทำงานสูง มีความกลัวความสำเร็จรูป เป็นโสด มีทัศนคติที่ดีต่อการศึกษา มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างสูง และมีการรับรู้ความมั่นคงในการทำงานสูง

ชมพูนุท พงษ์ศิริ (2535: 73-74) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร จำนวน 230 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 มีความวิตกกังวลต่ำที่สุด และนักศึกษาพยาบาลที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะมีความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาพยาบาลที่มีบุคลิกภาพแบบ บี

จรรยา เกษศรีสังข์ (2537: 105) ได้ศึกษาวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนนายร้อยตำรวจที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ มีวิธีการเผชิญปัญหาแบบผู้ปัญหา ยกเว้นวิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ส่วนนักเรียนนายร้อยตำรวจที่มีบุคลิกภาพแบบ บี มีวิธีการเผชิญปัญหาด้านต่างๆ แบบรวมรวม

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะมีความเพียรพยายามในการทำงาน เพื่อประสบความสำเร็จมากกว่า รักความก้าวหน้ามากกว่า มีความเครียดและความวิตกกังวลในการทำงานสูงกว่าบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ บี ซึ่งบุคลิกภาพแบบเอ และบี มีอิทธิพลต่อนิสัยในการเรียนของนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า บุคลิกภาพน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน

2.5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน

เชื้อ สาริมาณ (2524: 21) กล่าวถึงการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองไว้ว่า “ผู้ปกครองควรจัดให้นักเรียนได้มีเวลาดูหนังสือ ทำการบ้าน เตรียมอุปกรณ์ มีอุปกรณ์การเรียนครบ ให้เดินทางไปเรียนได้ทันเวลา ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ให้รางวัลในการเรียน”

ธีระ ชัยยุทธบรรยง (2526: 68-69) ได้กล่าวว่าถึงบทบาทของพ่อแม่ผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนไว้ดังนี้

1. พ่อแม่ ผู้ปกครองจะต้องให้ความรัก ความเอาใจใส่ สนใจ ในการเรียนและเข้าใจนักเรียนอย่างเพียงพอ
2. พ่อแม่ ผู้ปกครองควรเลือกรายการในการดูโทรทัศน์ และภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับนักเรียน และแบ่งเวลาในการดูโทรทัศน์ให้เป็นสัดส่วน
3. หาโอกาสพื่อนักเรียนไปพักผ่อน และให้มีโอกาสพบเห็นสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ซึ่งนอกจากเป็นการพักผ่อนแล้ว ยังเป็นการไปทัศนศึกษาอีกด้วย

4. พ่อแม่ ผู้ปกครองควรจัดหาหนังสือที่มีประโยชน์เหมาะสมสำหรับวัยของนักเรียนให้นักเรียนได้อ่าน

วัดนิกา ฉลากบาง (2535: 33-34) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของพ่อแม่ในการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของลูกไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมพัฒนาการทางกาย เพราะพัฒนาการทางกายเป็นพื้นฐานของพัฒนาการในทุกด้าน
2. ตอบสนองความต้องการทางจิตใจของลูก เพราะเมื่อใจเป็นสุขแล้ว จะสามารถเรียนรู้และจดจำสิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้น
3. จัดหาหนังสือ อุปกรณ์ที่เพิ่มพูนความสามารถในการสื่อสารและการใช้ภาษาของลูก
4. จูงใจและเป็นตัวอย่างที่ดีของลูกในเรื่องการเขียนการอ่าน จัดหาหนังสือที่ลูกชอบและสนใจ
5. พยายามศึกษาและทำความเข้าใจความสามารถของลูกไม่ตั้งความคาดหวังการเรียนของลูกสูงเกินไป สอดแทรกความรู้ทักษะทางภาษา และการคำนวณขณะทำกิจกรรมกับลูก
6. เลือกรายการในการดูโทรทัศน์และภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับนักเรียนและแบ่งเวลาให้เป็นสัดส่วน
7. มีทัศนคติที่ดีต่อครูและโรงเรียน เพื่อให้ลูกมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

ประกายทิพย์ พิชัย (2539: 7-8) กล่าวว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อบุตรในด้านการเรียน ได้แก่ การเอาใจใส่ต่อการเรียนด้านการเรียนของบุตร ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทางการเรียนที่โรงเรียนจัดขึ้น ไว้ว่างใจในการทำกิจกรรมของบุตรกับเพื่อน ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการเรียน การให้กำลังใจของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เพื่อกระตุ้นให้บุตรประสบความสำเร็จทางการเรียน ให้ความรักห่วงใยใกล้ชิดต่อบุตร และความคาดหวังของบิดามารดาหรือผู้ปกครองในด้านการเรียนของบุตร โดยบิดามารดาหรือผู้ปกครองพยายามส่งเสริมสนับสนุน คาดหวังในมาตรฐานการเรียนแก่บุตร เพื่อต้องการให้บุตรประสบความสำเร็จในการเรียนตามที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมุ่งหวังจัดไว้

จากการศึกษาความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยมหาวิทยาลัย จอห์นฮอปคินส์ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2537: 129-131) พบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมากผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำการบ้านของนักเรียน และสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของนักเรียนในโรงเรียน ฉะนั้น การทำงานร่วมกับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้จึงสำคัญมาก ครูอาจใช้วิธีต่อไปนี้

1. ส่งเสริมให้ผู้ปกครองมาพบ และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน

2. วางแผนร่วมกับผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้เวลาของนักเรียนเวลาอยู่บ้าน เป็นต้นว่า การใช้เวลาดูโทรทัศน์ การเล่นเกม การทำการบ้าน เพื่อช่วยให้นักเรียนใช้เวลาที่อยู่บ้านให้เป็นประโยชน์

3. ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการทำงานของนักเรียน ให้ผู้ปกครองช่วยว่า นักเรียนจะต้องทำการบ้านให้เสร็จ ในกรณีที่นักเรียนทำไม่ได้เพราะไม่เข้าใจก็ควรจะช่วยอธิบายหรือหาครูมาสอนพิเศษ เพื่อนักเรียนจะได้ไม่เรียนล้าหลังเพื่อนหรือขาดความสนใจ

4. ในกรณีที่ผู้ปกครองจะต้องให้นักเรียนช่วยทำงานบ้านครูควรอธิบายให้ผู้ปกครองได้ทราบถึงความจำเป็นที่นักเรียนจะต้องมีเวลาทำการบ้าน

5. สนับสนุนให้ผู้ปกครองร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า พ่อแม่ผู้ปกครองอาจช่วยครูส่งเสริมการเรียนการสอนเมื่อนักเรียนอยู่ที่บ้านได้โดยการ จัดสภาพแวดล้อมและสภาพการณ์ทางบ้านที่ส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักเรียนได้รับความรู้และประสบการณ์เพิ่มเติม เอาใจใส่ในการเรียนและจัดหาวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน อันเป็นประโยชน์ต่อการเรียนของนักเรียน ดังนั้น การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียนส่งผลต่อนิสัยในการเรียนของนักเรียนอย่างมาก ผู้วิจัยคาดว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียนน่าเป็นตัวอย่างแปรตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน

2.5.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มอร์โร และวิลสัน (Morrow; & Wilson. 1961: 501-510) ศึกษาพบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น พ่อแม่ให้การเอาใจใส่อย่างดี ช่วยเหลือทุกด้าน ทั้งทางด้านกิจกรรม ความคิดเห็นความเชื่อมั่น ซึ่งส่งผลสะท้อนให้เด็กเกิดความไว้วางใจ และสิ่งเร้าที่จะกระทำสิ่งต่างๆ

ฮิลเลียด และ โรเบิร์ต (Hilliard; & Robert. 1969: 426) ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ปกครอง ผลวิจัยพบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น บิดามารดามักจะให้การยอมรับ ยกย่อง ชมเชย แสดงความสนใจและเข้าใจเด็กมาก

2.5.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กองวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520: 18) ได้วิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ในครอบครัวที่มีบิดามารดาเห็นความสำคัญของการศึกษา เด็กจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพราะบิดามารดาสนับสนุนการเรียนของเด็ก โดยให้กำลังใจ เอาใจใส่ในการทำการบ้าน และการหาความรู้ของเด็ก ส่วนครอบครัวที่มีพ่อแม่ไม่เอาใจใส่หรือไม่ให้การสนับสนุน เด็กจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ศิริวัลย์ อุดมพรวิวัฒน์ (ณัฐพล แยมฉิม. 2547: 38; อ้างอิงจาก ศิริวัลย์ อุดมพรวิวัฒน์ 2524) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนคณิตศาสตร์ของผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

2 ผลการวิจัยพบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองในกลุ่มของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงแตกต่างจากการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองในกลุ่มของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในด้านการให้เวลานักเรียนทำการบ้านอย่างเพียงพอ แสดงความดีใจ และภูมิใจให้นักเรียนเห็นเมื่อสอบได้คะแนนดี คอยเตือนและให้กำลังใจในการเรียน ไม่รบกวนในขณะที่นักเรียนกำลังทำการบ้าน ตรวจสอบสมุดรายงานผลการเรียนของนักเรียน ชื่นชมและอนุญาตให้ซื้อของเล่นที่นำมาฝึกคิด ได้ฝึกทักษะการคิดคำนวณจากชีวิตประจำวัน จัดหาอุปกรณ์การเรียนรู้ได้อย่างครบถ้วน และแนะนำให้รู้จักอุปกรณ์ที่มีอยู่ในบ้านเพื่อช่วยในการเรียน

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า การสนับสนุนของพ่อแม่และผู้ปกครองด้านการเรียน คือ เอาใจใส่และดูแลติดตามผลการเรียน การส่งเสริมและให้ความรู้เพิ่มเติมในการเรียน การให้สนับสนุนและเสริมกำลังใจแก่นักเรียน ดังนั้นการเรียนรู้ของนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จ มีผลมาจากการให้การสนับสนุนจากผู้ปกครองด้านการเรียน

2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

โกลด์เนอร์ และโกลด์เนอร์ (Gouldner and Gouldner, 1963 : 52) ได้กล่าวถึงบรรยากาศในการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับเด็ก จะอธิบายลักษณะของเด็กหลาย ๆ ลักษณะตามที่เขารับเอาเอกลักษณ์ของสังคมไว้ และคาดหวังว่า เด็กจะประพฤติตัวให้เป็นไปตามลักษณะที่กำหนดให้ และจะประมาณค่าเด็กตามลักษณะที่กำหนดให้ด้วย บุคคลเหล่านั้นจะสอนเด็กให้รักตัดสินตนเองตามค่านิยม เช่น ความซื่อสัตย์ ความขยันหมั่นเพียร ความสะอาด และความสำเร็จในการเรียน สิ่งเหล่านี้ต่อมาจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมของบุคคล

ครอนบาค (Cronbach, 1970 : 112 – 115) มีแนวคิดว่าคุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัว ซึ่งประกอบด้วยบรรยากาศทางปัญญาและบรรยากาศทางอารมณ์ สำหรับบรรยากาศทางอารมณ์นั้น เป็นคุณลักษณะหนึ่งของสภาพแวดล้อมของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่บิดามารดาสร้างขึ้น เด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมักมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีเจตคติทางบวกต่อลูกและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้าเด็กมีบิดามารดาที่เข้าใจตน ให้ความรัก ความอบอุ่น และช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตที่ดี และทำให้เด็กเรียนได้เต็มที่และประสบความสำเร็จในการเรียน

เกจ และเบอร์ลินเนอร์ (Gage and Berliner, 1979 : 69 - 70) ได้กล่าวถึง อิทธิพลของสภาพแวดล้อมในครอบครัวที่มีต่อความสามารถของนักเรียนดังนี้ คือ เด็กสามารถเรียนรู้ได้โดยตรงตามสภาพการณ์ในครอบครัวและจากการเลียนแบบผู้ใหญ่ในครอบครัว เด็กจะมีบุคลิกลักษณะและการใช้ความสามารถของตนโดยได้รับอิทธิพลมาจากการพิจารณาและเจตคติของพ่อแม่

ซอง และแฮทตี (Song and Hattie. 1984 : 1267 - 1281) ได้กล่าวถึง คุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวว่า เป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของเด็กมากกว่าสถานภาพทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและผู้ปกครองมีเจตคติทางบวกต่อบุตร ให้ความรัก ความอบอุ่น จะทำให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียน

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพของนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.6.2.1 งานวิจัยในประเทศ

มุสเสน และคองเกอร์ (Muses and Conger. 1956 : 250) ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลที่มีต่อการพัฒนาการของเด็ก พบว่า พื้นฐานพฤติกรรมของเด็ก ได้แก่ ความขยันหมั่นเพียร ความซื่อสัตย์ การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เกิดขึ้นเนื่องจากบรรยากาศของบ้าน ถ้าทุกคนในบ้านมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันก็จะแสดงพฤติกรรมที่ดี เป็นมิตร สามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลอื่นด้วย

กรีนเบอร์ก ไชเกิล และไลท์ (ละอองทิพย์ พลาณภาพ. 2532 : 24 : อ้างอิงมาจาก Greenberh. Siegel and Leitch. 1983 : 373 – 384) ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนกับบิดามารดา ที่มีต่อสุขภาพจิตของวัยรุ่นในด้านการมองคุณค่าในตนเอง และความพึงพอใจในชีวิตในระดับชั้นมัธยมศึกษา พบว่า บุคคลที่มีความใกล้ชิดกับบิดามารดา และกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมองเห็นคุณค่าในตนเองและความพึงพอใจในชีวิต

2.6.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อำไพ อินฟ้าแสง (2524 : 92 -93) การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่แบบปกป้องลูกจนเกินไป ไม่ปล่อยให้ลูกออกไปเล่นในกลุ่มเพื่อน เป็นการจำกัดการคบเพื่อนของลูกทำให้เด็กขาดทักษะทางสังคม ขาดการเรียนรู้ ทำให้ลูกมีพฤติกรรม เก็บตัว ขี้อาย โกรธง่าย อิจฉา จับผิด หลีกเลียงการพบปะผู้คน ไม่มั่นใจในตัวเอง อันแสดงถึงการขาดทักษะทางสังคม ซึ่งสังคมถือว่าเป็นพฤติกรรมไม่เหมาะสม

กุลวรรณ วิทยาสงครุจิ (2526 : 58 -59) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ของสัมพันธภาพในครอบครัว และการปรับตัวของบุคคลที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสหศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลายปีการศึกษา 2525 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 499 คน ปรากฏว่า สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปรับตัว โดยมีค่าสหสัมพันธ์ .4534 นั่นคือ เด็กวัยรุ่นที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวดีจะมีการปรับตัวแต่ถ้ามีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ระหว่างพ่อแม่ลูกเป็นรากฐานที่สำคัญในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับตัวให้เข้ากับสังคมโดยไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ

นิพนธ์ คันธเสรี (2528 : 40 -44) ศึกษาเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว พบว่า ครอบครัวขาดมนุษยสัมพันธ์โดยเฉพาะระหว่างพ่อกับแม่มีผลร้ายต่อจิตใจเด็ก หรือลูกๆ มากที่สุด ลูกจะขาดความรักจากพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน เพราะมีแต่ความทุกข์ ไม่มีความรัก ความอบอุ่นที่จะแบ่งปันให้แก่ลูก แต่ถ้าพ่อแม่รักกันดีมีความสุข เขาจะมีความรักอย่างเปี่ยมล้นสำหรับลูกด้วย ลูกที่เติบโตมาจากครอบครัวที่แตกแยกในความสัมพันธ์ย่อมจะมีบุคลิกและสุขภาพจิตใจที่มีปัญหาในตัวเอง และกับผู้อื่น

จากการรายงานการวิจัยดังกล่าวข้างต้น พบว่า ผู้เรียนที่มาจากสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความมั่นคง ร่าเริง เป็นมิตรปรับตัวดี ไม่ดีก็จะปรับตัวได้ไม่ดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพราะเด็กเหล่านี้มีพ่อแม่ที่ชอบข่มขู่ เข้มงวดกดขี่มากเกินไป ทำให้บรรยากาศภายในบ้านมีความตึงเครียดและขัดแย้งกัน

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2.7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปิติก (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปิติก. 2520: 19; อ้างอิงจาก Kay. 1975) ได้ให้ความสำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว โดยเห็นว่า ฐานะทางเศรษฐกิจจะเป็นตัวเพิ่มลดความเร็วของพัฒนาการทางบุคลิกภาพทางจริยธรรมของบุคคลได้ และนักสังคมวิทยา พบว่า บุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำและปานกลางมีค่านิยมเกี่ยวกับความซื่อสัตย์แตกต่างกัน เช่น การเก็บของตกได้แล้วคืนให้เจ้าของนั้นเป็นความดีควรสรรเสริญในสังคมของบุคคลฐานะปานกลางผลสูง แต่เป็นสิ่งที่โง่เขลาและไม่ควรทำอย่างยิ่งในสังคมคนระดับต่ำ

พันทิพา อุทัยสุข (2525: 201-202) ได้แบ่งสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กดังนี้

1. ครอบครัวที่มีฐานะยากจน ความรู้สึกของพ่อแม่มีส่วนสำคัญมากต่อพฤติกรรมของเด็ก การมีฐานะยากจนแต่ถ้าพ่อแม่มีความขยันหมั่นเพียร พอใจในความเป็นอยู่มีความหวังจากความพยายามของตนเองก็จะเป็นสิ่งที่ดี ทำให้เด็กมีความภาคภูมิใจในพ่อแม่ของตนเองมีความมานะอดทน และสามารถจะยืนหยัดอยู่ได้โดยไม่อายใคร และในทางตรงกันข้ามถ้าพ่อแม่เห็นว่าการมีฐานะยากจนนี้เป็นการด่าด้อย โทษโชคชะตา และท้อถอยแล้ว เด็กมักจะเป็นคนไม่จริงจัง รู้สึก อับอายเพื่อนฝูง และเมื่อโตขึ้นก็หวังให้ราชรถมาเกยแทนที่จะพยายามหางานทำด้วยปัญญาและความสุจริต

2. ครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง ครอบครัวที่พอมีพอใช้ จะเป็นครอบครัวที่มีความอบอุ่นไม่มีความรู้สึกกดดัน การใช้ชีวิตง่ายๆ ทำให้เด็กไม่มีการฟุ้งเฟ้อ ถ้ามีการอบรมดี เด็กมักจะเป็นคนมีเหตุผล เข้าใจชีวิต มีความสุข และมักจะเป็นผู้ที่เข้ากับคนได้ทุกระดับ ในทางตรงกันข้าม ถ้าพ่อแม่

รู้สึกว่าคุณอยากได้นั่นได้นี้ให้เหมือนผู้ร่ำรวยอยู่เสมอแล้ว ครอบครัวก็มีความขัดแย้ง มีความรู้สึกไม่สบายใจกับทุกๆ ฝ่าย เด็กจะขาดความอบอุ่น และการที่ครอบครัวมีความขัดแย้งมากการอบรมเลี้ยงดูก็จะถูกละเลยไปด้วย เด็กจะมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ตามไปด้วย

3. ครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ร่ำรวยนี้มักจะได้รับการตามใจมาก ไม่เห็นคุณค่าของเงิน ไม่มีความกดดัน แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูด้วย ถ้าพ่อแม่ให้ความอบอุ่นเต็มที่ ให้การอบรมดูแลถูกต้อง ไม่ตามใจเด็กมากเกินไป เด็กมักจะได้เปรียบเทียบกับที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจน้อยกว่า แต่ถ้าพ่อแม่ไม่เอาใจใส่ดูแลปล่อยให้เด็กเอาแต่ใจก็จะเป็นผลเสียอย่างมาก ทำให้เด็กเป็นคนดูถูกคน เอาดีใจตัว อารมณ์แปรปรวน ไม่มีเหตุผลและอาจถึงกับเข้ากับใครไม่ได้เลย ครอบครัวที่ร่ำรวยมีแนวโน้มที่พ่อแม่มักจะละเลยที่จะอบรมสั่งสอนให้เด็กรู้จักโลกแห่งความเป็นจริงและมักจะเอาใจเด็กในทางที่ผิดด้วย

โสภา ชูพิชัยกุล (2529: 108) กล่าวว่า สาเหตุที่ฐานะทางเศรษฐกิจมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตนั้น อาจเป็นเพราะฐานะทางเศรษฐกิจ ถ้าฐานะทางเศรษฐกิจดีย่อม หมายถึงการมีความรู้สึกมั่นคงในตัวเอง จึงทำให้ความกดดันน้อย บุคคลไม่ต้องทนทุกข์อยู่กับภาวะตึงเครียด หรือมีข้อขัดแย้งในใจมากมายนัก

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง สถานะทางการเงินของครอบครัวนั้นๆ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่แตกต่างกันได้บ่งบอกถึงลักษณะนิสัยบางประการของแต่ละบุคคลได้ ได้แก่เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีแนวโน้มมีลักษณะเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบหรือมีความมั่นคงทางอารมณ์สูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2.7.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮาร์ทเชอร์ และเมย์ (วรพรรณ ศรีอุบล, 2535: 30; อ้างอิงจาก Hartshoe & May.n.d.) ได้ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีพ่อแม่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะโง่งน้อยกว่าเด็กที่มีพ่อแม่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ และคนที่มียุมากกว่าจะโง่งน้อยกว่าคนที่มียุน้อยกว่า ถึงแม้ว่าจะให้คำนิยามของความซื่อสัตย์สุจริตไว้เหมือนกัน

ลอยส์ เอช เวอร์ทิงตัน และแกรนท์ (Lois H. Worthington & Claude Wogrant, 1971: 7-10) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “Factors of Academic Success : A Multivariate Analysis” เพื่อทำการศึกษเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับเกรดการเรียนครึ่งปีแรกของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยยูทาห์ กลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 2260 คน เป็นหญิง 990 คน ชาย 1270 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับฐานะ

ทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม หมายถึง รายได้ของครอบครัวและอาชีพของผู้ปกครอง ซึ่งเขาได้แบ่งฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ พบว่าผู้ปกครองระดับกลางและระดับสูง ให้ความสำคัญกับการเรียนของเด็กในความปกครองสูงกว่าผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ จากการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ความเอาใจใส่ และการสนับสนุนในการเรียนของเด็ก ผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงและปานกลางให้ความสำคัญกับการเรียนของเด็กมากกว่าผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ มีรายได้ไม่พอเพียงในการสนับสนุนการเรียนของเด็กในความปกครอง หรือเนื่องมาจากความต้องการใช้แรงงานของเด็กในการช่วยประกอบอาชีพ

โรเบิร์ต เจ ไรท์ และ แอนดริว จี บีน (Robert J.Wright & Andrew G. Bean. 1974; 277-283) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “The Influences if Socioeconomic Status in predictability of College” เพื่อศึกษาอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในการพยากรณ์ผลการเรียนในวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 1631 คน ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ เพศ รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดาและการศึกษาของมารดา โดยใช้แบบสอบถามความถนัดทางการเรียนด้านภาษา และคณิตศาสตร์ และใช้เกรดเฉลี่ยของนักศึกษาปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยด้วย นำผลมาวิเคราะห์โดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนในวิทยาลัยได้ดีกว่านักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่า

2.7.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง (2522: 86) ได้ทำการวิจัยเรื่องอิทธิพลของสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของลูก เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ คนชั้นสูง ชั้นกลาง และชั้นต่ำ ในกรุงเทพมหานครว่า มีวิธีการรักษาสภาพเดิมของตนไว้อย่างไรโดยศึกษาเฉพาะอิทธิพลทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของลูก คือ ศึกษาว่าพ่อแม่ของนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่างกันจะมีผลต่อความสำเร็จต่อการศึกษาลูกหรือไม่ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก 3 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน เก็บข้อมูลโดยวิธีออกแบบสอบถามจากตัวนักเรียนและผู้ปกครอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลจากการวิจัยพบว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของลูก

จินตนา อินทรไทย (2525: 48-49) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคม

แตกต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำที่สุด ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่สุด

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติและสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ (2527: 54-56) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการศึกษาประชาบาล ผลการวิจัยพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งและส่งผลอย่างมากต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่แตกต่างกัน เป็นข้อบ่งชี้ประการหนึ่งที่ทำให้ลักษณะบางประการของบุคคลมีความแตกต่างกัน ได้แก่ ด้านจริยธรรม ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน

2.8.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพด้านการเรียนวิชา

แอนเดอร์สัน (Anderson, 1970: 135-152) ได้ระบุลักษณะทางกายภาพที่มีอิทธิพลและส่งเสริมต่อความรู้ ความรู้สึกและพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ไว้ดังนี้

1. ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม ความคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่มผู้เรียน
2. การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
3. การปฏิบัติตามกำหนด กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้และให้ประโยชน์
4. การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน ไม่ล่าช้าและมีความสอดคล้องเหมาะสม
5. การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือวัสดุที่พร้อมจะใช้งานได้อยู่ตลอดเวลา
6. การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอนและมีความพยายามที่จะลดความขัดแย้งระหว่างกัน
7. ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน

ขึ้น

8. สร้างความเป็นธรรมชาติไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็นธรรม

9. ผู้เรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถอยู่เสมอ

10. สร้างความตื่นตัวและจัดความเนื้อหา อันเป็นสาเหตุของความเบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน

11. การตัดสินใจทำกิจกรรมต่างๆ มาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่

12. ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรคแบ่งพวกในหมู่คณะ นักศึกษา

13. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

ลอว์เรนซ์ (Lawrens. 1976: 418) กล่าวว่า บรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมครู ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ถ้าผู้เรียนมีสภาพจิตใจ อารมณ์แจ่มใส รู้สึกตื่นตัวกระฉับกระเฉง ก็จะมีคามสนใจในการเรียน และยอมช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี

วิธฮอล (Withall. 1979: 347) กล่าวว่า การเรียนรู้ของนักเรียนจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบรรยากาศในการเรียนรู้นั้นมีความหมายต่อตัวผู้เรียน กล่าวคือ นักเรียนเห็นว่าประสบการณ์ตรงนั้นตรงกับความต้องการและเหมาะสมกับบุคลิกภาพลักษณะของเขา และไม่ใช่อากาศที่ขู่เข็ญ กล่าวว่า นักเรียนไม่รู้สึกลัวสถานการณ์นั้นๆ มีความน่ากลัว หากแต่รู้สึกว่าได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีแต่ความจริงใจต่อกัน

ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์ (2523: 45-46) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการมีสภาพแวดล้อมที่ถูกต้องลักษณะในโรงเรียน สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมและโครงการต่างๆ ภายในโรงเรียนมีผลโดยตรงต่อชีวิตและสุขภาพของนักเรียนในแง่ต่างๆ กัน ในแง่บวก คือ การทำให้นักเรียนสะดวกสบาย ร่าเริงมีความสุข รักสวยงาม หรือในแง่การป้องกันไม่ให้เกิดโรคและป้องกันภัยอันตรายจากการบาดเจ็บต่างๆ และในแง่การช่วยให้นักเรียนพัฒนาทางการศึกษา กล่าวโดยสรุป สภาพแวดล้อมที่ถูกต้องลักษณะในโรงเรียนจะช่วยให้เกิดผลทั้ง 3 ด้าน คือ

1. ผลทางบวก สภาพแวดล้อมที่ถูกต้องลักษณะในโรงเรียนจะทำให้โรงเรียนเป็นสถานที่เรียนที่น่าไปเรียน การระบายอากาศที่ดีและการจัดแสงสว่างให้เหมาะสมจะช่วยให้ห้องเรียนน่าอยู่เรียนได้สบายยิ่งขึ้น อาคารเรียนที่สะอาดเรียบร้อยจะทำให้ครูและนักเรียนอยากเข้าไปอยู่มากกว่าอาคารเรียนที่สกปรก การมีน้ำดื่มอย่างเพียงพอ การจัดที่นั่งให้สบาย และโรงอาหารที่เรียบร้อยก็เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการ สัมพันธภาพอันดีระหว่างครูกับนักเรียนจะช่วยส่งเสริมสุขภาพจิตของทั้งสองฝ่าย การใช้วิธีการสอนที่ดีจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประสบความสำเร็จบ่อยครั้ง และช่วยส่งเสริมให้นักเรียนคิดกิจกรรมที่สร้างสรรค์ จะช่วยให้นักเรียนมีความสนใจในงานของตนได้นาน ทำให้นักเรียนอยากตอบสนองด้วยการร่วมกิจกรรมต่างๆ ตลอดจนทำให้นักเรียนมีความสุขด้วย

2. การป้องกันโรคภัยหรืออันตรายต่างๆ โดยการร่วมมือกับแพทย์หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจะช่วยป้องกันการแพร่ระบาดของโรคต่างๆ

3. พัฒนาด้านการเรียนรู้ สภาพแวดล้อมที่ถูกละเลยในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนรู้ กระบวนการทางด้านจิตวิทยาอันซับซ้อนของการเรียนรู้เป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสภาพแวดล้อม และบุคคลได้รับอิทธิพลมาจากองค์ประกอบต่างๆ ทั้งทางกายและทางจิตใจ

สุพิชญา ชีระกุล และคนอื่นๆ (2524: 182-187) ได้เสนอแนะทางการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนไว้หลายประการ สรุปได้ดังนี้

1. สภาพโรงเรียนและห้องเรียน โรงเรียนจัดอาคารสถานที่ถูกหลักวิชา เช่น การวางแผนแนวอาคารถูกทิศทาง ได้รับแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี ไม่ร้อนอบอ้าวจนเกินไป ไม่มีเสียงดังรบกวน ภายในตกแต่งด้วยสีที่สวยงาม เป็นระเบียบ เพื่อช่วยให้บรรยากาศร่มรื่น น่าเรียน สภาพห้องเรียนควรมีความยืดหยุ่นได้ตลอดเวลา บริเวณควรสะอาด สวยงาม โต๊ะเก้าอี้ มีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน และขนาดต้องเหมาะสมกับผู้เรียน เพราะสิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นที่จะสร้างเสริมการเรียนการสอนเป็นผลดี

2. หลักสูตร คือ แนวทางที่โรงเรียนจัดประสบการณ์ให้แก่เด็ก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ หลักสูตรที่ดีต้องจัดให้ตรงกับความต้องการของนักศึกษา และตรงกับความต้องการของเด็กแต่ละวัย

3. แบบเรียนและบทเรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และถือว่าเป็นอุปกรณ์การศึกษาที่โรงเรียนจะขาดเสียมิได้อีกทั้งสิ่งหนึ่งที่ครูสามารถจัดให้นักเรียนก็คือ การจัดบทเรียนซึ่งครูควรพิจารณาเลือกสรรแต่เฉพาะที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน และเหมาะสมกับวัย ความรู้ ความสนใจ ความต้องการของเด็ก และท้องถิ่น

4. อุปกรณ์การศึกษา เป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและง่ายขึ้น การจัดวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนให้ได้ผลดีนั้น ขึ้นอยู่กับทักษะและความสนใจของครูว่าจะใช้อุปกรณ์นั้นๆ ได้เหมาะกับเนื้อหา เวลาและใช้ได้ถูกต้องเพียงใด

5. กิจกรรมต่างๆ ในการเรียนการสอน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกแล้วทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจะดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ทำนั้นตรงกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่ กิจกรรมที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำแล้วเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีกิจกรรมมากมายหลายอย่าง ที่ครูสามารถจัดให้เด็กได้ เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับการพูด การเขียน กิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงและกิจกรรมที่เกี่ยวกับการสร้างการประดิษฐ์ เป็นต้น

6. เวลาและโอกาส การเรียนจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับเวลาเช่นเดียวกัน ครูต้องจัดสรรเวลาให้เหมาะสมกับวิชาหรือเนื้อหาที่จะสอน เวลาควรมีการยืดหยุ่นไปตามเนื้อหา สาขาวิชาไม่ควรยึดติดตายตัว

7. สถานที่ที่ใช้ในการเรียนนั้น อาจไม่ได้หมายถึง ห้องเรียนเพียงอย่างเดียว บางครั้งอาจเป็นสนามโรงเรียนหรือ สถานที่ไปทัศนศึกษาด้วย สถานที่ที่จะมีส่วนช่วยสร้างความรู้สึกรัก และบรรยากาศของการศึกษาเล่าเรียน การเปลี่ยนแปลงบรรยากาศในการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนไม่น่าเบื่อหน่าย ช่วยให้สังคมของเด็กดีขึ้น อย่างไรก็ตาม สถานที่ที่ใช้เรียนต้องไม่มีเสียงรบกวนจนไม่สามารถใช้สมาธิได้ และจะต้องไม่วิวาทวิวาทจนดูถูกลบหน้ากลัว ไม่เสี่ยงภัยหรือใกล้สิ่งที่เป็นอันตรายหรือสกปรก และสถานที่นั้นจะต้องเป็นประโยชน์ต่อการสอนโดยตรง

8. ผู้เรียน การเรียนการสอนจะเกิดขึ้นได้ และมีผลดีก็ต่อเมื่อ ผู้เรียนมีความพร้อม มีความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้ และรับรู้ ครูจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียน หรือเมื่อผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนก็ควรให้โอกาสแก่ผู้เรียนทันที ครูผู้สอนจะต้องหมั่นสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนหากแสดงความรู้สึกรู้สึกว่ามีความวิตกกังวล มีความคับข้องใจ ครูจะต้องช่วยลดความรู้สึกรู้สึกนั้นๆ เสียก่อนและพยายามสร้างบรรยากาศที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่

9. ผู้สอนและวิธีสอน ครูถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดประการหนึ่ง ที่จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลดี นักการศึกษาต่างประเทศ และนักการวิจัยทางการศึกษาได้ระบุแน่ชัดว่า ยังไม่มีอุปกรณ์การสอนใดๆ ในโลกนี้ที่จะใช้แทนครูที่มีความสามารถทางการสอนได้

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ ลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน คือสภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะในโรงเรียนหรือห้องเรียนสามารถทำให้นักเรียนอยากเรียนรู้ในการเรียนวิชานั้นๆ และผู้วิจัยคาดว่า ลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน น่าเป็นตัวแปรตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน

2.8.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

สมิธ (Smith. 1970: 611) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศในโรงเรียนและห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมีผลต่อการพัฒนาการสร้างสรรค์ของนักเรียนมาก ห้องเรียนที่นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นใหม่ๆ แปลกๆ ของตนเองโดยเฉพาะได้เต็มที่ย่อมเป็นห้องเรียนที่สนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

เลย์แมน (Layman. 1975: 721) ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาใหม่ที่มีต่อสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอคลาโฮมา ผลการวิจัยพบว่า ความเป็นเลิศทางวิชาการและการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีมีความสัมพันธ์กับนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนมากกว่านักศึกษาที่ไม่ตั้งใจเรียน และการจัดสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยจะส่งผลต่อบุคลิกภาพของนักศึกษา ทั้งด้านความเป็นเลิศทางวิชาการและความเป็นระเบียบวินัย

มูร์ส (Moors, 1978: 263-269) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความไม่สนใจเรียนและระดับชั้นของนักเรียน กับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า ในชั้นเรียนที่นักเรียนไม่สนใจเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนให้ความสนใจในเรื่องการแข่งขัน การควบคุมและการสนับสนุนจากครูผู้สอนในเกณฑ์ที่ต่ำ และนักเรียนที่มีความสนใจและประสบความสำเร็จในการเรียนรู้สูงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ และครูผู้สอนให้อิสระในการทำงานแก่นักเรียน

2.8.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วาสนา พิทักษ์สาธิต (วันนา สงวนศรี, 2549: 70; อ้างอิงจาก วาสนา พิทักษ์สาธิต, 2527) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมพันธพหุคูณระหว่างตัวแปรด้านลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุกกลุ่มวิชา ของนักเรียนจากโรงเรียนขนาดใหญ่และโรงเรียนขนาดกลางพิเศษ มีค่า .09 และ .93 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วลีวรรณ ศรีเศษวิวัฒน์ (2539: 78) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวะกลุ่มภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศในห้องเรียนเป็นปัญหาสำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน ได้แก่ ห้องเรียนร้อนอบอ้าว อาคารเรียน อาคารปฏิบัติการแต่ละหลังอยู่ใกล้กันทำให้เกิดเสียงดังรบกวน ห้องเรียนและห้องปฏิบัติการแออัดไม่เหมาะสมกับจำนวนนักศึกษา

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า บรรยากาศในชั้นเรียนควรมีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ครูผู้สอนมีความเข้าใจผู้เรียน ครูมีความเป็นกันเองยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน นักเรียนจะลดความวิตกกังวลและตั้งใจเรียนด้วยความตั้งใจ นอกจากนี้วิธีการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนลักษณะทางกายภาพทางด้านการเรียน สภาพแวดล้อมในห้องเรียนและในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน และน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.9.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

เบค (ศิริวรรณ สุวินท์, 2548: 69; อ้างอิงจาก Brck, 1970) กล่าวว่า ผู้เรียนมีความต้องการให้ผู้สอนมีไมตรีจิตและให้ความอบอุ่น ถ้าผู้สอนตอบสนองความต้องการแล้ว จะทำให้ผู้เรียนรับรู้ผู้สอนไปในทางที่ดี มีกำลังใจ และได้รับความสำเร็จในการเรียน

นพพญ์ บุญจิตราคุลย์ (2527: 48) ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนว่า ผู้สอนไม่ควรสร้างบรรยากาศแห่งความกลัวให้เกิดขึ้น การเรียนรู้มิใช่เกิดขึ้นในชั้นเรียนเสมอไป ดังนั้น การพบปะซักถามนอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น อย่าทำให้เกิดการเสียหน้า และควรฟังความคิดเห็นจากนักเรียนบ้าง

พรรณี ชูทัย เจนจิต (2532: 316) กล่าวว่า การที่ครูมีความเมตตากรุณาเห็นอกเห็นใจ นักเรียน สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ไม่มีความลำเอียง หรือเลือกที่รักมักที่ชัง ตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนด้วย

ประทีป อึ้งทรงธรรม (2542: 36) ได้แสดงทัศนะต่อความสัมพันธ์ของการเป็นครูผู้มีบทบาทหน้าที่สอนสั่งและให้ความรู้แก่นักเรียนไว้ว่า การเรียนการสอนนักเรียนนั้นต้องไม่เพียงแต่สอนและให้ความรู้แก่นักเรียนภายในห้องเรียนหรือโรงเรียนได้เพียงอย่างเดียว แต่ครูต้องพร้อมที่จะเป็นผู้พลีแรงกายแรงใจต่อการมอบเนื้อหาความรู้ทั้งในและนอกบทเรียนในต่างสถานที่ได้อีกด้วย

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (ศรินทิพย์ พงษ์ศาสด. 2546: 49; อ้างอิงจาก ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. 2524) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนทุกระดับนอกจากผู้เรียนต้องการผู้สอนที่มีความรู้ดี มีประสบการณ์ดีแล้ว ยังต้องการอาจารย์ที่มีวิธีการสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจ และเห็นอกเห็นใจในผู้เรียน แต่ในขณะเดียวกันก็ควรชี้แนะให้เห็นถึงความถูกต้อง เหมาะสม ให้ข้อติชมตรงไปตรงมา ซึ่งเต็มไปด้วยความหวังดีช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้ดีขึ้น

จากเอกสารข้างต้น สรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสำคัญ นอกจากด้านการเรียนการสอนและการให้การอบรมแก่นักเรียนแล้ว นักเรียนยังต้องการครูที่มีความรู้ มีประสบการณ์ และวิธีการสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจ เห็นอกเห็นใจ เป็นที่ปรึกษาของนักเรียนได้ตลอดเวลา ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูจึงน่าจะเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน วิชาภาษาอังกฤษของเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.9.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.9.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ยี (Yee. 1971: 41-42) ได้ทำการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนมีอิทธิพลต่อการประสบความสำเร็จอย่างไร โดยแยกเป็นเด็กสองพวก คือ พวกที่ถือตัวครูเป็นศูนย์กลางและพวกที่ถือเด็กเป็นศูนย์กลาง ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมที่แสดงความจงเกลียดจงชังของครูต่อเด็กทำให้เด็กเป็นคนเมินเฉย ถอยหนี เฉื่อยชาต่อการแก้ปัญหา เป็นปฏิปักษ์กับคนอื่น ก้าวร้าว ปรับตัวไม่ได้

โคแกน (Cogan. 1975: 135-139) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการสอนของครู ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างอาจารย์ และนักเรียน จะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

อาจารย์ และนักเรียน มีความสัมพันธ์กันมากเท่าใด นักเรียนจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้ถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น และลักษณะความสัมพันธ์ของอาจารย์และนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของนักเรียน นักเรียนมีความศรัทธาในตัวอาจารย์ ซึ่งช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน มองเห็นการเรียนเป็นงานประจำ กิจกรรมเป็นงานอดิเรก การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

ลูวิส (Lewis.1989: 160) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “Relationship Between Teachers and Students Regarding the Fundamental Attitude and Values of Democracy” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมและทัศนคติที่เป็นส่วนเกี่ยวข้องมาจากสัมพันธภาพของครูและนักเรียนในด้านภาวะการณ์เป็นพลเรือน ซึ่งผลการวิจัยพบว่าทั้งสองกลุ่มเห็นว่า สิทธิในการออกเสียงเป็นสิทธิพิเศษ และมีความคิดเห็นตรงกันว่าครูมีบทบาทหน้าที่ในการสอนหลักประชาธิปไตยและประวัติศาสตร์อเมริกันในทุกระดับชั้น

2.9.2.2 งานวิจัยในประเทศ

พรรณี ชูชัย (2532: 361) ผลการวิจัยพบว่า การที่ครูมีความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจนักเรียน สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และส่งผลให้นักเรียนประสบผลความสำเร็จในการเรียนด้วย

นลินี ธรรมอานวยสุข (2540: 102-105) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนกีฬาสภามหาวิทยาลัยสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ไม่มีการวางแผนการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์กันทางลบกับความเครียดในการเรียนของนักเรียน

กมลวัฒน์ วันวิชัย (2545: 43) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียน สตรีวัดอัมพรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ครูมีวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น และมีความรับผิดชอบด้านการเรียน

จากงานวิจัย สรุปได้ว่า สัมพันธภาพอันดีระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนเป็นไปอย่างราบรื่น ทำให้นักเรียนสนใจการเรียน ยอมรับในตัวครู ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.10.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กันยา สุวรรณแสง(2533: 61-65) อธิบายว่าความสัมพันธ์ของนักเรียนมี 2 ลักษณะคือ ความสัมพันธ์ทางอารมณ์และความสัมพันธ์ทางปัญญาโดยความสัมพันธ์ทางอารมณ์เป็นความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความผูกพัน ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน การกระทำที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์แบบนี้ ยกตัวอย่าง เช่น การทักทาย การไต่ถามทุกข์สุข มีความเกรงใจ วางตัวในสถานะที่เหมาะสม ให้ความเอาใจใส่ ความสนใจเพื่อแสดงความยินดีในวาระสำคัญ เป็นต้น

สุปัญญา กิตติสาร (คารณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ. 2533: 3; อ้างอิงจาก สุปัญญา กิตติสาร.2529) กล่าวว่า การที่เราจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต้องให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียน โดยครูจะต้องให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและแสดงความสามารถให้มากที่สุด มีความสัมพันธ์และความไว้วางใจกันและกัน ระหว่างเพื่อนและครูโดยสามารถเรียนรู้จากการทำกิจกรรมร่วมกัน มีบรรยากาศแห่งการยอมรับซึ่งกันและกัน

ปราณี พรหมวิเชียร (2534: 76-78) กล่าวถึงแนวทางการปฏิบัติตนกับเพื่อนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันควร ปฏิบัติดังนี้ ได้แก่ ให้เวลาสำหรับเพื่อน เก็บข้อมูลเล็กๆน้อยๆของเพื่อนไว้เก็บจดจำต่างๆไว้ในใจ อย่างจดจำในสิ่งที่ให้ไป เปิดโอกาสให้เพื่อนได้แสดงน้ำใจบ้าง ฝึกเป็นผู้ที่อารมณ์ขันกับเพื่อน และนึกถึงมิตรภาพเก่าๆกับเพื่อนให้กลับคืนมา

เมดิสัน (สุธิดา หงสาชาติ. 2539: 44-45; อ้างอิงจาก Medison. 1985) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยมีส่วนทำให้นักศึกษามีบุคลิกเปลี่ยนแปลงไป คือ เนื้อหาวิชาที่เรียน อิทธิพลของเพื่อน วัฒนธรรมของนักศึกษา เช่น การแต่งกาย บุคลิกภาพของอาจารย์ผู้สอน

ศุภวดี บุญวงศ์ (2539: 19) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิต ถ้านิสิตสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ ได้รับการยอมรับนับถือจากเพื่อน นิสิตจะสามารถเรียนรู้บทบาทของตนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน ช่วยให้เกิดความรู้สึกอุ่นใจ มีความมั่นคง เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีสุขภาพจิตที่ดี สามารถศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ชนนุช บุญสิทธิ์ (2541: 24) ได้สรุปการปฏิบัติตนของวัยรุ่นกับเพื่อนสัมพันธภาพอันดีไว้ ดังนี้แสดงกิริยา ยิ้มแย้ม แจ่มใส แสดงความสนใจกับบุคคลอื่น ตั้งใจฟังผู้อื่นพูด แสดงกิริยารับฟังข้อคิดเห็น ทำตนให้เป็นคนมองโลกในแง่ดี อย่าจับผิดผู้อื่น มีความเกรงใจต่อบุคคลอื่น รู้จักระงับอารมณ์วางตัวอย่างเหมาะสม ไม่โอ้อวด รู้จักปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุผลและจดจำข้อมูลเล็กๆ ของเพื่อนไว้เพื่อแสดงความยินดีในวาระสำคัญ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สรุปได้ว่า การที่นักเรียนกับเพื่อนมีความสัมพันธ์กันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในด้านการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมต่อ

กัน ในด้านการให้ความร่วมมือความช่วยเหลือในทางด้านการเรียนรู้ และยอมรับฟังความคิดเห็นของกัน และกันจะส่งผลต่อผลการเรียนของนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.10.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เดวิด (David. 1971: 578) พบว่า นักศึกษามีความพร้อมใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นมากมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีความพร้อมใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นต่ำ สำหรับกลุ่มที่มีบรรยากาศก้าวร้าว มีความคับข้องใจและมีการขัดแย้งสมาชิกจะมีพฤติกรรมไม่พึงปรารถนาทำให้การเรียนการสอนไม่ค่อยได้ผล เดวิด (David. 1971: 578) ยังศึกษาผลของความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน การปรับตัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของมหาวิทยาลัยเฟรชแมน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความพอใจความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมากและมีการปรับตัวที่ดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนน้อยและมีการปรับตัวไม่ดี

เฮิร์ด (Hurd. 1971: 3793) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยยูเนอริ ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาเป็นตัวของตัวเอง ได้รับอิทธิพลมาจากความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนและการมี เจตคติที่ดีต่อการเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัย

เลย์แมน (Layman. 1975: 7210) ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาใหม่ที่มีต่อสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐ โอกลาโฮมา ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นเลิศทางวิชาการและการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีมีความสัมพันธ์กับนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนมากกว่านักศึกษาที่ไม่ตั้งใจเรียน และการจัดสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยจะส่งผลต่อบุคลิกภาพของนักศึกษา ทั้งด้านความเป็นเลิศทางวิชาการและความมีระเบียบวินัย

บอยด์ (Boyd.1979: 175) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวัดผลสัมฤทธิ์และความก้าวหน้าทางวิชาการของนักศึกษา ผิวดำ จำนวน 800 คน จากมหาวิทยาลัย 40 แห่ง ในช่วง 10 ปี (1970-1979) ผลการศึกษาพบว่าความเปลี่ยนแปลงของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ชัดเจนในช่วง 10 ปีวัดได้จากลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อน การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของมหาวิทยาลัย

2.10.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สุพจน์ จักขุทิพย์ (2521: 23) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัย พบว่า อิทธิพลจากการคบเพื่อน การยอมรับเพื่อนในทางเลื่อมเสียเป็นสิ่งที่ผลักดันให้ประพฤติดนไม่เหมาะสมแก่สภาพการเป็นนักเรียน และการใช้เวลาว่างในทางที่เหมาะสม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอีกทั้งขาดความรู้ความเข้าใจกฎหมายที่ใช้ควบคุมความประพฤติและนักเรียนนักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องความประพฤติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการหนีเรียนและการทะเลาะวิวาท

สมบัติ วัจนะสาริกุล (2525: 117) ได้ศึกษาทัศนคติของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมและสถาบันการศึกษาเอกชน ทางด้านสภาพแวดล้อม กลุ่มเพื่อน พบว่า นักศึกษาใช้เวลาว่างไม่ถูกต้องอาจเป็นเพราะอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนชักจูงไปในทางที่ไม่ถูกต้องและไม่เกิดประโยชน์แก่นักศึกษา

รัตนา ดวงแก้ว (2527: 155) ได้ศึกษาระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างเยาวชนปัญญสภาพแวดล้อมทางปัญญา และสังคมมีต่อกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 314 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รัตนา ศิริพานิช (2530: 60) ได้ศึกษาปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาไทยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีปัญหาในการปรับตัวด้านการเรียนการสอนมากที่สุด คือมีความรู้สึกลัว มีการแข่งขันในการเรียนและรู้สึกว่าตัวเองไม่อบอุ่นมั่นคง รองลงมาคือ ปัญหาด้านการปรับตัวด้านความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับเพื่อน คือรู้สึกว่า ตนเองว่าเหวเมื่อขาดเพื่อน เมื่อไปขอความช่วยเหลือ รู้สึกว่าเพื่อนไม่จริงใจต่อกัน

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับเพื่อน ที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า อิทธิพลของเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญต่อความรู้สึกของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การปรับตัว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ย่อมส่งผลต่อการเรียนที่จะมีประสิทธิภาพหรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528 : 8-9) กล่าวว่า การสังเกตหมายถึง การเฝ้าดูอย่างจดม่งหมาย และได้แบ่งชนิดของการสังเกตโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ 3 เกณฑ์ คือ ใช้วิธีการในการสังเกตเป็นเกณฑ์ ใช้ผู้สังเกตเป็นเกณฑ์ และใช้ผู้ถูกสังเกตเป็นเกณฑ์

วิเชียร เกตุสิงห์ (2530 : 96) ให้ความหมายของการสังเกตว่า การสังเกตเป็นวิธีที่ต้องอาศัยหูตา เพื่อฟังและดูเป็นเครื่องมือสำคัญ แต่การดูหรือการฟังนั้นจะต้องมีจุดม่งหมายว่าดูอะไร และ

ฟังในสิ่งใดเป็นเรื่องราวๆ ไป และส่วนใหญ่จะต้องมีการบันทึกไว้เพื่อป้องกันการหลงลืม การสังเกตมีจุดมุ่งหมายที่จะความจริงเกี่ยวกับคน

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตจะต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดง กระทำ หรือตอบโต้สิ่งเร้า หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้ โดยใช้เครื่องมือหรือใช้การสังเกตโดยใช้อวัยวะสัมผัสของผู้สังเกตได้

3.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2524 : 264) กล่าวว่า การสังเกตพฤติกรรมนั้นจะทำให้ให้นักปรับพฤติกรรมได้ข้อมูลพื้นฐานของพฤติกรรมที่ต้องการที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลง ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะช่วยให้นักปรับพฤติกรรมสามารถตัดสินใจอย่างถูกต้องว่าพฤติกรรมใดควรจะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลง

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527 : 32) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสังเกตมีดังนี้

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจได้เป็นครั้งแรก หรืออาจได้เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลรายละเอียดซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่ เพื่อใช้ประกอบการแนะนำบุคคลให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาและแนะแนวต่อไป
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบและไวต่อการมีปฏิกิริยาโต้ตอบจากสิ่งแวดล้อมจนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดีและรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสังเกตเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาแล้วนำข้อมูลที่รวบรวมไว้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป จะได้ทราบว่าพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

3.3 หลักการของการสังเกต

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28-30) กล่าวว่า การสังเกตพฤติกรรมของบุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้น ผู้ถูกสังเกตจะต้องไม่รู้ตัวว่าถูกสังเกต โดยผู้สังเกตต้องอยู่ในห้องสังเกตพฤติกรรม หรือนั่งอยู่หลังชั้นเรียนหรือนั่งในที่ที่เหมาะสมที่สุด และไม่ควรจะนั่งใกล้กับนักเรียนคนใดคนหนึ่งจนเกินไป อีกทั้งต้องไม่แสดงความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ควรให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมด้วย

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 63) กล่าวว่า ผู้สังเกตพฤติกรรมควรยึดหลักไว้ดังนี้

1. เลือกและกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตให้เด่นชัด พฤติกรรมที่ครูควรจะต้องเลือกเพื่อทำการสังเกตนั้น ควรจะเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์มาตรฐานของห้องเรียน และครูคิดว่าพฤติกรรมนั้นมีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอนมากที่สุด และพฤติกรรมที่สังเกตควรเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยๆ เมื่อครูเลือกพฤติกรรมที่สังเกตได้แล้ว ครูต้องกำหนดพฤติกรรมให้ชัดเจนเพื่อที่ว่าไม่ว่าใครก็ตามหากเข้าใจพฤติกรรมที่กำหนดไว้แล้ว จะสามารถบอกได้ทันทีว่านักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นหรือไม่ เช่น พฤติกรรมการพูดคุยในห้องเรียน อาจกำหนดได้ดังนี้ คือ พฤติกรรมการพูดคุย หมายถึง พฤติกรรมใดก็ตามที่นักเรียนส่งเสียงออกจากปากโดยไม่ได้รับอนุญาตจากครู ครูหรือผู้สังเกตไม่ควรที่จะสังเกตหลายๆ พฤติกรรมในเวลาเดียวกัน นอกจากจะมีประสบการณ์ในการสังเกตเป็นอย่างดีแล้ว เพราะว่าจะทำให้เกิดความสับสนได้

2. เลือกผู้สังเกตพฤติกรรม ผู้สังเกตสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

2.1 นักเรียนสังเกตตนเอง คือ การให้ผู้ที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของตนเอง

2.2 บุคคลอื่นเป็นผู้สังเกต ซึ่งอาจจะเป็นครู เพื่อนครู หรือเพื่อนนักเรียนด้วยกันเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม วิธีนี้ค่อนข้างที่จะได้ข้อมูลใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าวิธีแรก เพราะผู้สังเกตมีแนวโน้มจะลำเอียงน้อยกว่าผู้ที่จะพัฒนาตนเอง อีกทั้งยังตรวจสอบความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกตได้โดยการให้ผู้สังเกตมากกว่า 1 คนขึ้นไปสังเกตพฤติกรรมเดียวกันของคนๆ เดียวกัน ซึ่งถ้าผู้สังเกตพฤติกรรมทั้ง 2 คนสังเกตได้ใกล้เคียงกัน หรืออย่างน้อยที่สุดเห็นพ้องต้องกันไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ก็นับได้ว่าข้อมูลที่ได้มีความเที่ยงตรง

3. เลือกสถานการณ์ที่ทำการสังเกตพฤติกรรม ในการเลือกสถานที่นั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของครูว่าต้องการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนในสถานที่ใดอาจเป็นห้องเรียน ในห้องสมุด หรือบ้านของนักเรียนก็ได้

4. เลือกเวลาที่จะทำการสังเกตพฤติกรรม การเลือกเวลาควรจะต้องเลือกที่มีพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุด และควรจะใช้วิธีสุ่มเวลา หมายความว่า ผู้สังเกตจะไม่ทำการสังเกตพฤติกรรมหนึ่งในเวลาเดียวกันของวันเดียว แต่จะสังเกตหลายๆ เวลาของวันเดียวได้ เช่น ตอนเช้า บ่าย และตอนก่อนเลิกโรงเรียน เป็นต้น ช่วงการสังเกตโดยการสุ่มเวลานั้นจะทำให้ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด เนื่องจากว่าไม่มีพฤติกรรมใดที่เกิดขึ้นบ่อยในช่วงเวลาเดียวกันตลอดเวลา

5. เลือกบันทึกพฤติกรรมให้เหมาะสม แบบบันทึกกิจกรรมนั้นผู้ทำการสังเกตควรจะเป็นผู้สร้างขึ้นเอง โดยมุ่งสร้างให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่จะศึกษา ดังนั้นจึงแบ่งวิธีการสังเกตแบบบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

5.1 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่งๆ เท่านั้น โดยเน้นความถี่หรือจำนวนครั้งของ

พฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในเวลาสังเกตนั้น ส่วนพฤติกรรมอื่นๆ ที่เกิดในช่วงเวลาดังกล่าวก็จะไม่นำมาบันทึก

5.2 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาออกเป็นช่วงๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา ส่วนเกณฑ์ในการนับช่วงเวลานั้นจะต้องกำหนดให้แน่นอน โดยจะต้องให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาและจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น สังเกตพฤติกรรม ช่วง 5 นาที ทุกๆ 6 นาที เป็นเวลา 1 ชั่วโมง จะสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนคนนั้นๆ ในช่วงเวลานั้นๆ นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตได้ครั้งละหลายๆ คน โดยสลับช่วงเวลาครั้งละ 1 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตสามารถแยกเป็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตพฤติกรรมได้หลายประเภทพร้อมๆ กัน โดยจำแนกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลาเป็นพฤติกรรมใดบ้าง และเพื่อความสะดวกในการบันทึก ควรกำหนดรหัสของพฤติกรรม แต่ละประเภทด้วย หากประเภทของพฤติกรรมที่จะสังเกตและบันทึกนั้นมีหลายประเภท

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์

3.4 หลักการของการบันทึกพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 30-35) กล่าวว่า ขั้นตอนในการบันทึกพฤติกรรมมีดังนี้

1. กำหนดลักษณะพฤติกรรมที่ประสงค์จะสังเกตและบันทึก คือ ก่อนดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมจำเป็นจะต้องกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่ประสงค์จะสังเกตและบันทึกให้ชัดเจน เพื่อจะได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมนั้นได้ถูกต้อง

2. ลักษณะของการบันทึกพฤติกรรม คือ ผู้สังเกตอาจจะบันทึกความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะสังเกตที่เกิดขึ้นในเวลาที่กำหนด หรือผู้สังเกตอาจจะแบ่งเวลาออกเป็นช่วงๆ แล้วนับจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 67-71) กล่าวว่า หลักการบันทึกพฤติกรรมมีดังนี้

1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่เด็กชายสมชายยกมือขึ้นเพื่อถามคำถามและตอบคำถามในชั่วโมงเรียนคณิตศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกความถี่ได้นั้นจะต้องเป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่อง เวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้เคียงกัน และจะต้องใช้เวลาบันทึกแต่ละวัน การบันทึกความถี่นั้นเพียงแต่ทำรอยคะแนนจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น

2. บันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถใช้บันทึกพฤติกรรมได้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเกิดต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ตาม โดยผู้ที่ทำการบันทึกจะต้องกำหนดเวลาที่จะบันทึกให้แน่นอนก่อน เช่น ต้องการจะบันทึกพฤติกรรมการคุยในช่วงเวลา 30 นาที ในวิชาคณิตศาสตร์ ก็แบ่งเวลา 30 นาทีออกเป็นช่วงเวลาสั้นๆ เท่าๆ กัน อาจเป็นช่วงเวลา 30 นาที

หรือ 20 นาทีตามแต่ความต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรมก็พิจารณาว่า พฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เกิดให้ใส่ 0 ลงในช่วงเวลานั้นๆ แต่ถ้าหากพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นแม้จะเกิดมากกว่า 1 ครั้งในช่วงเวลานั้นก็ตามให้นับเพียง 1 ครั้งเท่านั้น โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงเวลาที่เกิดขึ้น

3. บันทึกระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้บันทึกพฤติกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก วิธีการบันทึกนี้เพียงแต่ใช้นาฬิกาจับเวลา แล้วดูว่าพฤติกรรมนั้นใช้เวลาเกิดนานเท่าใด ทำจนหมดเวลา

3.5 การหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงของการสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 33) สูตรในการคำนวณดังนี้

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

4. เอกสารเกี่ยวกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

4.1 ประวัติของโรงเรียน

โรงเรียนนี้เปิดสอนวันแรกเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2495 มีอาคาร 2 หลัง เป็นอาคารเรียน 1 หลัง รับนักเรียนเข้าเรียนมัธยม 1 จำนวน 64 คน และเปิดสอนชั้นสูงขึ้น ปีละชั้นตามลำดับ พ.ศ. 2457 โรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง ประสานมิตรได้รับการยกฐานะโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง ขึ้นเป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ตาม พ.ร.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษา โรงเรียนประสานมิตร จึงเปลี่ยนเป็นโรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เรียกว่า ม.วศ. พ.ศ. 2508 โรงเรียนได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารพร้อมกัน 5 หลัง สร้างแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2509 พ.ศ. 2509 กระทรวงศึกษาธิการ ได้อนุมัติให้โรงเรียนมัธยมสาธิต เป็น "โรงเรียนมัธยมแบบประสม" แห่งแรกของกรุงเทพมหานคร เปิดสอนวิชาการต่างๆ หลายสายวิชา ตามความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัด ความสามารถ และความพอใจ ผลการเรียนการสอน "มัธยมแบบประสม" นี้ ทำให้กระทรวงศึกษาธิการหันมาสนใจจัดตั้ง โรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งในกรุงเทพมหานคร (ที่โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย) และต่างจังหวัดอีกเกือบ 50 โรง ทดลองวิธีการอยู่เกือบ 10 ปี จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาระดับมัธยมครั้งใหญ่ คือ หลักสูตรมัธยมศึกษาพุทธศักราช 2521 วันที่ 15 มกราคม 2517 คณะรัฐมนตรีให้ยกฐานะวิทยาลัยวิชาการศึกษา

เป็นมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ และประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2517 ดังนั้น โรงเรียนสาธิตแห่งนี้เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้ชื่อย่อว่า ม.มศว. ตามชื่อย่อของมหาวิทยาลัยและใช้รูปแบบของตรามหาวิทยาลัยเป็นตราของโรงเรียน วันที่ 16 กรกฎาคม 2534 ผู้บริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประกาศรวมโรงเรียน ประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมัธยมศึกษาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร วันที่ 30 พฤษภาคม 2538 ผู้บริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประกาศให้แยกการบริหารโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เป็นฝ่ายมัธยม และฝ่ายประถม โดยให้มี ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) และผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) เป็นผู้บริหารงานของแต่ละโรงเรียน

พ.ศ. 2539 ทางโรงเรียนได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารอเนกประสงค์ 8 ชั้น พื้นที่ 16,000 ตารางเมตร งบประมาณค่าก่อสร้าง 140 ล้านบาท เป็นเงินที่ได้รับการจัดสรรจากสำนักงานงบประมาณ 110 ล้านบาท และทางโรงเรียนหาสมทบอีก 30 ล้านบาท จัดพิธีวางศิลาฤกษ์เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2539 โดยสมเด็จพระพุทธาจารย์เจ้าอาวาสวัดสระเกศ กรุงเทพมหานคร เป็นองค์ประธานในพิธีวางศิลาฤกษ์ และในการก่อสร้างอาคารอเนกประสงค์หลังนี้ต้องรื้ออาคารเดิมออก 3 หลัง คือ อาคาร 3 อาคาร 4 และอาคารพยาบาล เมื่อก่อสร้างอาคารอเนกประสงค์หลังนี้แล้วเสร็จจะต้องรื้ออาคาร 1 ออก เพื่อปรับปรุงสภาพภูมิสถาปัตย์ให้สวยงามร่มรื่น

ปัจจุบันโรงเรียนเปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นละ 6 ห้องเรียน รวม 36 ห้องเรียน มีนักเรียนประมาณ 1,600 คน อาจารย์และเจ้าหน้าที่ 125 คน นักการภารโรง คนงาน คนครัวและลูกจ้าง 40 คน มีพื้นที่ ประมาณ 13 ไร่ 3 งาน

4.2 ปรัชญา

ศึกษา วิรุพฺพิกิ สมฺปตฺตา

การศึกษา คือ ความเจริญงอกงาม

EDUCATIONAL IS GROWTH

4.3 วิสัยทัศน์

เป็นสถาบันการศึกษาที่มีความมุ่งมั่นจะพัฒนาให้เป็นศูนย์ต้นแบบ ด้านการจัดการเรียนการสอน การสร้างและพัฒนานวัตกรรม การสาธิต ทดลอง และวิจัยทางการศึกษา ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ขั้นสูง เผยแพร่องค์ความรู้ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศอย่างมีคุณภาพ และให้บริการ

สังคมด้านการศึกษาก้าวขึ้นพื้นฐาน สามารถผลิตบัณฑิต บุคลากรทางการศึกษา พัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ และศักยภาพทางวิชาการในระดับสากลบนพื้นฐานทางสังคมแห่งการเรียนรู้ร่วมกันอย่างมีความสุข

4.4 พันธกิจ

1. ร่วมผลิตบัณฑิต และบุคลากรทางการศึกษาให้เป็นครุมืออาชีพ
2. วิจัยและพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษาก้าวขึ้นพื้นฐาน
3. ให้บริการสังคมด้านการศึกษาก้าวขึ้นพื้นฐานแก่สังคม
4. เป็นแหล่งเผยแพร่องค์ความรู้ในการจัดการศึกษาก้าวขึ้นพื้นฐาน
5. สืบสานและสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย

4.5 นโยบาย

1. ด้านการร่วมผลิตบัณฑิต และบุคลากรทางการศึกษาสนับสนุนและร่วมมือกับมหาวิทยาลัย และสถาบันทางการศึกษา ในด้านหลักสูตร ร่วมสร้างบัณฑิตเฉพาะทาง การฝึกสอน การฝึกงาน ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และการอบรมวิชาการศึกษาแก่บุคลากรทางการศึกษาทั่วไป
2. ด้านการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษาก้าวขึ้นพื้นฐาน ส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ศึกษาค้นคว้า สร้างสรรค์งานวิจัย เป็นแหล่งทดลองวิจัยของนิสิตและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อให้ได้องค์ความรู้ใหม่ ในการพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาและการศึกษาก้าวขึ้นพื้นฐานอย่างยั่งยืน
3. ด้านการบริการการศึกษาก้าวขึ้นพื้นฐานเพื่อสังคม บริการการจัดการศึกษาก้าวขึ้นพื้นฐาน เปิดโอกาสให้เยาวชนที่มีความสามารถด้านต่างๆ เข้าศึกษาในช่วงชั้นที่ ๓ - ๔ ภายใต้กฎเกณฑ์และกติกาของสถาบันอย่างเสมอภาคและโปร่งใส และเป็นต้นแบบในการจัดการศึกษาก้าวขึ้นพื้นฐาน
4. ด้านการพัฒนาศักยภาพนิสิตและเยาวชน ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมเพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ ความสนใจ เจตคติ ให้เต็มตามศักยภาพของปัญญาบุคคล
5. ด้านการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา ส่งเสริมและสนับสนุนอาจารย์และบุคลากรให้พัฒนาความรู้ เพิ่มประสิทธิภาพการสอนและการทำงาน การสร้างผลงานวิชาการเพื่อเพิ่มพูนศักยภาพทางด้านวิชาชีพ
6. ด้านการพัฒนาการศึกษาทุกสาขาวิชา ส่งเสริมและสนับสนุนให้นิสิตและเยาวชน ได้เรียนรู้วิชาการต่างๆ เน้นการปฏิบัติ การประดิษฐ์คิดค้นอย่างสร้างสรรค์ ผสมผสานกับการสร้างจิตสำนึกในการประหยัดทรัพยากร และอนุรักษ์ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม

7. ด้านการเพิ่มศักยภาพการสื่อสารระดับสากล ส่งเสริมและสนับสนุนให้นิสิต เยาวชนและบุคลากรทางการศึกษาได้เรียนรู้และมีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศ เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร

8. ด้านการเพิ่มศักยภาพการเรียนการสอนบนพื้นฐานเทคโนโลยีสารสนเทศ ส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรทางการศึกษา นิสิต และเยาวชนใช้นวัตกรรมทางเทคโนโลยี สารสนเทศในการเรียนการสอน

9. ด้านการสืบสานสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย ส่งเสริมและสนับสนุนพัฒนาการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาไทย สังคม ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทย เพื่อเสริมสร้างจิตสำนึกในการสืบสานและสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย

10. ด้านการศึกษาเพื่อพัฒนาสังคม ส่งเสริมสนับสนุนให้นิสิตและเยาวชน มีคุณธรรม จริยธรรม มีความเป็นผู้นำ มีจิตสำนึกสาธารณะ และให้บริการวิชาการแก่สังคมในรูปของสาริต เครือข่าย

11. ด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพให้ได้มาตรฐาน การศึกษา และมีระบบการประกันคุณภาพที่ตรวจสอบได้

4.6 ชื่อ สี เครื่องหมาย ประจำโรงเรียน

ชื่อโรงเรียน

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

สีประจำโรงเรียน

เทา - แดง

- สีเทา หมายถึง ปัญญา
- สีแดง หมายถึง ความกล้าหาญ
- สีเทา - แดง หมายถึง ความกล้าที่จะคิด

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ที่ได้จากการประเมินจากอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และการสังเกตของผู้วิจัยว่ามีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกัน จำนวน 167 คน เป็นชาย 72 คน เป็นหญิง 95 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. ผู้วิจัยศึกษาแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของ เสมอใจ ชื่นจิต (2533) และ ดารารพร ชื่อเชียรสกุล (2540) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
3. ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน โดยใช้แนวคิดที่ได้จากการศึกษาดารารพร เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากการศึกษาแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของ เสมอใจ ชื่นจิต (2533) และดารารพร ชื่อเชียรสกุล (2540)
4. นำแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรง โดยตรวจสอบให้มีความสอดคล้องกับความ มุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า และนิยามศัพท์เฉพาะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
5. นำแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้ประเมิน

ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นม. 1 /

คำชี้แจง

พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นักเรียนแสดงความสนใจ เอาใจใส่ในการเรียนการสอน ตัวครู และอุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ รวมทั้งติดตามการเรียนการสอนโดยการตอบคำถามเกี่ยวกับการเรียน ทำงาน และร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ครูกำหนด พฤติกรรมตั้งใจเรียนจำแนกได้ เป็น

1. พฤติกรรมที่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 เอาใจใส่การเรียน มองครูและ / หรืออุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ขณะอธิบาย
 - 1.2 ตอบคำถามของครูที่เกี่ยวข้องกับการเรียน
 - 1.3 ไม่พูดคุยในขณะที่ครูสอน
 - 1.4 ไม่ส่งเสียงรบกวนในขณะที่ครูสอน
 - 1.5 ไม่เอางานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่ครูสอน
2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำงาน ได้แก่
 - 1.1 ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายตามที่ครูสั่ง โดยไม่พูดคุยกับเพื่อนในขณะที่ทำงาน
 - 1.2 ร่วมกิจกรรมที่ครูกำหนด
 - 1.3 ส่งแบบฝึกหัดตรงเวลา

โปรดกาเครื่องหมาย / เพื่อระบุน้ำหนักของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน แต่ละคนในแต่ละช่วงที่พฤติกรรมแต่ละด้านกำกับอยู่แล้ว สำหรับความหมายแต่ละด้านมีดังนี้

- 4 หมายถึงพฤติกรรม เป็นประจำ
- 3 หมายถึงพฤติกรรม บ่อย
- 2 หมายถึงพฤติกรรม บางครั้ง
- 2 หมายถึงพฤติกรรม น้อยครั้ง
- 1 หมายถึงพฤติกรรม นานๆ ครั้ง

นักเรียน คนที่	ชื่อ - สกุล	พฤติกรรม	ความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น				
			5	4	3	2	1
		1. พฤติกรรมที่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนได้แก่ 1.1 เอาใจใส่การเรียน มองครูและ / หรืออุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ขณะอธิบาย 1.2 ตอบคำถามของครูที่เกี่ยวกับการเรียน 1.3 ไม่พูดคุยในขณะที่ครูสอน 1.4 ไม่ส่งเสียงรบกวนในขณะที่ครูสอน 1.5 ไม่เอางานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่ครูสอน 2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้ทำงานได้แก่ 2.1 ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายตามที่ครูสั่งโดยไม่พูดคุยกับเพื่อนในขณะที่ทำงาน 2.2 ร่วมกิจกรรมที่ครูกำหนด 2.3 ส่งแบบฝึกหัดตรงเวลา					
รวม							

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) แบ่งออกเป็น 11 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีการสร้างเครื่องมือ และการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านจบแล้ว โปรดทำ
เครื่องหมาย / ในช่อง หน้าข้อคว[□]ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

1.1 เพศ

☐

ชาย

☐

หญิง

1.2 รายได้ของครอบครัวบาทต่อเดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนของจักรินทร์ พริ้งทองฟู (2546)

จาริญา ศักรประธาน (2545) และนิธิวรรณ เชาวน์นิธิ (2546) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert Scale Type) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียน โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความคิด ความรู้สึก และด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

ก. ด้านความคิด

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้ให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณา ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
0	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้กว้างขวางมากขึ้น					
00	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีเวลาส่วนตนน้อยลง					

ข. ด้านความรู้สึกรู้สึก

แบบสอบถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณา ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
00	ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจเมื่อได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					

ค. ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

แบบสอบถามพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณา ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนทุกครั้ง
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนเกือบทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนในบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อย
นานๆ ครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อยมากจนแทบจะไม่เกิดเลย

ข้อ	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	น้อยครั้ง	นานๆ ครั้ง
0	ข้าพเจ้าไม่เข้าชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งที่เพื่อนทุกคนตั้งใจเรียน					
00	ข้าพเจ้าฝึกรสนทนาภาษาอังกฤษเป็นประจำ					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มากที่สุด	เป็นประจำ	ให้คะแนน	5 คะแนน
เห็นด้วย	มาก	บ่อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ปานกลาง	บางครั้ง	ให้คะแนน	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	น้อยที่สุด	น้อยครั้ง	ให้คะแนน	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	น้อยที่สุด	นานๆ ครั้ง	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มากที่สุด	เป็นประจำ	ให้คะแนน	1 คะแนน
เห็นด้วย	มาก	บ่อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ปานกลาง	บางครั้ง	ให้คะแนน	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	น้อยที่สุด	น้อยครั้ง	ให้คะแนน	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	น้อยที่สุด	นานๆ ครั้ง	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีทัศนคติปานกลางต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
1.00 – 2.49	หมายถึง	มีทัศนคติทางลบต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนของ กิ่งกาญจน์ ปานทอง (2545 : 110) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนของนักเรียน ขอให้ให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียน มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าหาความรู้อยู่เสมอ ๆ เพื่อความก้าวหน้า					
00	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อนประสบความสำเร็จในการเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน

จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนปานกลาง
1.00 – 2.49	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามบุคลิกภาพของ จิตกร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 116-117)

ลดาวัลย์ พรอนันตชัย (2548 : 106-107) และศิริวรรณ สุวินท์ (2548 : 127-128) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามบุคลิกภาพ ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 4.1 และ 4.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียน ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียน มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพิกข้อยละเอียดเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	นักเรียนเป็นคนที่เริ่มต้นทำอะไรแล้วต้องทำให้สำเร็จ					
00	นักเรียนรู้สึกไม่สบายใจ ถ้างานของข้าพเจ้าดำเนินไปอย่างล่าช้า					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ อัจฉรา วงษ์วัฒนา มงคล (2532 : 32) ในการวิจัยครั้งนี้แปลได้ผลดังนี้

คะแนน	33 - 65	หมายถึง	ผู้มีบุคลิกภาพแบบ เอ
คะแนน	13 - 32	หมายถึง	ผู้มีบุคลิกภาพแบบ บี

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถาม การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน ของ พัชรินทร์ สมหมาย (2549 : 152) อริศรา จารุรัตน์ (2547 : 162-163) และณัฐพล แยมฉิม (2547 : 19) แล้วนำมาปรับปรุงให้ สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

5.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียน มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองคอยเตือนให้ข้าพเจ้าทบทวนวิชาภาษาอังกฤษ					
00	ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้าไปกวาดวิชาภาษาอังกฤษกับเพื่อน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียนมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียนปานกลาง
1.00 – 2.49	หมายถึง	การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียนน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองของจักรินทร์

พริ้งทองฟู (2546) จาริญา ศักดิ์ประธาน (2545) และเสาวรัตน์ จุลรัตน์ (2546) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่นักเรียนและผู้ปกครองปฏิบัติต่อกัน ขอให้ให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมาย ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยมาก
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	1. พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อ นักเรียน ผู้ปกครองไม่ค่อยสนใจซักถามเกี่ยวกับ การเรียนของข้าพเจ้า					
00	เมื่อใกล้สอบผู้ปกครองให้กำลังใจข้าพเจ้า ในการดูหนังสือ					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	2. พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อ ผู้ปกครอง เมื่อมีปัญหาเข้าพบปรึกษาผู้ปกครอง					
00	ข้าพเจ้าไม่พอใจเมื่อถูกบังคับให้อ่าน หนังสือทุกวัน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดี
2.50 – 3.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดีพอใช้
1.00 – 2.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามบรรยาการการเรียนการสอนของจักรินทร์ พริ้งทองฟู (2546)

จาริญา ศักรประธาน (2545) สุพรรณณี สุขะบุตร และเสาวรัตน์ จุฬรัตน์ (2546) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อเครื่องหมาย ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยมาก
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	2. สถานที่เรียน ห้องเรียนสะอาดเรียบร้อย					
00	2. สื่อและอุปกรณ์การเรียน สื่อและอุปกรณ์การเรียนมีจำนวนเพียงพอ กับจำนวนนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี
2.50 – 3.49	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้
1.00 – 2.49	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูของ จักรินทร์ พริ้งทองฟู (2546) และจาริญา ศักรประธาน (2545) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

8.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ขอให้ท่านนักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมาย ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยมาก
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	1. พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน ครูไม่สนใจปัญหาของข้าพเจ้า					
00	ครูมีความห่วงใยข้าพเจ้า					
0	2. พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู ข้าพเจ้ามักแสดงท่าทีไม่สนใจในบทเรียน เมื่อครูสอนเกินเวลา					
00	ข้าพเจ้าตั้งใจตลอดเวลาที่เรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี
2.50 – 3.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีพอใช้
1.00 – 2.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูไม่ดี

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนของ จักรินทร์ พริ้งทองฟู (2546) และจาริญา ศักรประธาน (2545) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

9.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 9.1 และ 9.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ขอให้ท่านนักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อเป็นความจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมาย ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยมาก
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี					
00	ข้าพเจ้าไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน					

เกณฑ์การให้คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

3. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (วิเชียร เกตุสิงห์.2538 :9)

3.50 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี
2.50 – 3.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้
1.00 – 2.49	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนไม่ดี

แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน
2. ผู้วิจัยศึกษาแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนตั้งใจเรียน ของ เสมอใจ ชื่นจิต (2533) และ ดาราพร ชื่อเชียรสกุล (2540) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
3. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่พบได้โดยทั่วไปของเด็กมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้วิจัยอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนได้ชัดเจน แล้วจดบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้
4. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ในข้อ 11.3 และข้อมูลที่ได้จากการสังเกตร่วมกับคำตอบจากแบบ ประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ได้ มาสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชา ภาษาอังกฤษแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบให้เพื่อเหมาะสมกับเกณฑ์ที่ใช้บันทึกพฤติกรรมตั้งใจ เรียนวิชาภาษาอังกฤษตามนิยามศัพท์เฉพาะที่ผู้วิจัยกำหนด แล้วจึงนำไปใช้บันทึกพฤติกรรมของกลุ่ม ตัวอย่าง
5. ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามคำแนะนำของ ผู้เชี่ยวชาญแล้วนำแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาใช้บันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน วิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนการสังเกตพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย ศึกษา นิยาม พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษและแบบบันทึกการสังเกตให้เข้าใจตรงกันและใช้ได้ถูกต้อง
2. ผู้วิจัยเลือกการสังเกตแบบช่วงเวลา (Time Sampling) โดยใช้เวลาสังเกตแต่ละครั้ง 45 นาที แบ่งการสังเกตออกเป็นช่วง รวม 5 ช่วง ช่วงละ 8 นาที โดยพัก 1 นาที ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต พฤติกรรมตั้งใจเรียนในวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 5 กลุ่ม โดย สังเกตช่วงละ 1 กลุ่ม
3. ผู้วิจัยเขียนแผนผังที่นั่งของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อความสะดวกในการสังเกต
4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตนักเรียนในห้องเรียน โดยอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็น พฤติกรรมของนักเรียนได้ชัดเจนและไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นจากการสังเกตนี้ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2527 : 48 - 50) กล่าวว่า สามารถหา ได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน โดยจะต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป จึงถือว่าการ สังเกตนั้นเชื่อถือได้ หรือต้องตรงกันอย่างน้อย 4 ใน 5 ครั้ง

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมนักเรียนเพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ใช้เวลาในการสังเกตทั้งหมด 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที

ตัวอย่างแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิชา ภาษาอังกฤษ

ผู้รับการสังเกต.....

ม. 1 /

ผู้สังเกต.....

สถานที่สังเกต.....

วันที่.....

เวลา.....

หมายเหตุ การสังเกตแบ่งออกเป็น 4 ช่วง จะบันทึกพฤติกรรมช่วงละ 30 วินาที พัก 1 นาที ต่อ นักเรียนหนึ่งคน ใช้เวลา 45 นาที

1	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียน
0	หมายถึง	นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียน

เกณฑ์การแปลความหมาย

20 - 23	แสดงว่า	มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อย
24 - 27	แสดงว่า	มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนปานกลาง
28 - 32	แสดงว่า	มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมาก

นักเรียน ที่รับ การ สังเกต	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ							
	พฤติกรรมที่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน					พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครู ให้ทำงาน		
	เอาใจใส่ การ เรียน มองครู และ / หรือ อุปกรณ์ การ สอนที่ ครูใช้ ขณะ อธิบาย	ตอบ คำถาม ของครู ที่ เกี่ยวกับ การ เรียน	ไม่ พูดคุย ใน ขณะที่ ครู สอน	ไม่ส่ง เสียง รบกวน ใน ขณะที่ ครู สอน	ไม่เอา งาน อื่น ขึ้นมา ทำใน ขณะที่ ครู สอน	ตั้งใจ ทำงานที่ ได้รับ มอบหมาย ตามที่ครู สั่ง โดยไม่ พูดคุยกับ เพื่อน ในขณะที่ ทำงาน	ร่วม กิจกรรม ที่ครู กำหนด	ส่ง แบบฝึกหัด ตรงเวลา
	รวม							

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยจะดำเนินการเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามตามขั้นตอน แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยจะนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวรณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วจะนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ทั้งหมด ทั้งกลุ่มตัวอย่างและไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน จึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามการวิจัย ปรากฏว่าได้ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ ของแบบสอบถามได้ผลดังนี้

2.1 ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 27 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.512 - 18.223

2.2. ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.109 - 6.715

2.3 ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.160 – 6.715

2.4 ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.887 – 9.503

2.5 ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง จำนวน 21 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.443 - 9.404

2.6 ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 9 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.661 - 7.627

2.7 ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.668 - 9.305

2.8 ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.362 - 5.608

3. ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วตามข้อ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังนี้

3.1 ตอนที่ 2 ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	ค่าความเชื่อมั่น .8855
3.2 ตอนที่ 3 ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน	ค่าความเชื่อมั่น .7406
3.3 ตอนที่ 4 บุคลิกภาพ	ค่าความเชื่อมั่น .7580
3.4 ตอนที่ 5 การสนับสนุนทางการเรียนของ ผู้ปกครองด้านการเรียน	ค่าความเชื่อมั่น .7374
3.5 ตอนที่ 6 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียน กับผู้ปกครอง	ค่าความเชื่อมั่น .9013
3.6 ตอนที่ 7 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	ค่าความเชื่อมั่น .6859
3.7 ตอนที่ 8 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	ค่าความเชื่อมั่น .8146
3.8 ตอนที่ 9 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	ค่าความเชื่อมั่น .7983

4. ผู้วิจัยหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต หากจากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน โดยจะต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไปจึงถือว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ หรือต้องตรงกันอย่างน้อย 4 ใน 5 ครั้ง

จากการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องได้ผลออกมา .82 แสดงว่าการสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขต วัฒนา กรุงเทพมหานคร นั้นเชื่อถือได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 167 ฉบับ ระหว่างวันที่ 10 มกราคม 2551 ถึงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2551 ได้กลับคืนมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ คือ ตอบแบบสอบถามทุกข้อ จากนั้นนำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วจึงนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่า ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่
 - ตอนที่ 2 - 9 ใช้สถิติวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือดังนี้
 - 2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
 - ตอนที่ 11 ใช้สถิติวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือดังนี้
 - 2.3 ในการศึกษาครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบสุ่มเวลา ผู้วิจัยจึงหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกต โดยใช้สูตรในการคำนวณ ดังนี้

จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน ได้แก่

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ 1

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-distribution
t	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบ t
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Square)
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
$\hat{Y}$	แทน	สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตโดยใช้คะแนนดิบ
Z	แทน	สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตโดยใช้คะแนนมาตรฐาน
Y	แทน	พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

X_1	แทน	เพศ : ชาย
X_2	แทน	เพศ : หญิง
X_3	แทน	ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
X_4	แทน	ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
X_5	แทน	ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
X_6	แทน	บุคลิกภาพ
X_7	แทน	การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองด้านการเรียน
X_8	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
X_9	แทน	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
X_{10}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X_{11}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เพื่อแสดงข้อมูลด้านส่วนตัวในแบบสอบถามตอนที่ 1 โดยแสดงค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอจำนวนและร้อยละของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้น

ตอนที่ 2 เสนอค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน บุคลิกภาพ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองด้านการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 เสนอผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการวิเคราะห์หาคดอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ปัจจัย	ระดับของปัจจัย	จำนวนคน	ร้อยละ
เพศ	เพศชาย	72	43.1
	เพศหญิง	95	56.9
รวม		167	100.0

จากตาราง 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.1 รองลงมาคือ เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 56.9

ตอนที่ 2 เสนอค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน บุคลิกภาพ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองด้านการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน บุคลิกภาพ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองด้านการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ปัจจัย	$\bar{X}$	S.D	การแปลผล
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	117161.6	98229.0	ปานกลาง
ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.56	.39	ทางบวก
ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน	3.80	.44	มาก
บุคลิกภาพ	3.43	.37	แบบ เอ
การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองด้านการเรียน	3.82	.53	มาก
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง	3.77	.53	ดี
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	3.56	.42	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.41	.43	ดีพอใช้
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	3.32	.40	ดีพอใช้
พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.71	.43	ปานกลาง

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง มีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางบวก มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนอยู่ในระดับมาก มีบุคลิกภาพเป็นแบบเอ มีการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองด้านการเรียนอยู่ในระดับมาก มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองอยู่ในระดับดี มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนอยู่ในระดับดี มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูอยู่ในระดับดีพอใช้ มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับดีพอใช้ และมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 เสนอผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

X	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	Y
X ₁	1.000	-1.000**	.128	-.148	-.234**	.060	-.143	-.194*	.089	.081	-.005	-.033
X ₂		1.000	-.128	.148	.234**	-.060	.143	.194*	-.089	-.081	.005	.033
X ₃			1.000	.053	-.116	.025	.116	-.111	.001	.031	-.054	-.014
X ₄				1.000	.479**	.494**	.398**	.343**	.271**	.458**	.255**	.340**
X ₅					1.000	.547**	.319**	.411**	.116	.213**	.086	.155*
X ₆						1.000	.253**	.296**	.391**	.386**	.272**	.298**
X ₇							1.000	.703**	.037	.180*	.122	.030
X ₈								1.000	.100	.192*	.200**	-.017
X ₉									1.000	.432**	.245**	.303**
X ₁₀										1.000	.342**	.253**
X ₁₁											1.000	.240**
Y												1.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_4) บุคลิกภาพ (X_6) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{10}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_5)

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มี 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_3) การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองด้านการเรียน (X_7) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_8)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	4	6.511	1.628	10.339**
Residual	162	25.505	.157	
Total	166	32.016		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่ามีปัจจัย 4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังแสดงรายละเอียดในตาราง 6

ตาราง 5 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

องค์ประกอบ	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₄	.341	.087	.306	.340	.115	21.503**
X ₄ , X ₉	.209	.080	.201	.404	.163	16.001**
X ₄ , X ₉ , X ₈	-.159	.077	-.172	.429	.184	12.258**
X ₄ , X ₉ , X ₈ , X ₁₁	.142	.062	.147	.451	.203	10.339**
$a = 1.756$ $R = .451$ $R^2 = .203$ $SE_{est} = .396$						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่าปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X₄) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X₉) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X₈) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X₁₁) ซึ่งทั้ง 4 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเป้าหมายในชีวิตได้ ร้อยละ 20.3 และได้้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 1.756 + .341 X_4 + .209 X_9 - .159 X_8 + .142 X_{11}$$

สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .306 X_4 + .201 X_9 - .172 X_8 + .147 X_{11}$$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ที่ได้จากการประเมินจากอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และการสังเกตของผู้วิจัยว่ามีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกัน จำนวน 167 คน เป็นชาย 72 คน เป็นหญิง 95 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม จำนวน 9 ตอน และแบบสังเกตพฤติกรรม ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ และรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 27 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.512 - 18.223 และมีค่าค่าความเชื่อมั่น .8855

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.109 - 6.715 และมีค่าค่าความเชื่อมั่น .7406

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.160 - 6.715 และมีค่าค่าความเชื่อมั่น .7580

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.887 - 9.503 และมีค่าค่าความเชื่อมั่น .7374

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง จำนวน 21 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.443 - 9.404 และมีค่าค่าความเชื่อมั่น .9013

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 9 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.661 - 7.627 และมีค่าค่าความเชื่อมั่น .6859

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.668 - 9.305 และมีค่าค่าความเชื่อมั่น .8146

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.362 - 5.608 และมีค่าค่าความเชื่อมั่น .7983

แบบสังเกตพฤติกรรม มีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องเท่ากับ 0.82

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 167 ฉบับ ระหว่างวันที่ 10 มกราคม 2551 ถึงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2551 ได้กลับคืนมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ คือ ตอบแบบสอบถามทุกข้อ จากนั้นนำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วจึงนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มีดังนี้
 - 1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_4) บุคลิกภาพ (X_6) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{10}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11})
 - 1.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน (X_5)
2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา

กรุงเทพมหานคร มี 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_3) การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน (X_7) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_8)

3. พบว่าปัจจัยที่ส่งผลพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ทศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_4) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_8) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) ซึ่งทั้ง 4 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเป้าหมายในชีวิตได้ ร้อยละ 20.3

4. สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 1.756 + .341 X_4 + .209 X_9 - .159 X_8 + .142 X_{11}$$

4.2 สมการพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .306 X_4 + .201 X_9 - .172 X_8 + .147 X_{11}$$

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ ทศนคติต่อ

การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ (X_4) บุคลิกภาพ (X_6) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{10}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1.1 ทศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนเห็นความสำคัญ และประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความชอบ ความสนใจ ความสนุกสนานในการเรียน การพอใจต่อการเรียนการสอนและครูผู้สอน มีความตั้งใจเรียน เตรียมอุปกรณ์การเรียน เตรียมตัวให้พร้อมก่อนการเรียน มาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทบทวนบทเรียน ค้นคว้าเพิ่มเติมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ดังที่ กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 232-233) ได้กล่าวถึงการให้การแนะแนวโดยพยายามชี้แจงหรืออธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งใดๆ อย่างมีเหตุผล แนะนำแนวทางปฏิบัติต่อการเรียนรู้ให้ถูกต้องและเหมาะสมชี้ให้เห็นคุณและโทษของสิ่ง สิ่งนั้นอย่างแท้จริง โดยเฉพาะชี้ให้เห็นคุณประโยชน์ที่จะได้รับ ทั้งนี้เพราะมนุษย์มีแนวโน้มที่จะตอบสนองทางบวกต่อสิ่งที่ทำคุณประโยชน์แก่ตนเอง พยายามให้การเสริมแรงที่ตรงกับความถนัด และต้องการแก่ผู้เรียนแต่ละคน เพื่อให้มีกำลังใจที่จะเรียนรู้มากกว่าการใช้การลงโทษ พยายามให้ผู้เรียนได้ลงมือทำเองและมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่องานนั้นๆ เช่นการสอนหัวข้อบางอย่าง ครูจะแบ่งกลุ่มให้ผู้เรียนค้นคว้าด้วยตนเองผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจ ภาควิชาจิตตวิทยาเรียนนั้นๆ ทำให้ทัศนคติที่เคยไม่ดีต่อบทเรียนนั้นลดลง และในที่สุดก็กลายเป็นทัศนคติที่ดีได้

ดังนั้นทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.2 บุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอเป็นผู้รักความก้าวหน้าจึงทำให้ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความมานะพยายามในการเรียน มีความตั้งใจเรียนและกระตือรือร้นเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนดี คือ ทำงานที่ได้รับมอบหมายได้เสร็จตามเวลาที่กำหนด เข้าเรียนตรงต่อเวลา เป็นต้น ลักษณะ ดังกล่าวนี้จะต้องเป็นผู้ที่มีการวางแผน ควบคุมตัวเองได้ ส่งผลให้มีความรับผิดชอบดีตามไปด้วยซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไควเวอร์ และไวน์เดอร์ (สุวรรณทร์ โรจน์จรรยาภักดิ์. 2547 : 28 ; อ้างอิงจาก Kleiwer and Weidner. 1987) ได้ทำการวิจัยเรื่องลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กชายจำนวน 32 คน และเด็กหญิงจำนวน 41 คน มีอายุ

ระหว่าง 9 – 12 ปี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นบุคลิกภาพแบบเอ และแบบบี ผลการวิจัยพบว่าเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบเอมีความรับผิดชอบในตนเองมากกว่าและมีความพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จมากกว่าบุคลิกภาพแบบบี

ดังนั้นบุคลิกภาพจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.3 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางเรียนดี มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากทั้งนี้เพราะ โรงเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี ทำให้นักเรียนเกิดบรรยากาศในการที่อยากจะเรียนรู้ ทำให้เกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความคิดความรู้สึก ทำที่ ทศนคติที่มีต่อการเรียนรู้ของตน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วลีวรรณ ศรีเดชวิวัฒน์ (2536 : 78) ได้ศึกษาปัญหาของนักเรียนวิทยาลัยอาชีวะกลุ่มภาคเหนือ พบว่าบรรยากาศในห้องเรียนเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียน ได้แก่ ห้องเรียนร้อนอบอ้าว อาคารเรียน อาคารปฏิบัติการแต่ละหลังอยู่ใกล้ๆกัน ทำให้เกิดเสียงรบกวนห้องเรียน และห้องปฏิบัติการแออัดไม่เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน โอเบอร์ทัฟเฟอร์ (Oberteuffer. 1945 : 296 - 297) ได้ศึกษาสุขภาพจิตของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นสิ่งแวดล้อมอย่างหนึ่งที่มีผลต่อสุขภาพจิตของนักเรียนและจัดบรรยากาศของห้องเรียนจะช่วยให้นักเรียนปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดี

ดังนั้น ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรี-นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับครูมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนได้ครูที่มีความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจ สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ไม่มีความลำเอียงตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และเกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาอื่นๆ ดังที่ ประดินันท์ อุปรนัย (2523 : 123 – 137) กล่าวถึงความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน มีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างหลายประการ คือ บุคลิกภาพที่ดีบางประการของครูมีผลต่อความสัมพันธ์ที่ดีกับ

นักเรียนในชั้นเรียน ได้แก่ สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง การใช้คำพูด การมีอารมณ์ขัน การใช้บทบาทในฐานะผู้นำของครู พฤติกรรมของครูที่แสดงออกตามทัศนคติและความคาดหวังบางประการที่ครูมีอยู่ กล่าวคือถ้าครูมีทัศนคติที่ดีต่อการสอน มีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียนและมองโลกในแง่ดี ย่อมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียนได้มากกว่าครู ที่มีทัศนคติต่อเรื่องดังกล่าวตรงกันข้าม และการที่ครูใช้การเสริมแรงที่เหมาะสมกับนักเรียนจะก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน การเสริมแรงที่ทำอย่างจริงจังเหมาะสมกับสถานการณ์ไม่จำเป็นต้องใช้การเสริมแรงเฉพาะพฤติกรรมที่ดีขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนอ่อน หรือพฤติกรรมมีปัญหา เป็นต้น สอดคล้องกับการวิจัยของ ณัชวดี จันทร์ฟอง. (2549: 104-121) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปรับตัวด้านการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

1.1.5 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ห่วงใยไว้วางใจกัน รู้จักและเข้าใจตนเองยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล รู้จักการให้และการรับ ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เมื่อมีปัญหาต่างๆ ก็มีเพื่อนให้กำลังใจและให้คำปรึกษา มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกันเพื่อนเพื่อนนี้จะส่งผลให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้อย่างดี และทำให้ผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการศึกษาด้วย ดังที่เดวิด (David. 1971 : 578) กล่าวว่า นักศึกษามีความพร้อมใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมากมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีความพร้อมใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นต่ำ

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมาก มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนสูงสามารถคาดการณ์ไกล มีการวางแผนเป้าหมายชีวิตของตน และจะพยายามทำให้สำเร็จ จึงมีพฤติกรรมตั้งใจวิชาภาษาอังกฤษเรียน เพราะเห็นความสำคัญของการเรียนเพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะเกิดขึ้นตามมาทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นในภายหลัง ดังที่เพ็ญแข ประจันปัจจนึก (2527 : 15) กล่าวว่า ลักษณะนิสัยที่อดได้รอได้ ห้ามใจตนเอง เพื่อจุดมุ่งหมายปลายทางหรือความสำเร็จหรือผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่หรือมีคุณค่ามากกว่า รวมทั้งความสามารถในการทำนวยหรือนำความคิดล่วงหน้าและมีความสัมพันธ์ลักษณะนิสัยความรับผิดชอบมากด้วย จากการศึกษาพบว่าเด็กวัยรุ่นที่มุ่งหวังในอนาคต การศึกษา และการมีครอบครัวและในด้านการคิดเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นจริงของวัยรุ่นนั้นได้สะท้อนกลับสู่โครงสร้างการพัฒนาการของเขาในเรื่องการวางแผนชีวิต และพบว่าการวางแผนที่กว้างๆ ของมารดาสามารถบรรยายได้ถึงลักษณะการตั้งจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอย่างมีเหตุผลของวัยรุ่นได้

ดังนั้น ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร มี 5 ปัจจัย ได้แก่ เพศ : ชาย (X_1) เพศ : หญิง (X_2) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_3) การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน (X_7) และสัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_8) อภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 เพศ : ชาย ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชายบางคนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้

เพราะนักเรียนชายไม่พูดคุยในขณะที่เรียนหนังสือ ไม่นั่งเหม่อลอย มีความรับผิดชอบต่องานที่มอบหมาย อดทนต่ออุปสรรค ละเอียดรอบคอบ ไม่ละเลยทอดทิ้งหรือหลีกเลี่ยงทำการบ้าน มีสมาธิในการเรียน เข้าเรียนสม่ำเสมอ ทบทวนบทเรียน ค้นคว้าเพิ่มเติม

นักเรียนชายบางคนมีพฤติกรรมทางพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย แสดงว่านักเรียนชายบางคนไม่ตั้งใจเรียน ทั้งนี้เพราะมีเพื่อนที่เกเรชอบพูดคุยในขณะที่เรียนหนังสือ นั่งเหม่อลอย ไม่มีความรับผิดชอบต่องานที่มอบหมาย ไม่อดทนต่ออุปสรรค ไม่ละเอียดรอบคอบ ละเลยทอดทิ้งหรือหลีกเลี่ยง ไม่ทำการบ้าน ไม่มีสมาธิในการเรียน ไม่เข้าเรียน ไม่ทบทวนบทเรียน ไม่ค้นคว้าเพิ่มเติม

2.2 เพศ : หญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนหญิงบางคนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก แสดงว่า นักเรียนหญิงบางคนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนหญิงไม่พูดคุยในขณะที่เรียนหนังสือ ไม่นั่งเหม่อลอย มีความรับผิดชอบต่องานที่มอบหมาย อดทนต่ออุปสรรค ละเอียดรอบคอบ ไม่ละเลยทอดทิ้งหรือหลีกเลี่ยงทำการบ้าน มีสมาธิในการเรียน เข้าเรียนสม่ำเสมอ ทบทวนบทเรียน ค้นคว้าเพิ่มเติม

นักเรียนหญิงบางคนมีพฤติกรรมทางพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย แสดงว่านักเรียนหญิงบางคนไม่ตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพราะมีเพื่อนที่เกเรชอบพูดคุยในขณะที่เรียนหนังสือ นั่งเหม่อลอย ไม่มีความรับผิดชอบต่องานที่มอบหมาย ไม่อดทนต่ออุปสรรค ไม่ละเอียดรอบคอบ ละเลยทอดทิ้งหรือหลีกเลี่ยง ไม่ทำการบ้าน ไม่มีสมาธิในการเรียน ไม่เข้าเรียน ไม่ทบทวนบทเรียน ไม่ค้นคว้าเพิ่มเติม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ สุทธิสานนท์ (2529 : 81) ที่ศึกษาพัฒนาการด้านการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า สังคมได้มีค่านิยมในการอบรมเลี้ยงดูเด็กหญิง ให้มีกิจกรรมยามว่างที่เรียบร้อย มีความประพฤติดี และต้องอยู่ในกรอบของขนบธรรมเนียมประเพณีมากกว่าเด็กชาย จึงทำให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กชายไม่เคร่งครัดมากนัก

2.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนบางคนมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดี พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองสามารถจัดสรรสิ่งต่างๆ ให้นักเรียนได้เป็นอย่างดี ทั้งอุปกรณ์การเรียน หนังสือตำราเรียน พร้อมสนับสนุนการเรียนพิเศษและกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ ทั้งด้านวิชาการและด้านอื่นๆ เช่น กีฬา ดนตรี ภาษา เป็นต้น ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ที่เปิดกว้าง ผลักดันพลังความคิดสร้างสรรค์ มีความกระตือรือร้นในการขวนขวายหาความรู้ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีการแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก

นักเรียนบางคนมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดี มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะแม่ผู้ปกครองจะสามารถจัดสรรสิ่งต่างๆ ให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี แต่นักเรียนกลับคิดว่าครอบครัวมีพร้อมทุกอย่าง เคยชินกับความสะดวกสบาย คิดว่าไม่จำเป็นต้องกระตือรือร้น ขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติม เป็นการสร้างนิสัยที่เฉื่อยชา ไม่กล้าเผชิญอุปสรรคและความยากลำบาก ไม่แสวงหาสิ่งท้าทายใหม่ๆ ในชีวิต เมื่อคิดว่าทางบ้านมีกำลังที่จะสนับสนุนทุกสิ่ง ที่นักเรียนต้องการ จึงไม่มีความพยายามจะสร้างฐานะและใช้ชีวิตแบบไม่มีเป้าหมาย และไม่ยากที่จะแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ดังนั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว จึงไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

2.4 การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนบางคนมีการสนับสนุนทางของผู้ปกครองทางด้านการเรียนมาก แล้วมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมาก ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองให้การสนับสนุนทั้ง 2 ด้าน คือทางด้านวัตถุ และทางด้านวาจา ทางด้านวัตถุคือมีการจัดหาอุปกรณ์ที่เอื้อต่อการเรียนอย่างเพียงพอและเหมาะสม ผู้ปกครองจัดหาเครื่องแต่งกายที่เหมาะสม ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ มีบุคลิกภาพที่ดี จะทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนมาก ทางด้านวาจา คือผู้ปกครองให้ความสนใจ สนใจ ถึงปัญหาการเรียน พร้อมชี้แนะ ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหา พร้อมทั้งให้ความร่วมมือกับนักเรียนทางด้านการเรียน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวิชาการ หรือการทำกิจกรรมอื่นๆ เหล่านี้ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ มีแรงเสริมที่จะแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้มาก

นักเรียนบางคนมีการสนับสนุนทางของผู้ปกครองทางด้านการเรียนมากพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองสนับสนุนทุนทรัพย์ อุปกรณ์การเรียน และสิ่งต่างๆ ที่เอื้อต่อการเรียนมากจนเกินไป จนเด็กไม่เห็นความสำคัญ ของสิ่งของนั้นๆ คิดว่าได้มาง่ายๆ ถ้าเสียหรือสูญหายไป ผู้ปกครองก็จะสรรหามาให้อีก ทำให้เกิดความกระตือรือร้นทางการเรียนน้อย แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทางด้านจิตใจ ผู้ปกครองพยายามสนับสนุนการเรียนของเด็ก โดยการสอบถามซักถาม ทั้งเรื่องการเรียน และเรื่องส่วนตัว มากจนเกินไป ทำให้เด็กรู้สึกกดดัน และไม่ยากที่จะทำในสิ่งที่ผู้ปกครองต้องการ จึงทำให้เกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

ดังนั้น การสนับสนุนทางของผู้ปกครองทางด้านการเรียน จึงไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

2.5 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนบางคนมีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดีมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะ พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน โดยการให้ความรัก ความห่วงใย ให้ความสำคัญ เป็นที่ปรึกษา และให้คำแนะนำทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัวกับนักเรียน ทำให้นักเรียนมีแรงเสริมที่จะแสดงพฤติกรรมตั้งใจให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนมาก

นักเรียนบางคนมีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดี มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองพยายามแสดงสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียน มากจนเกินไปทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าผู้ปกครองก้าวร้าว จ้องจับผิด และคาดหวังในตัวนักเรียนมากจนเกินไป ทำให้นักเรียนเกิดความกดดัน และแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อย

3. ปัจจัยที่ส่งผลพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_4) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_8) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) อภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยอันดับแรกที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีทักษะคิดทางบวกต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนเห็นความสำคัญ และประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความชอบ ความสนใจ ความสนุกสนานในการเรียน การพอใจต่อการเรียนการสอนและครูผู้สอน มีความตั้งใจเรียน เตรียมอุปกรณ์การเรียน เตรียมตัวให้พร้อมก่อนการเรียน มาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทบทวนบทเรียน ค้นคว้าเพิ่มเติมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงเป็นปัจจัยอันดับแรก ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

3.2 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนเป็นปัจจัยอันดับที่สอง ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

นทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางเรียนดี ทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียนมาก ทั้งนี้ เพราะ การมีบรรยากาศที่ดี ทำให้เด็กอยากจะเรียนรู้ ทำให้เกิดพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความคิดความรู้สึก ทำที่ ทักษะคิดที่ต่อการเรียนรู้ของตน ดังที่วันชัย ช่องดารากุล (2538 : 11) กล่าวว่า อาคารสถานที่ของสถานศึกษานับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้การจัดการศึกษาบรรลุตาม จุดประสงค์เพราะถ้ามีอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมที่ดีแล้ว ย่อมทำให้เกิดบรรยากาศในการแสดง พฤติกรรมตั้งใจเรียนมาก

ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนจึงเป็นปัจจัยอันดับที่สอง ที่ส่งผลต่อพฤติกรรม ตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร รองจากทัศนคติต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ

3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เป็นปัจจัยอันดับที่สาม ที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับผู้ปกครอง ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจ เรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมอันดับแรกที่ใกล้ชิดและสำคัญ ที่สุด ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียน การปฏิบัติตนของผู้ปกครองต่อนักเรียนที่ให้การเอาใจใส่ ดูแล ให้ความรักความอบอุ่นอบรมสั่งสอน รวมถึงให้คำปรึกษาแนะนำทั้งด้านส่วนตัวและด้านการเรียน ทำให้นักเรียนไม่เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว หรือความเกรงกลัว หรือความรู้สึกห่างเหินกับผู้ปกครอง กล่าวที่ จะปรึกษาปัญหา เรื่องการเรียนหรือเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ทำให้นักเรียนคลายความกังวล ใจ และมีการแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนมาก เมื่อผู้ปกครองให้คำชี้แนะ นักเรียนจึงยินดีรับฟังและปฏิบัติ ตามในแนวทางที่ตรงกับความต้องการในชีวิตของนักเรียน พร้อมเผชิญปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น ในอนาคต ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ พรเพชร โสคติยานนท์ (2548: 93-102) ที่ศึกษา องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองส่งผลต่อ แรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับการวิจัยของ สุทธิลักษณ์ ชนะ สุข (2547: 51-60) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการดำเนินชีวิตของนักศึกษาระดับปริญญา ตรี คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ ผู้ปกครองส่งผลต่อการวางแผนการดำเนินชีวิตของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัย ปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง จึงเป็นปัจจัยอันดับที่สาม ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร รองจากทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และลักษณะกายภาพทางการเรียน

3.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นปัจจัยอันดับที่สี่ซึ่งเป็นปัจจัยอันดับสุดท้ายที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน ทำให้นักเรียนมีการแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ช่วงวัยนี้เพื่อนมีความสำคัญมาก การปฏิบัติตนที่เหมาะสมกับเพื่อนจะทำให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข เช่น การพึ่งพาอาศัยกันและกัน ทั้งด้านการเรียน ด้านอาชีพ และด้านส่วนตัว แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันทางการเรียน มีความห่วงใยใกล้ชิด สนับสนุน ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อนเพื่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน ก็ย่อมส่งผลให้นักเรียนมีความสุข ความสามัคคี ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกันตามความสามารถและโอกาส สามารถปรึกษาปัญหาต่างๆ กับเพื่อนได้ เป็นการสร้างเสริมมิตรภาพที่ดีในกลุ่มเพื่อน เป็นแรงผลักดันที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเป้าหมายชีวิตในอนาคตของตนเองร่วมกับเพื่อน หรือหากมีเป้าหมายที่ใกล้เคียงกัน อาจปรึกษาร่วมกันกับเพื่อนเพื่อวางแผนการปฏิบัติตนให้ประสบความสำเร็จบรรลุเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ไปพร้อมๆ กัน ดังที่เฮอร์ล็อก (วิลล โรจนะวีระ. 2513 : 2 ; อ้างอิงจาก Hurlock. 1964) กล่าวว่า หากเด็กวัยรุ่นสามารถสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นได้ดี จะทำให้เขามีสุขภาพจิตที่ดี และช่วยส่งผลต่อการเรียนที่ดีขึ้น และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้อย่างมีความสุขด้วย

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จึงเป็นปัจจัยอันดับสุดท้ายที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร รองลงมาจากรองจากทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ลักษณะกายภาพทางการเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต และผู้ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการ พิจารณาในการวางแผนนโยบายเกี่ยวกับการเรียนการสอนใน

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร เพื่อให้การเรียนการสอนนั้นสอดคล้องกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียน ผู้บริหาร คณาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องควรพิจารณาและส่งเสริมปัจจัยที่ส่งผลพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ทั้ง 4 ปัจจัย ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ลักษณะกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

1. ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นอันดับแรก ดังนั้น ผู้บริหาร ครูและผู้ปกครอง ควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนเห็นคุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ให้นักเรียนมีโอกาสดูสนทนากับชาวต่างชาติ ให้นักเรียนมีโอกาสดูและได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ ควรส่งเสริมให้นักเรียน ได้เลือกเรียนหัวข้อภาษาอังกฤษต่างๆ ตามความสนใจ เพราะจะทำให้ นักเรียนรู้สึกสนใจหัวข้อวิชาภาษาอังกฤษเหล่านั้นที่ตนเองได้เลือก และจำทำให้นักเรียนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของห้องเรียน และจะสามารถทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้มากขึ้น อีกด้วย

2. ลักษณะกายภาพทางการเรียนสามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นอันดับสอง ดังนั้นผู้บริหาร และครู ควรมีการส่งเสริมให้นักเรียน จัดห้องเรียนให้มีสภาพที่พร้อมในการเรียนการสอน เช่น ห้องเรียนสะอาด อากาศถ่ายเทดี ไม่มีเสียงรบกวน เป็นต้น ตลอดจนช่วยกันรณรงค์ให้นักเรียนดูแลรักษาสภาพแวดล้อมบริเวณโรงเรียนให้สะอาด เรียบร้อย เพราะสิ่งเหล่านี้จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนการสอนเพราะถ้ามีลักษณะกายภาพทางการเรียนที่ดี พร้อมในการเรียนการสอนแล้ว ก็จะส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนด้วย

3. ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง สามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นอันดับสาม ดังนั้นผู้บริหาร ครู และผู้ปกครอง ควรร่วมสร้างความสัมพันธ์และสนับสนุนให้มีกิจกรรมร่วมกันระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เพื่อให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ กับนักเรียนมากขึ้น ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และสร้างสัมพันธภาพที่ดี เช่น ร่วมมือกับสมาคมศิษย์เก่าผู้ปกครองและนักเรียนจัดกิจกรรมพิเศษในช่วงวันหยุด หรือช่วงปิดเทอม เชิญตัวแทนผู้ปกครองในแต่ละสาขาอาชีพมาเล่าประสบการณ์และให้คำแนะนำการทำงานในอาชีพต่างๆ ที่นักเรียนสนใจในชั้นเรียนวิชาแนะแนว

4. ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สามารถพยากรณ์พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีเป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้นผู้บริหารและครู ควรร่วมสร้างความสัมพันธ์และสนับสนุนให้มีกิจกรรมกลุ่มร่วมกันของนักเรียน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือพึ่งพากันทั้งในห้องเรียน เช่น ให้มีการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นต้น และทางด้านนอกห้องเรียน

อาจมีการจัดกิจกรรมให้เด็กทำร่วมกัน เช่น เล่นละครภาษาอังกฤษ ตั้งชมรมภาษาอังกฤษ และชมรมอื่นๆ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนด้านอื่นๆ เช่น ลักษณะมุ่งอนาคต การตระหนักรู้แห่งตน การมองโลกแง่บวก และนิสัยการเรียน เป็นต้น
2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตของนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เช่น มัธยมศึกษาปีที่ 2 มัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นต้น
3. ควรนำปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 4 ปัจจัย คือ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ไปทำการศึกษาวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น เช่น การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม การใช้กิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กลมรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. พิมพ์ครั้งที่ 2
- กมลวัฒน์ วันวิชัย. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน สตรีวัดอัมพรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมสุขภาพจิต. (2544). คู่มือความฉลาดทางอารมณ์ ฉบับปรับปรุง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กาญจนา คำสุวรรณ. (2524). จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทวีการพิมพ์.
- กึ่งกาญจน์ ปานทอง. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา ตามโครงการจัดการศึกษา สำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) คณะวิทยาการจัดการ โปรแกรมนิเทศศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ขจรสุดา เหล็กเพชร. (2522). การสร้างแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรรยา เกาศรีสังข์. (2537). วิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จักรินทร์ พริ้งทองฟู. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสามัญ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร 1 สังกัดกรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จินตนา อินทรไทย. (2525). ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรพร ปัทมะสุคนธ์. (2543). การศึกษาความเที่ยงตรงโครงสร้างของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ

- ความเป็นทหารของนักเรียนทหาร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฉลอง ภิรมย์รัตน์. (2531). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ประจักษ์การพิมพ์
- ชนันภรณ์ ลักษมีพิเชษฐ์. (2545). การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชมพูนุช พงษ์ศิริ. (2535). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในหอผู้ป่วย การปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลชาวไทยกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชมพูนุช บุญสิทธิ์. (2531). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกุหลาบวิทยาลัยราชวินิต กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชนันต์ สวัสดิฤกษ์. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภูมิหลังทางสังคมนิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยนาถ นาคบุบผา. (2528). จิตวิทยาวัยรุ่นกับหลักสูตรและการเรียนรู้. ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฐิติกร ชินสุวรรณพานิช. (2546). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของนักเรียนหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนช่างฝีมือปทุมธานี เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐพล แยมนิม. (2547). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัชวดี จันทร์ฟอง. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียนที่เน้นผู้เรียน

เป็นสำคัญของนักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม. (2520). จริยธรรมของเยาวชน รายงานการวิจัย ฉบับที่ 21. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

คุยฎี จุลาลัย และคนอื่นๆ. (2531). ขั้นตอนทางจิตวิทยาของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีระ ชัยยุทธขรรยง. (2526 มิถุนายน-กรกฎาคม) “บทบาทของพ่อแม่ ครู ผู้ปกครอง ครูแนะแนวกับการป้องกันปัญหาทางเพศ” วารสารแนะแนว. 27(147) : 5-9.

ทศพร ประเสริฐสุข. (2543). ความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์กับการศึกษา. “รวมบทความวิชาการ EQ”. กรุงเทพฯ : DESKTOP การพิมพ์

ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ทิพาดี เอมะวรรณนะ. (2529). เรียนให้เก่งในมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : ปลาตะเพียน.

เทอด แก้วศิริ. (2530). ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของนิสัยทางการเรียนและทัศนคติต่อการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

เทิดศักดิ์ เดชคง. (2539, มีนาคม). “มาตรวัดอารมณ์อัจฉริยะ,” วารสาร UPDATE. 10(117) : 55-61

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. (2527). “นักบริหาร : ผู้สร้างบรรยากาศการเรียนรู้.” ก้าวเข้าสู่บริหาร. กรุงเทพฯ : องค์กรศิลป์การพิมพ์.

นพรัตน์ ลำภา. (2550). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพิบูลมังสาหาร อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นภาพร เมฆรักษาวนิช. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียนทัศนคติในการเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน. ปรินญาณิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นลินี ธรรมอำนวยสุข. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี*. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- นิธิวรรณ เขาว์นิธิ. (2546). *ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- บุญทัน อยู่ชมบุญ. (2529). *พฤติกรรมการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ ระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนคอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ประทีป อึ้งทรงธรรม. (2542,ตุลาคม). การเปลี่ยนแปลงของสังคมกับการพัฒนาเด็กไทย. *การศึกษา ปฐมวัย*. 1(4):9-17.
- ประพันธ์ จุมคำมูล. (2535). *วารสารแนะแนว*. ปี 26 ฉบับที่. กรุงเทพฯ
- ปราณี พรรณวิเชียร. (2534,มิถุนายน). *ทำอะไรไม่ไร้เพื่อน*. *วารสารสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล*. 3(1) : 76-78.
- ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์. (2523). *หลักการจัดโครงการสุขภาพโรงเรียน ฉบับสมบูรณ์*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- ปิยพล คำมุงคุณ. (2549). *ปัญหาการเรียนวิชาสังคมศึกษาและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). *สุขภาพจิตเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530) . *การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น*. โครงการส่งเสริมการแต่งตำรา ทบวงมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2538). *เอกสารประกอบการสอนวิชาการทดสอบทางจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- พงษ์ศักดิ์ ใจหาญ. (2550). การพัฒนาการจัดการเรียนร่วมแบบให้ทุกคนมีส่วนร่วม โรงเรียนบ้าน
อ่างหิน(เพียรพิทยาคาร). อุบลราชธานี : โรงเรียนบ้านอ่างหิน (เพียรพิทยาคาร).
ถ่ายเอกสาร.
- พรทิพย์ เชียรไพสิฐ. (2542). การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพของพยาบาลสภาอากาศไทย
ตามแนวคิดทฤษฎีของแคทเทิล. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรรณี ชูทัย เจนจิต. (2532). ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม. จิตวิทยาเพื่อการแนะแนว. กรุงเทพฯ :
สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย.
- พะยอม วงศ์สารศรี. (2526). จิตวิทยาการศึกษา = *Education psychology*. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต
- พัชรินทร์ สมหมาย. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พันทิพา อุทัยสุข. (2525). เอกสารการสอนชุดวิชาพื้นฐานการศึกษา. หน่วยที่ 1-10
สุโขทัยธรรมธราช, กรุงเทพฯ : บริษัท รุ่งศิษย์การพิมพ์.
- เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง. (2522). อิทธิพลของสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ที่มีต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของลูก. วิทยานิพนธ์ปรินญามหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยา แ ละ
มนุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูรย์ สีนลรัตน์.(2524).การพัฒนาการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา.กรุงเทพฯ: ภาควิชา
อุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- รัตนา ศิริพานิช.(2530).ปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาไทยศูนย์รังสิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
กรุงเทพฯ: สาขาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ลดาวลัย พรอนันตชัย. (2548). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โรงเรียนวัดสร้อยทอง เขตบางซื่อ
กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรกานต์ สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนิสิต
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา

- การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณิ์ โสมประยูร. “วรรณกรรมการเรียนรู้การสอนกลุ่มทักษะ” ; เอกสารการสอนชุดวิชา
วรรณกรรมประถมศึกษา หน่วยที่ 1-7 หน้า 220-224 พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ :
- วลีวรรณ ศรีเดชวิวัฒน์ (2539). ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดอาชีวศึกษา- ก ลุ่ม
ภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (การบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยนเรศวร.
ถ่ายเอกสาร.
- วลีสฐ เกษมทรัพย์. (2548). วารสารวงการครู. ปี 2 ฉบับที่ 20. กรุงเทพฯ
- วัชรินทร์ แก้วลา. (2531). สภาพแวดล้อมสังคมในกลุ่มเพื่อนในทัศนะของนักศึกษาวิทยาลัยครู
นครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลนิกา ฉลากบาง. (2535). จิตวิทยาและการแนะแนวเด็กประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วาสนา พิทักษ์เสรี. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียนสภาพการเรียนการสอนใน
ชั้นเรียนและสภาพแวดล้อมทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น . วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิบูลลักษณ์ ธรรมลักขณา. (2526). ผลการฝึกวิธีพัฒนาตนเองที่มีต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิต ประสานมิตร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้.
ข่าวสารการวิจัยศึกษา. กรุงเทพฯ
- วิษุตา เตียวกุล. (2528). ผลการใช้กิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม ต่อนิสัยในการเรียนและทัศนคติ
ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร คล่องจิตต์. (2548). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการแก้โจทย์ สมการ
เชิงเส้นตัวแปรเดียว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนการ ส อ น
แบบ TAI (TEAM ASSISTED INDIVIDUALIZATION). วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ก า ร
มัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ศิริวรรณ สุวินท์. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์
ธุรกิจของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี.

- ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศุภาดิ บุญวงศ์. (2529). รายงานการวิจัยเรื่องการแก้ปัญหาการปรับตัวของนิสิตในหอพักด้วยการให้คำปรึกษารายกลุ่ม. คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้.
- สมพร พรหมจรรย์. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2526). การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สมัญญา เสียงใส. (2521). ความวิตกกังวลและวิธีลดความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สาธิตา เมธนาวัน. (2545) องค์ประกอบความฉลาดทางอารมณ์ของพยาบาล ในการปฏิบัติการพยาบาล. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สุชา จันทน์เอม. (2542). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. (2521). จิตวิทยาในห้องเรียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- สุธิดา หงษาชาติ. (2539). ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบันบุคลิกภาพและพฤติกรรมรับรู้ข่าวสารกับความรู้และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของนักศึกษาพยาบาล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพจน์ จักขุทิพย์. (2521). ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤติดนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุพัตรา ผลรัตน์ไพบูลย์. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลพฤติกรรมการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสุราษฎร์พิทยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุพิชญา ชีระกุล และคนอื่นๆ. (2524). การนิเทศการศึกษา. กรุงเทพฯ : พิมพ์พิทยาการ.
- สุภาภรณ์ ธาตุดี. (2546). การเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของมาตราวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบสำคัญแบบชั่วเดียวและแบบสองชั่วที่มีความยาวต่างกัน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4 : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2548). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6 : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวศิษฐ์ จตุพร. (2547). จิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2525). สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างองค์ประกอบด้านเชาวน์ปัญญา ปัญหาส่วนตัว นิสัยและทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สำเนา ขจรศิลป์. (2537). หลักกิจกรรมนักศึกษา. กรุงเทพฯ : กองกิจการมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.
- เสมอใจ ชื่นจิต. (2533). การเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมโชติศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เสวย สิงโตสี. (2544). การศึกษานิสัยในการเรียนและเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเนินจำปา อำเภอแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวรัตน์ จุลรัตน์. (2535). ตัวแปรที่เกี่ยวกับปัญหาการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- โสภา ชูพิชัยกุล. (2529). ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศ.ศ.
- อภิษฎา ดวงจันทร์. (2544). การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเศวตฉัตร เขตคลองการ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อรพินทร์ ชูชม, และอัจฉรา สุขารมณ์. (2532). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือก
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาตรี ปัญหาส่วนตัว ทักษะและนิสัยในการเรียนกับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตปริญญาโท. ปริญญานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย
(การบริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อริศรา จารุรัตน์. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนในหลักสูตรการศึกษาชั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี
เขต 1. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- อังสนา สารเจตตร. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเลือกเรียนในคณะครุศาสตร์
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏจันทรเกษม กรุงเทพมหานคร.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อารี พันธุ์มณี. (2544). จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ 1999.
- อารี พันธุ์มณี. (2546). จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ไชยโหม.
- อารีย์ เศรษฐชัย. (2520). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
ความรู้สึกรับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัย พยาบาล
สภากาชาดไทย. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุดมลักษณ์ อุปจันทร์. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย
เอกสาร.
- อัจฉรา วงศ์วัฒนมงคล. (2533). ตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อใน-
ระดับบัณฑิตศึกษา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2529). เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้
ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- อัจฉรา สุขารมณ์ และอรพินทร์ ชูชม. (2530). การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ.
รายงานวิจัย ฉบับที่ 39. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- อัญชลี จิตตโสภา. (2536). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและพฤติกรรมตั้งใจเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบชี้แนะที่มีการเสริมเนื้อหาวัฒนธรรม กับการสอนตามคู่มือครู*. ปริญญาโท กศ.ม. (การมัธยมศึกษา—การสอน ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- อำไพวรรณ พุ่มศรีสวัสดิ์. (2529). *การพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต:แนวการปฏิบัติตามพยาธิสภาพ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล.
- Anderson, S.A.;& W.M. Fleming. (1970,winter). *Lates Adolescents Identity Formation : Individuation from the Family of Origin*. Adolescence. : 135-152
- Barck,Williams. (1970November). *Pupils Perception of Teacher Merit : A Factor Analysis of Five Postulated Dimensions*, *The Journal of Education Research*. 61(12): 1481
- Boyd. (1979). *Teaching communication skills in the elementary school*. New York : VanNostrand.
- Bar-on (2000 , June). “*Emotional intelligence Test*,” Emotional Journal.
- Brigg, D.C., & Morley, R.M. (1971). *Study habits modification and Lts'effect on academic performance : Abehaviors approach*. Journal of Educational Research, 64, 347-350.
- Briggs, Richard D., Tosi, Donald J., and Morley , Rosemary M. (1971). *Syudy Habbits Modification and Its Effect on Academic Performance : A Behavior Approach*. Journal of Education Research, (August) : 347-350.
- Cattell, Raymond B. (1970). *Personality and Motivation : Structure and Measurement*. New York : Harcourt, Brace,Word. : 2-3.
- Cogan,Morris L. (1975). *Studies of Teacher Behavior in The Journal of Experimental Education* 26.p. 135-139
- Cooper,R..K& Sawaf, A.(1997). *Executive EQ Intelligence in Leadership and organization*. New York : Grosset/Putnam
- David,Arthur Decoster.(1971,June). “Some Effects of Different Classroom Conditions upon Interpersonal Relationship Personal Adjustment and Achievement for College Freshman,”*Dissertation Abstracts International*.31:5789 -A.

- Friedman, M ;& R.H. Roseman. (1974,February). Behavior Pattern and comary Angiographic Pinddings, *Journal of the American Medical Assocociation*. nd.
- Goleman, D. (1999). Toward a Model Emotional Intelligence Curriculum. Avaliable From :
<http://www.eq.org>
- Hurd,Donal Eugene.(1971,May). "The Relationship of Effective Variables to College Achievement,"*Dissertation Abstracts International*.11:3795-A.
- Jakobovics,Lcon.A.(1971).*Foreign Language Learning:A psycholinguistic Analysis of the Issues*.Rowley,Massachusettes : Newbury House.
- Jones,Harold E. (1970). "Personality Development in Children.Austin:University of Texas
- Kaplan,Louis,"*Mental Health and human Relations in Education* .New York:Harper and Brother Puplishers
- Lawrens, (1976). Student Perceptonal of the Classroom Learning Environment in Biology, Chemistry and Physics,*Journal of Research in Science Teaching*. : 418.
- Layman,Barbara Jean.(1975,May). "Perception of College Environment at Akalahoma State University by Incoming Freshman Students," *Dissertation Abstracts International*.36(11):721 0-A.
- Maslow, A.H.(1970) Motivation and Personality. New York : Harper and Brother.
- Moos,R.H.(1978,April). "Classroom Social Climate and Student Absence and Grade,"*Journal of Education Psychology*.70(4):263-269.
- Morris, Charles G. (1996). Understanding Psychology. 3 ed. New York : Prentice-Hal.
- Pelufo Enguix and I. Gistina.(1998). *A Program to Improve the Study Habit of the Student in The First Year at university*. DE. Valencia (Spain).
- Samuel, William. (1981). *Personality: Searching for the sources of Haman Behavior*. New York : McGraw-Hill.
- Smith, S. (1970). Best Method of Study. London : Barnes & Noble Inc.
- Strube and others. (1987). Type A Behavior Pattern and Self Evaluation of Abilities : Empirical Test of the Self Appraisal Model, *Journal of Personality and Social Psychology*.
- Webster Dictionary.(1978).*New Webster's dictionary of the English language by Webster*:New York.
- Wicoft,MJ.(1981). "*The Effectiveness of Teaching Vaviorum Study Techinques of*

*Achievement, Study Habbits, and Study Attitude,"Dissertation Abstracts
International.41(1):3021-A.*

Withall, John. (1979,March).The Deverlopment of A Technique for the Measurement of Social –
Emotional Climate in Classroom. *The Journal of Experimental Education.*
: 347

Yee .Albert H.(1971). *Social International Settings*. Newjersey:Englewood Ciff,Prentice Hall,Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความร่วมมือ และแบบสอบถาม

ที่ ศธ 0519.12/ว.๑) ๕ ๕

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๘ มีนาคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง

เนื่องด้วย นายภูวคล แก้วมณี นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวอร์นี กริทอง และ อาจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย ขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว / ด้านครอบครัว และ ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน / แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน และ แบบสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายภูวคล แก้วมณี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 084-425-4941

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ ๖.๖ ๕.๖

วันที่ ๕ มีนาคม 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

 เนื่องด้วย นายภูวดล แก้วมณี นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ เวย์นี กรีทอง และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตอบแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว / ด้านครอบครัว และ ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน / แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน และ แบบสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในระหว่างเดือนมีนาคม 2551

 จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายภูวดล แก้วมณี ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

Ms. C.

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ 2551

วันที่ ๕ มีนาคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นายภูวคณ แก้วมณี นิติระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานินพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ เวนี กรีทอง และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานินพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และ อาจารย์ยวีร์โสภณ พงษ์โสภา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบข้อมูลส่วนตัว/ ด้านครอบครัว และ ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน / แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน และ แบบสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายภูวคณ แก้วมณี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

แบบสอบถามมีทั้งหมด 9 ตอน ได้แก่

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่
 - เพศ และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร นักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อใดถูกหรือผิด และไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนอย่างใด ในการตอบแบบสอบถามนี้ นักเรียนไม่ต้องลงชื่อของนักเรียนไว้ คำตอบทั้งหมดจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ

จึงขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนให้มากที่สุด โปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบพระคุณอย่างสูงที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นาย ภูวดล แก้วมณี

นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงไปในช่วงว่าง.....ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. รายได้ของผู้ปกครองรวมกัน.....บาทต่อเดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจงแบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความคิด ความรู้สึก และด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

ก. ด้านความคิด

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้ให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณา ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก

ไม่แน่ใจ หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อย

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนสามารถพูดสนทนาได้ถูกต้อง					
2	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษต้องมีการทำแบบฝึกหัดบ่อยๆ					
3	ในโลกยุคปัจจุบัน ภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากขึ้น					
4	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ได้รับความรู้ต่างๆเพิ่มขึ้น					

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
5	การพูดภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนจดจำเนื้อหาหายาก					
6	การพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษต้องใช้การฝึกฝน					

ข. ด้านความรู้สึก

แบบสอบถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณา ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนบ้างในบางครั้ง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
7	นักเรียนรู้สึกที่ภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์					
8	นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
9	นักเรียนรู้สึกเบื่อวิชาที่ต้องท่องจำคำศัพท์					
10	นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
11	นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการฝึกฝนทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษ					
12	นักเรียนรู้สึกชอบวิธีการสอนของครูภาษาอังกฤษ					
13	นักเรียนไม่ชอบเรียนกับครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เข้มงวดมากเกินไป					
14	นักเรียนรู้สึกพอใจที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
15	นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยความสนุก					
16	นักเรียนรู้สึกว่าไม่ได้นำความรู้มาใช้ในการชีวิตประจำวัน					

ค. ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

แบบสอบถามพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความดังกล่าวแล้วพิจารณา ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงข้อละเครื่องหมายเดียว ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนทุกครั้ง
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนเกือบทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนในบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อย
นานๆ ครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อยมากจนแทบจะไม่เกิดเลย

ข้อ	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	น้อยครั้ง	นานๆ ครั้ง
17	นักเรียนทำแบบฝึกหัดเสริมวิชาภาษาอังกฤษ					
18	เมื่อครูมอบหมายงาน นักเรียนรีบทำให้เสร็จทันเวลา					
19	นักเรียนใช้เวลาศึกษา คำนวณเพิ่มเติมจากที่เรียนในชั้นเรียนเสมอ					
20	นักเรียนตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน					
21	เมื่อทราบกำหนดการสอบ นักเรียนจะวางแผนดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบทันที					
22	นักเรียนมีความพยายามที่จะใช้ความสามารถให้เต็มที่ในการทำข้อสอบ					
23	นักเรียนตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
24	นักเรียนทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะ					
25	นักเรียนทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะเป็นวิชาที่ต้องการฝึกฝน					
26	นักเรียนทบทวนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะมีเนื้อหาที่ต้องศึกษามาก					
27	นักเรียนทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษด้วยความมั่นใจ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ
ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความรู้สึกต่อตนเองตามความเป็นจริงมากที่สุด ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	นักเรียนหาความรู้อยู่เสมอๆ เพื่อความก้าวหน้า					
2	นักเรียนศึกษาเล่าเรียนเพื่อจะได้นำความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
3	ความตั้งใจทำงานจะช่วยให้นักเรียนได้ในสิ่งที่นักเรียนต้องการ					
4	นักเรียนตั้งใจเรียนเพื่อจะได้ประสบความสำเร็จในการเรียน					
5	ถ้านักเรียนต้องทำงานชิ้นหนึ่งนักเรียนจะวางแผนทุกอย่างไว้ล่วงหน้าว่าจะทำอะไรบ้าง					
6	นักเรียนอ่านหนังสือเพียงเพื่อให้สอบผ่านเท่านั้น					
7	นักเรียนจะอดทนต่อการเรียนไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใดเพื่อความสำเร็จในอนาคต					
8	นักเรียนจะขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียนแม้ว่าผลการเรียนในปัจจุบันยังไม่ได้พอ					
9	ในอนาคตคนไม่มีการศึกษามีโอกาสในการทำงานสู้คนมีการศึกษาไม่ได้					
10	แม้ว่านักเรียนไม่ชอบวิชาใดก็ตามนักเรียนจะพยายามตั้งใจเรียนเพื่อให้สอบได้คะแนนดี					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ
ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความรู้สึกต่อตนเองตามความเป็นจริงมากที่สุด ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	นักเรียนเป็นคนที่สามารถเข้ากับคนอื่นได้ง่าย					
2	นักเรียนเป็นคนที่เริ่มต้นทำอะไรแล้วต้องทำให้เสร็จ					
3	นักเรียนรู้สึกไม่สบายใจ ถ้างานของข้าพเจ้าดำเนินไปอย่างล่าช้า					
4	นักเรียนเป็นคนที่ต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนดเวลาเสมอ					
5	นักเรียนชอบแสวงหาความรู้ให้กับตนเองตลอดเวลา					
6	นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน					
7	นักเรียนรู้สึกว่าข้าพเจ้าต้องทำงานอย่างรวดเร็วเพื่อแข่งกับเวลา					
8	นักเรียนคิดว่าตนเองเป็นคนเฉื่อยช้ากับการเรียน					
9	นักเรียนเป็นคนที่เริ่มทำอะไรสิ่งหนึ่งแล้วต้องทำให้เสร็จ					
10	เมื่อนักเรียนมีปัญหาในการเรียน นักเรียนจะพยายามแก้ไขปัญหานั้นให้ได้					
11	นักเรียนเป็นคนที่ทำงานแบบไม่ชอบฝ่าฝืนอุปสรรค					
12	นักเรียนชอบทำงานให้ได้มากแต่ใช้เวลาน้อย					
13	นักเรียนเป็นคนที่ไม่ยอมเสียเวลาเพื่อฟังคนอื่นพูดเพื่อเจอ					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ
ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	เมื่อนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ปกครองจะหาทางช่วยเหลือทันที					
2	ผู้ปกครองไม่ค่อยสนใจซักถามเกี่ยวกับการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียน					
3	ผู้ปกครองชมเชยซ้ำพเจ้าเมื่อซ้ำพเจ้าทำคะแนนสอบวิชา ภาษาอังกฤษได้ดี					
4	ผู้ปกครองพูดคุย ซักชวนให้ซ้ำพเจ้าเล่าเรื่องการเรียน วิชา ภาษาอังกฤษ					
5	ผู้ปกครองคอยติดตามผลการเรียนของซ้ำพเจ้าอยู่เสมอ					
6	ผู้ปกครองช่วยสอนการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ					
7	ผู้ปกครองตรวจสอบความเรียบร้อยในการทำการบ้านวิชา ภาษาอังกฤษของซ้ำพเจ้า					
8	ผู้ปกครองจัดเวลาทำการบ้านหรือเรียนพิเศษให้ซ้ำพเจ้า					
9	ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้ซ้ำพเจ้าไปกวดวิชาภาษาอังกฤษ กับเพื่อน					
10	ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้ซ้ำพเจ้าไปกวดวิชาภาษาอังกฤษ กับเพื่อน					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
11	ผู้ปกครองส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยจัดหาหนังสือหรือแบบฝึกหัดให้ข้าพเจ้าได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม					
12	ผู้ปกครองหากิจกรรมเสริมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมาให้ข้าพเจ้าทำ					
13	เมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบไม่ดี ผู้ปกครองให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า					
14	ผู้ปกครองไม่ค่อยให้ความสนใจซักถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้า					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ
ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	นักเรียนตั้งใจเรียนให้ดีขึ้น ตามความต้องการของผู้ปกครอง					
2	นักเรียนปรึกษาผู้ปกครองเมื่อมีปัญหาส่วนตัว					
3	นักเรียนปรึกษาผู้ปกครองเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียน					
4	นักเรียนได้รับความรัก ความเอาใจใส่และความอบอุ่นจากผู้ปกครอง					
5	นักเรียนปรึกษาปัญหาทุกเรื่องกับผู้ปกครองเป็นประจำ					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
6	นักเรียนขออนุญาตผู้ปกครอง เมื่อต้องการออกไปข้างนอก					
7	นักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้ปกครอง					
8	นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ผู้ปกครองกำหนดด้วยความเต็มใจ					
9	เมื่อมีปัญหา นักเรียนจะเก็บนิ่งเฉยไว้					
10	นักเรียนไม่ทำให้ผู้ปกครองเสียใจในความประพฤติของตนเอง					
11	นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับสมาชิกในครอบครัวเสมอ					
12	นักเรียนมักเล่าเรื่องของเพื่อนและกิจกรรมในแต่ละวันให้ผู้ปกครองฟังบ่อยๆ					
13	พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน ผู้ปกครองคอยเตือนนักเรียนให้ทบทวนบทเรียน					
14	ผู้ปกครองให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาที่สนใจได้ด้วยตนเอง					
15	เมื่อนักเรียนมีปัญหาทางการเรียน ผู้ปกครองคอยให้กำลังใจและหาทางช่วยเหลือเสมอ					
16	ผู้ปกครองยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน					
17	ผู้ปกครองให้ความช่วยเหลือนักเรียนทุกเรื่องด้วยความสมัครใจ					
18	ผู้ปกครองให้คำชม เมื่อนักเรียนสอบได้คะแนนดี					
19	ผู้ปกครองเข้าใจและยอมรับในตัว of นักเรียน					
20	เมื่อนักเรียนไม่สบาย ผู้ปกครองดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด					
21	ผู้ปกครองไม่สนใจว่านักเรียนกลับบ้านเวลาใด					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ
ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความรู้สึกต่อตนเองตามความเป็นจริงมากที่สุด ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	<u>สถานที่เรียน</u> อากาศในห้องเรียนถ่ายเทสะดวก					
2	ห้องเรียนมีความเงียบสงบ					
3	ห้องเรียนคับแคบไม่เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน					
4	สภาพห้องเรียนมีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย					
5	ภายในห้องเรียนมีการติดคำศัพท์ต่างๆเป็นภาษาอังกฤษ					
6	<u>สื่ออุปกรณ์การเรียน</u> อุปกรณ์การเรียนการสอนที่ครูใช้มีความทันสมัยและมี สภาพที่ดีเหมาะในการใช้งาน					
7	มีเอกสารประกอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่าง เพียงพอ					
8	มีอุปกรณ์การเรียนที่เหมาะสมกับการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ					
9	มีอุปกรณ์การเรียนเพียงพอกับจำนวนนักเรียน					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ
ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู</u> นักเรียนเชื่อฟังครู					
2	นักเรียนตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน					
3	นักเรียนสามารถปรึกษาเรื่องการเรียนกับครูได้					
4	นักเรียนสามารถปรึกษาเรื่องส่วนตัวกับครูได้					
5	เมื่อมีปัญหาด้านการเรียนนักเรียนไม่กล้าปรึกษาครู					
6	นักเรียนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครู					
7	<u>การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน</u> ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษให้ความเอาใจใส่นักเรียน					
8	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษรับฟังความคิดเห็นและเหตุผล ของนักเรียน					
9	ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษใจดีเป็นที่พึ่งและที่ปรึกษาให้แก่ นักเรียนทุกๆ คน					
10	ครูมักทำโทษนักเรียนโดยไม่ฟังเหตุผลของนักเรียน					
11	ครูแนะนำเรื่องที่เป็นประโยชน์กับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่อง ส่วนตัว					
12	ครูแสดงความรู้สึกเป็นห่วงเมื่อมีนักเรียนคนใดหายไป					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ
ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	นักเรียนเข้ากับกลุ่มเพื่อนไม่ได้					
2	นักเรียนสามารถปรึกษาเพื่อนได้ทุกเรื่อง					
3	นักเรียนได้รับการยอมรับจากเพื่อน					
4	นักเรียนทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนได้ดี					
5	นักเรียนชอบช่วยเหลือเพื่อน					
6	นักเรียนไม่มีเพื่อนสนิท					
7	เพื่อนทุกคนของนักเรียนรักใคร่กันดี					
8	นักเรียนคุยกับเพื่อนเรื่องการบ้านและงานที่ครูสั่ง					
9	นักเรียนไม่ชอบเพื่อนที่เรียนเก่งกว่าหรือได้คะแนนดีกว่า					
10	ข้าพเจ้าคุยกับเพื่อนเรื่องการบ้านและงานที่ครูสั่ง					
11	เพื่อนไม่ให้ความร่วมมือในการทำงาน					
12	ข้าพเจ้าไม่ค่อยมีเพื่อน					
13	ข้าพเจ้าอยู่คนเดียวเป็นประจำ					
14	ข้าพเจ้าและเพื่อนกลับบ้านด้วยกันทุกวันจึงทำให้ข้าพเจ้า และเพื่อนสนิทกันมากขึ้น					

ภาคผนวก ข
การหาคุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.997
2	5.593
3	4.165
4	4.936
5	4.992
6	4.653
7	13.590
8	14.839
9	17.447
10	13.592
11	16.021
12	3.272
13	18.223
14	2.512
15	2.987
16	9.598
17	5.051
18	6.870
19	4.066
20	5.884
21	6.329
22	3.104
23	5.825
24	8.075
25	7.389
26	9.869
27	5.173

ค่าความเชื่อมั่น = .8855

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.012
2	6.715
3	5.139
4	6.266
5	2.824
6	1.149
7	4.639
8	6.010
9	3.482
10	5.733

ค่าความเชื่อมั่น = .7406

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.219
2	5.194
3	4.553
4	6.006
5	4.362
6	5.722
7	7.311
8	3.160
9	6.764
10	8.992
11	3.160
12	3.917
13	3.160

ค่าความเชื่อมั่น = .7580

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.270
2	7.502
3	3.719
4	2.949
5	5.652
6	3.828
7	9.503
8	7.864
9	2.887
10	4.227
11	7.135
12	6.100
13	4.956
14	3.632

ค่าความเชื่อมั่น = .7374

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.665
2	8.910
3	8.233
4	8.650
5	9.404
6	4.323
7	5.006
8	4.164
9	3.111
10	3.223
11	6.587
12	4.688
13	5.182
14	5.839
15	8.225
16	9.145
17	9.012
18	5.376
19	8.426
20	6.377
21	2.443

ค่าความเชื่อมั่น = .9013

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.856
2	6.346
3	3.687
4	6.414
5	5.168
6	7.627
7	4.938
8	7.175
9	3.661

ค่าความเชื่อมั่น = .6859

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.648
2	2.913
3	5.991
4	6.115
5	5.158
6	4.953
7	6.210
8	8.156
9	9.305
10	4.687
11	6.537
12	5.131

ค่าความเชื่อมั่น = .8146

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.583
2	3.878
3	3.588
4	3.694
5	2.362
6	4.846
7	2.815
8	4.051
9	5.608
10	4.598
11	4.427
12	4.826
13	3.937
14	2.785

ค่าความเชื่อมั่น = .7983

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ภูวคณ แก้วมณี
วันเดือนปีเกิด	24 มีนาคม 2525
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	98 หมู่ 1 ถนนเชิดวุฒากาศ แขวงสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์. 08- 4425- 4941
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	ประถมศึกษา จากโรงเรียนปริบูรณ์ศิลป์ศึกษา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2543	มัธยมศึกษา จากโรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง
พ.ศ. 2549	การศึกษาระดับบัณฑิต (การแนะแนว) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2551	การศึกษาระดับบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร